

Chương mười một

THẠCH PHÁ THIÊN KINH

1. Được Thẻ Thăng Lợi Dâng Biểu Cầu Hoa

Hoàng Diện Phong Cái chửi rửa một hồi thấy không ăn thua gì liền nghĩ bụng:

“Quái thực, quái thực ! Có lẽ lão tử trúng phải cái trò Chương Nhân pháp gì đó rồi, rõ ràng trông thấy bang chủ với Thi Huyền trưởng lão mà sao bỗng dưng họ lại xông tới tấn công lên lão tử như vậy? Nếu đó không phải là Chương Nhân pháp, tả môn gì lợi hại đến thế?”

Phong Cái đang bực bội, chợt thoáng nghe thấy cô người gọi tên mình:

– Như Hạc, có phải Như Hạc đấy không?

Hoàng Diện Phong Cái đã nghe ra là giọng nói Thi Huyền trưởng lão, kinh nghi khôn tả nghĩ bụng:

“Sao Thi Huyền trưởng lão cũng ở nơi đây?”.

Phong Cái ngược mắt nhìn, thấy góc hầm có chút tia sáng lấp lóe liền nghĩ tiếp:

“Chiếc hầm này rất lớn, nếu đã có ánh sáng thông xuống, tất phải có đường ra”.

Ông ta vội chạy tới. Phía đó rất sáng sủa, phía trên có một chấn song được thiết lập với những thanh sắt to bằng tay trẻ con dù là bảo đao báu kiếm cũng khó chặt đứt.

Thi Huyền trưởng lão bị giam ở một gian phòng phía bên kia, trong phòng có đủ cả bàn ghế cầm kỳ sách vở.

Chỉ thấy Thi Huyền trưởng lão bước xuống khỏi giường đứng bên kia chấn song cất tiếng hỏi:

– Sao lại Như Hạc, không phải Vô Trần ư ?

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

– Mỗ trúng phải quỷ kế của Vương Hữu lột xuống dưới này chưa hề gặp gỡ Vô Trần. À, sao bỗng dưng lão lại hỏi tới Vô Trần? Chẳng lẽ lão đoán biết Vô Trần sẽ tới đây chăng?

Thi Huyền nói:

– Gần đây Vô Trần thường xuất hiện trong Cái Bang, vì vậy bọn chúng đang dự tính kế hoạch bắt giữ vị ấy.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi:

– Vì sao lão biết được chuyện ấy?

Thi Huyền vẫy tay ghé tai Phong Cái khẽ nói:

– Mỗ đã bố trí nhân tuyến ở nơi đây, mọi việc xảy ra trong bang đều biết rõ như đường chỉ trong bàn tay, duy có điều lão tới quá đột ngột nên tình báo không tới kịp.

Hoàng Diện Phong Cái nhớ Liễu Tồn Trung đã từng nói cho mình hay ám kỳ truyền tin của Thi Huyền trưởng lão, nhưng vẫn chưa rõ Thi Huyền sao lại có được phương cách thần thông đến thế liền hỏi:

– Tình báo của lão từ đâu tới?

Thi Huyền chỉ vào vách tường đáp:

– Nơi đây là cơ quan để đưa cơm nước, tình báo của mỗ cũng phát xuất ở chỗ ấy.

Hoàng Diện Phong Cái lại hỏi:

– Thế lão có biết bang chủ ở đâu không?

Thi Huyền trưởng lão suy nghĩ hồi lâu, mặt lộ vẻ chán nản thở dài đáp:

– Về tung tích bang chủ tới hôm nay mỗ vẫn còn trong sự nghiên cứu, nhân tuyến mỗ phái ra, hiện đang đi truy tầm nhưng chưa tìm ra chút manh mối nào.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi:

– Chẳng lẽ bang chủ không bị giam lỏng ở nơi đây?

Thi Huyền trưởng lão lắc đầu không đáp. Hoàng Diện Phong Cái lo âu tiếp:

– Biết đâu bang chủ đã bị tên Vương Hữu sát hại rồi?

Thi Huyền trưởng lão cười đáp:

– Mỗ cũng nghĩ tới vấn đề này, nhưng cảm thấy khó xảy ra được.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi:

– Bang chủ đã lọt vào tay bọn chúng, muốn sát hại ông ta thực dễ như trở bàn tay, sao lão lại bảo chuyện ấy khó xảy ra.

Thi Huyền trưởng lão đáp:

– Lão hữu đã quên trấn bang bửu điển của bốn bang rồi ư ?

Hoàng Diệm Phong Cái à lên một tiếng nói:

– Lão muốn nhắc đến Chấn Thiên tâm pháp?

Thi Huyền cười đáp:

– Không phải Chấn Thiên tâm pháp thì là gì nữa?

Hoàng Diệm Phong Cái vẫn chưa vỡ lẽ lắc lư cái đầu bù rối hỏi lại:

– Cứ theo lời lão nói, bang chủ có Chấn Thiên tâm pháp thì tên Vương Hữu không dám hãm hại phải không? Việc này mỗi vẫn còn cảm thấy rất hồ đồ, lão hãy giải thích rõ cho mỗi nghe thử coi.

Thi Huyền trưởng lão cười đáp:

– Không giấu gì Như Hạc huynh, phàm ai ám hiểu Chấn Thiên tâm pháp bị bắt tới đây cũng đều không chết.

Hoàng Diệm Phong Cái vỗ đầu chan chất la lớn:

– Thi Huyền huynh càng làm cho lão khiêu này hồ đồ thêm, thôi đừng nói quanh quẩn mãi nữa, cho mỗi rõ chuyện ngay đi.

Thi Huyền trưởng lão đáp:

– Nói thực, nếu như Thi Huyền mỗi không nhờ được khẩu quyết nội công của Chấn Thiên tâm pháp thì đã sớm toi mạng từ lâu rồi!

Hoàng Diệm Phong Cái sực tỉnh ngộ thốt:

– Phải rồi, lão khỏi phải nói nữa mỗi hiểu rõ rồi. Tên Vương Hữu muốn lão chép lại nội công khẩu quyết ấy?

2. Dưới Khay Trà Có Mảnh Giấy

Thi Huyền đáp:

– Không sai, Vương Hữu vì muốn nghiên cứu nội công khẩu quyết của Chấn Thiên tâm pháp mới chưa dám giết chết mỗi, hơn nữa mỗi ngày còn đem rượu ngon thịt béo tới tiếp đãi. Như Hạc huynh không thấy trên bàn có đầy đủ giấy bút hay sao?

Hoàng Diệm Phong Cái vội hỏi:

– Nếu vậy Thi Huyền huynh đã chép cho y rồi ?

Thi Huyền cười ha hả đáp:

– Kẻ ngu xuẩn nhất trong thiên hạ, cũng không chép cho y.

Hoàng Diệm Phong Cái nói:

– Nếu lão huynh đài không chép, y sẽ nổi giận giết chết thì sao?

Thi Huyền cười đáp:

– Tình hình trái ngược hẳn, nếu mỗ chép cho y, y sẽ giết chết mỗ. Ngày nào mỗ chưa chép y chưa dám giết mỗ ngày ấy.

Hoàng Diện Phong Cái vỗ đùi, nói:

– Đúng vậy, lão còn có giá trị vô dụng ấy.

Thi Huyền cười ha hả đáp:

– Không phải là vô dụng, mà là muốn lợi dụng, y muốn lợi dụng mỗ.

Phong Cái lại hỏi:

– Vương Hữu không giết lão là đúng rồi, nhưng sao y lại cũng không dám giết bang chủ?

Thi Huyền đáp:

– Không những không dám hãm hại bang chủ, mà cả lão huynh y cũng không dám nốt.

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Tên khốn kiếp Vương Hữu đời nào dám sát hại mỗ? Nếu y chọc ghẹo tới lão khiêu này y sẽ lập tức ném mùi lợi hại đả cầu bồng của lão tử.

Thi Huyền trưởng lão mỉm cười tới:

– Tuy đả cầu bồng của lão huynh lợi hại, nhưng chỉ tiếc không có đất dụng võ.

Hoàng Diện Phong Cái hừ nhạt nói:

– Hừ, một khi y hãm hại mỗ tất sẽ có đất dụng võ ngay.

Thi Huyền đáp:

– Y muốn giết chết lão huynh, thực dễ như trở bàn tay. Chỉ cần mỗi ngày không đem cơm nước tới, lão huynh cũng đủ chết đói rồi thì còn dụng võ sao được.

Hoàng Diện Phong Cái nghĩ bụng phải vội nói:

– Đúng thế, đúng thế? Nhưng vì sao y lại không dám hại mỗ?

Thi Huyền đáp:

– Mỗ tuy ghi nhớ được nội công khẩu quyết, nhưng không biết diễn chiêu thức của Chấn Thiên tâm pháp, cho nên chỉ riêng có khẩu quyết mà không có chiêu thức đồ phổ, cũng chỉ vô dụng.

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Đúng vậy, chiêu thức bang chủ tinh thuần là chiêu pháp của Chấn Thiên tâm pháp, còn sở trường của lão khiếu hóa mỗ là bổng pháp của Chấn Thiên tâm pháp.

Thi Huyền trưởng lão đáp:

– Chiêu pháp, nội công tâm pháp đều là những môn võ học mà Vương Hữu thêm muốn lâu nay, nên đời nào y chịu bỏ qua cơ hội tốt này. Vì vậy lão huynh, mỗ, bang chủ ba người chỉ cần thủ giữ một nguyên tắc, bất luận y dùng điều kiện nào, chúng ta cũng quyết không đem bảo điển ra trao đổi, như thế chúng ta mới hy vọng có biện pháp thoát hiểm.

Ngừng giây lát, Thi Huyền trưởng lão mới thở dài tiếp:

– Tuy nói thế, nhưng thực hành thì lại khó khăn vô cùng.

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Có gì đâu mà khó, dù có đánh đổi ngay vàng hoàng đế khiếu hóa mỗ cũng khước là xong hết.

Thi Huyền đáp:

– Có một việc này còn trọng hơn chức vị hoàng đế trăm lần, lão huynh có thể cự tuyệt không?

Hoàng Diện Phong Cái cười ha hả nói:

– Đừng nói trọng yếu hơn ngôi vị hoàng đế trăm lần, cho dù y cố chặt đầu mỗ ngay tại chỗ, lão khiếu hóa cũng không thể nhú mảy.

Thi Huyền cười đáp:

– Điều này còn quan trọng hơn cả đầu lâu lão là khác!

Hoàng Diện Phong Cái ngạc nhiên hỏi:

– Đó là việc gì? Lão nói ra thử xem?

Thi Huyền đáp:

– Cái lỗ hồng kia là nơi mỗi ngày được dùng để đem cơm nước tới. Nếu như lần nào Vương Hữu cũng cho người đẩy một bầu rượu không vào, hơi rượu thơm nức trong bầu bốc ra ngào ngạt, mà lại không có rượu mà để một tấm viết rằng: “Nếu muốn uống rượu phải trao đổi Chấn Thiên bổng pháp.” Thử hỏi lão huynh có cưỡng lại nổi chăng?

Hoàng Diện nghe nói trong bầu hơi rượu bốc lên ngào ngạt con sâu rượu trong bụng đã nổi loạn, quả thực con sâu rượu trọng yếu hơn cái đầu hàng trăm lần, nhất thời thộn mặt ra không đáp lại được.

Thi Huyền trưởng lão cười tiếp:

– Mỗ nói quả nhiên không sai, tên Vương Hữu rất đa mưu túc kế thể nào cũng đem rượu ra làm mối như lão huynh, nếu lão huynh không duy trì nổi ý trí, lập tức trúng phải quỷ kế của y.

Hoàng Diện Phong Cái nghiêng răng thốt:

– Lão khiêu hóa mỗ phá lệ một phen, trước khi ra khỏi căn hầm này quyết không thềm uống một giọt rượu, mặc cho con sâu rượu trong bụng phát tác.

Thi Huyền trưởng lão hỏi lại:

– Có thực không?

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

– Lão khiêu hóa này đã nói quyết không bao giờ hối hận.

Thi Huyền trưởng lão cả mừng nói:

– Nếu vậy thì còn gì bằng!

Hai người bàn luận một hồi, Hoàng Diện Phong Cái liền với vách hầm gõ thừ một lượt, biết rõ bốn phía vách được lát bằng những nham thạch thực lớn, kiên cố khôn tả, dưới đáy cách nắp hầm khoảng hơn hai trượng liền nghĩ bụng:

“Chiều cao hơn hai trượng đối với ta cũng chẳng nghĩa lý gì, nhưng nắp hầm thể nào cũng được chúng chế tạo bằng một loại thép rất cứng. Nếu ta tung mình lên người lơ lửng trên không, khó lòng vận chuyển kinh lực thực khó lòng đẩy bật được nắp hầm”.

Phong Cái vừa nghĩ dứt, phía bắc bỗng có tiếng động, một cái lỗ hiện ra, tiếp theo đó có một chiếc khay gỗ được đẩy vào, dưới đáy tách trà có để một mảnh giấy nhỏ.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi:

– Ủa, phải chăng mảnh giấy này Vương Hữu gửi tới để trao đổi điều kiện?

Thi Huyền trưởng lão nháy mắt ra hiệu khẽ đáp:

– Đừng lớn tiếng, tình báo tới đấy!

Đoạn Thi Huyền rút mảnh giấy ra xem bất giác vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nói:

– Hải tử Tồn Trung đã tới rồi!

Hoàng Diện Phong Cái thất kinh hỏi:

– Y cũng bị giam cầm ở đây

Thi Huyền lắc đầu đáp:

– Không! Hải tử ấy rất tinh minh cơ trí muốn bắt y đâu phải là chuyện dễ dàng. Bất quá Vương Hữu cũng không phải là kẻ tầm thường, y biết thể nào Liễu Tồn Trung cũng tới nơi, đã sớm chuẩn bị đối phó. Theo chỗ biết hiện tại trên kia chúng đã giới bị toàn bộ!

Hoàng Diện Phong Cái giậm chân nói:

– Khổ thay, khổ thay, lão khiếu hóa mỗ bị giam giữ dưới này, không sao đi giúp tiểu tử họ Liễu một tay được nếu y thất thủ thì nguy tai. Biết làm sao bây giờ đây?

Thi Huyền trưởng lão tựa hồ như đang tính toán điều gì rất hệ trọng, vẫn lẳng lặng không nói năng gì.

Không lâu sau, lỗ hồng trên vách tường lại hiện ra, một chiếc khay gỗ trên có hai ly trà đẩy vào.

Hoàng Diện Phong Cái bực mình thóa mạ:

– Mẹ kiếp! Vừa uống chưa xong lại đem tới nữa.

Thi Huyền trưởng lão nói:

– Đừng kêu la!

Đoạn ông ta tới rút dưới đất một tấm giấy. Thì ra cái bàn ấy có hai lớp, ngoài mặt trên dưới còn một tầng nữa.

Thi Huyền mở miếng giấy đọc, cau mày suy nghĩ hồi lâu không lên tiếng nói

Hoàng Diện Phong Cái Sốt ruột hỏi:

– Trên giấy viết gì thế?

Thi Huyền trưởng lão đáp:

– Hải tử Tôn Trung đã liên lạc với nhân tuyến của mỗ. Hiện tại đã tới lúc trọng yếu, mỗ muốn tính toán một sách lược vẹn toàn, ngầm ngầm trợ giúp hải tử một tay.

Thì ra sau khi Liễu Tồn Trung ở khách điểm, phá độc kế của Dương Cự Nguyên, cứu thoát Vô Trần, Mạc Ác Tài, Trình Đại tiên sinh khỏi mất mạng, rồi được Vô Trần nói cho biết chưa hề gặp Phong Cái ở Thành Đô, chàng hoài nghi vô cùng.

Sau khi chia tay bọn Vô Trần, Liễu Tồn Trung nói với Hà Ngọc Trì:

– Trì muội, đêm nay ngu huynh phải tới tổng đàn một chuyến, hiền muội hãy ở lại đây chờ đợi tới khi trời sáng tỏ huynh sẽ quay trở lại.

Hà Ngọc Trì chau môi đáp:

– Sao tiểu muội phải đợi chờ mà không được đi cùng với đại ca?

Liều Tồn Trung đáp:

– Không phải ngu huynh không muốn hiền muội đi cùng, nhưng Cái Bang tổng đàn hôm nay không còn như xưa, chính đại ca cũng phải cẩn thận xâm nhập.

Hà Ngọc Trì nói:

– Đại ca là đệ tử Cái Bang sao không tới tổng đàn một cách quang minh chánh đại mà lại phải lén lút xâm nhập?

Liều Tồn Trung gượng cười đáp:

– Hảo muội muội, đây là đại ca bị địch nhân hãm hại. Cái Bang của ngu huynh hiện tại chỉ có danh mà không thực thì làm sao trở về một cách quang minh chánh đại?

Hà Ngọc Trì cười nhạt, phụng phịu ngoảnh đầu nơi khác.

Liều Tồn Trung dụ giọng dỗ dành:

– Hảo muội muội, đại ca tới tổng đàn sẽ lén lấy vật này về cho hiền muội ăn ngon lắm!

Hà Ngọc Trì trề môi đáp:

– Xí ! Tiểu muội không thèm ăn vật Cái Bang ấy? Không tiền mua hay sao mà phải đi đánh trộm?

Liều Tồn Trung mỉm cười đáp:

– Trong Cái Bang rất nhiều đồ ăn ngon, có tiền chưa chắc đã mua được. Hiền muội đã nghe ăn gà một chân, vịt hai đầu chưa?

Hà Ngọc Trì nghe nói liền lấy làm lạ hiếu kỳ hỏi lại:

– Gà một chân, vịt hai đầu? Sao lại có được những con vật quái lạ như vậy?

Liều Tồn Trung lúng túng quá nói liều, thấy Hà Ngọc Trì gạn hỏi, chàng liền bịa đặt luôn:

– Những vật này không phải là Trung Nguyên mà là đặc sản của Kim quốc.

Hà Ngọc Trì hỏi tiếp:

– Vì sao Cái Bang lại có được đặc sản của Kim quốc?

Liều Tồn Trung suy nghĩ giây lát đáp:

– Ngọc muội có nghe thấy nói trong Cái Bang có một nhân vật Thần Thân Giản Lão Nhị?

Ngọc Trì cười đáp:

– Có chứ, ngày nọ đại ca ở gần Tiêu Sơn, trong người bị khí âm hàn phát tác, ngã lưng ở một cây đại thụ bên đường. Tam Thủ Thần Thân bị Tề Như Phong đuổi rất gấp nhét bừa miếng Mặc Ngọc vào trong người ngẫu nhiên cứu được mạng Liễu đại ca, phải không?

Liễu Tồn Trung vỗ tay cười đáp:

– Hảo muội muội nhớ dai thật!

Hà Ngọc Trì được Liễu Tồn Trung vuốt ve luôn miệng gọi hảo muội muội, trong lòng thầm thích thú, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ hờn giận nói:

– Hừ, không biết hổ thẹn ! Ai là hảo muội muội của đại ca?

Liễu Tồn Trung cười ha hả đáp:

– Ngọc muội không phải là hảo muội muội của kẻ này, thế sao lại xưng hô là đại ca?

Hà Ngọc Trì chau môi đáp:

– Nếu vậy tiểu muội không gọi Liễu Tồn Trung là đại ca nữa.

Nhưng trong thoáng cái nàng lại hỏi:

– Tại sao đại ca không để tiểu muội đi cùng?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Đại ca... không muốn Ngọc muội mạo hiểm.

Hà Ngọc Trì nói:

– Đại ca đừng mong đánh lừa! Tiểu muội biết ở đó đại ca có nhiều... có nhiều nữ bằng hữu...

Liễu Tồn Trung vội nghiêm sắc mặt đáp:

– Ngọc muội chỉ hay ước đoán bừa bãi. Những ngày gần đây Ngọc muội có thấy đại ca nói chuyện với nữ nhân bao giờ chưa?

Hà Ngọc Trì nói:

– Sao lại không?

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi:

– Nói chuyện với ai?

Hà Ngọc Trì đáp:

– Hiện tại đại ca chẳng đang nói chuyện với nữ nhân là gì, chẳng lẽ tiểu muội là nam nhân hay sao?

Liễu Tồn Trung cười ha hả đáp:

– Thôi đừng đùa nữa, bây giờ chúng ta phải bàn đến chuyện chính đã.

Hà Ngọc Trì hỏi:

Chuyện chính là vấn đề gì?

– Đại ca đã nói Cái Bang hiện đã khác xưa. Vô Trần đạo trưởng đã lưu tại đây lâu ngày mà vẫn không sao dò la ra được tung tích tên giặc Miêu Truyền. Lúc ở Phiến Phàm tự, Ngọc muội đã thấy lão sư ca vung đả cầu bổng, luôn miệng đòi tìm kiếm Vương Hữu thanh toán, hiện tại tin tức về vị ấy như đá trầm đáy biển, đại ca lo ngại vị ấy đã bị thất thế.

Hà Ngọc Trì vội ngắt lời:

– Có phải đại ca định xâm nhập tổng đàn thăm dò tung tích lão sư ca chăng?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Đúng vậy.

Hà Ngọc Trì nói:

– Nếu vậy thì rất hay, tiểu muội sẽ đi cùng với đại ca, tốt xấu gì cũng có thêm trợ giúp.

Liễu Tồn Trung vội giải thích:

– Đại ca đi chuyến này chỉ là ngấm ngấm dò la chứ không phải giao đấu với kẻ địch, không cần phải Ngọc muội theo trợ giúp. Hơn nữa đại ca từ nhỏ trưởng thành trong Cái Bang, ở đó từ một cành cây, ngọn cỏ, phiến đá, dù có nhắm mắt cũng chỉ đúng được, đoán chắc với Ngọc muội không thể nào thất thố. Nếu thêm Ngọc muội, một là mục tiêu sẽ bại lộ, hai là đại ca phải để ý chiếu cố, tình thế sẽ phiền phức khó khăn lắm.

Hà Ngọc Trì suy nghĩ giây lát lại hỏi:

– Thế nếu có giao đấu đại ca có cho tiểu muội đi cùng không?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Dĩ nhiên nếu một khi giao đấu, thế nào cũng phải có Ngọc muội chứ.

Hà Ngọc Trì gật đầu nói:

– Nếu vậy thì được, tiểu muội sẽ chờ đợi ở đây nhưng đại ca về ngay mới được!

Liễu Tồn Trung đáp:

– Hiền muội cứ yên tâm, đại ca sẽ trở về trước khi trời sáng tỏ.

Hà Ngọc Trì lại tiếp:

– Đại ca đừng quên đem gà một chân với vịt hai đầu về đây nhé?

Liễu Tồn Trung bật cười ha hả.

Liễu Tồn Trung giắt thanh kiếm sát vào ngang hông, nai nịt gọn khế, đợi khi trời tối hẳn, nhà nhà đều cửa đóng then cài, chàng mới nhẹ nhàng phóng mình qua cửa sổ tiến thẳng về phía ngoại Ô thành.

Hiện tại nội lực của Liễu Tồn Trung đã tinh tiến rất nhiều, chàng vừa thi triển khinh công đã lướt đi như bay biển, có thể nói còn nhanh hơn cả chim bay ngựa chạy.

Khoảng thời gian cạn chén trà, chàng đã tới trước Báo Đáo đình.

Ngôi Báo Đáo đình này chỉ mới thiết lập vào hồi gần đây, nên Liễu Tồn Trung chưa hề nom thấy bao giờ, chàng nghĩ bụng:

“Ủa, tại sao bỗng dưng lại có ngôi đình này, không hiểu được dựng lên từ bao giờ thế?”

Bỗng trong đình có bóng đen lấp ló, đồng thời có tiếng người cao giọng hô:

– Thiên địa huyền hoàng.

Liễu Tồn Trung đáp ngay:

– Vũ trụ hồng hoang! Chử Trạ.

Bóng đen trong đình nghe nói đó là đệ tử thuộc hàng chữ Trạ vai vế không lấy gì làm cao liền quát hỏi tiếp:

– Nửa đêm tam canh bạn đi đâu thế ?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Mỗ vào trong thành lo rượu thịt, đem về cho mấy vị sư thúc chữ Vũ nhậu nhẹt.

Vừa nói, chàng vừa lướt như bay tới cạnh đình, nhanh nhẹn không thể tưởng tượng được.

Bóng đen trong đình vừa giật mình sửng sốt, đang định quát hỏi Liễu Tồn Trung đã như ngọn gió lốc cuốn tới, chỉ nghe một tiếng hự gã lập tức ngã ngửa ra đất. Thiên Mục Ngũ Quỷ phụ trách tuần phòng bên ngoài, gã ở trong Báo Đáo đình chính là thuộc hạ của bọn chúng.

Ngũ Quỷ tật xấu khó chữa, đã thừa dịp lên tới nhà dân chúng vùng lân cận kiếm phụ nữ làm chuyện tồi bại, chỉ lưu lại hai tên tứ quỷ, ngũ quỷ trợ giúp tuần phòng. Hiện tại hai tên nọ đang chui vào trong phòng cạnh đó ngủ vùi. Nghe trong đình có tiếng đối đáp, chúng đoán tổng thanh tra tới tuần thị, cả hai vội rảo bước chạy tới.

Liều Tồn Trung sợ dây dưa mất thì giờ, vội xách tử thi nhảy lên nóc đình, khẽ đặt xác chết trên mái ngói.

Liền lúc ấy, bên dưới đã có tiếng người kêu ủa khê thốt:

– Tiên diên tử đi đâu rồi?

Tên khác nói:

– Tiên diên khùng này chẳng lẽ lại bắt chước tụi lão đại, mò tới vùng gần đây tìm hứng thú chẳng?

Liều Tồn Trung thấy hai gã nọ nói bậy bạ trong đình, chàng cũng không thèm lý tới khê nhún chân tung mình khỏi nóc đình, phóng thẳng về phía tổng đàn.

Chàng đối với cửa ngõ tổng đàn rất thuần thuộc như đường chỉ trên bàn tay, chàng liền quẹo sang phía trái, nhảy lên trên đầu tường.

Liều Tồn Trung lắng nghe ngóng quanh đó những tiếng chân người đi lại liên tục khắp nơi ánh đèn thấp sáng choang.

Chàng lao mình tới ẩn phục trên một mái ngói bất động thấy có mười hai tên mặc kinh trang màu xám, lưng đeo trường kiếm tề cập ở giữa, ghé tai nhau thì thầm giây lát, rồi phân tán ngay cứ ba tên một tổ, tiến về bốn phương hướng Đông, Nam, Tây, Bắc. Liều Tồn Trung đã đại náo Đông Doanh, biết rõ bọn người nọ là những võ sĩ thuộc Khôi Y tổ của Bắc Cối sơn phái tới, nghĩ thầm:

“Xem tình hình dường như chúng sắp đặt kế hoạch để đối phó với kẻ địch. Chẳng lẽ Vương Hữu đã đoán biết đêm nay mình sẽ tới?”

Chàng đang định tung mình xuống đất, bỗng thấy hành lang mé đông, có hai người vội vã phi tới.

Liều Tồn Trung mắt rất sắc bén, phục trên mái ngói nom thấy rất rõ ràng, hai người đó chính là Diêm Vương Kiếm Từ Cận với Thất Sát Thủ Túc Xá.

Hai người nọ không thốt một lời, xuyên thẳng về phía hành lang mé Tây.

Liều Tồn Trung nhẹ hạ chân xuống đất, rón rén theo dõi phía xa, chỉ thấy Từ Cận, Túc Xá một trước một sau đều vào một dãy phòng đầu phía tây, đó chính là sáu gian phòng của Lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng tĩnh tu.

Liều Tồn Trung nội lực lúc này khác hẳn người thường, tuy ở trong bóng đêm những hành động nhỏ nhất của đối phương, chàng cũng quan sát rõ ràng.

Chàng ẩn phục dưới một góc tường đưa mắt nhìn, thấy trong mỗi căn phòng đều có một lão già ngồi xếp bằng tròn tĩnh tọa, Thái Dương huyết gò cao như hai cái gò nhỏ.

Liều Tồn Trung thất kinh nghĩ bụng:

“Lão Vương Hữu thật lợi hại, không biết mời đâu được sáu nhân vật cao thủ tuyệt thế như vậy tới trợ giúp?

Đang lúc chàng suy nghĩ bỗng cảm thấy phía sau gáy có tiếng động, không chút do dự vội hất tả chưởng về phía sau.

Sau lưng Tồn Trung như có mắt, chưởng của chàng liền vỗ trúng á huyết của kẻ vừa tập kích, đoạn lập tức quay người phát chỉ điểm vào Nhuyễn Ma huyết của đối phương. Hành động của chàng chỉ trong chớp mắt và không gây nên tiếng động nhỏ. Bổng vị trưởng lão ở gian phòng đầu thuận tay với lấy chiếc bát đồng khổng lồ miệng hừ nhạt.

Từ Cận, Túc Xá hơi kinh ngạc không biết chuyện gì xảy ra đã nghe thấy lão già nọ thủng thảng nói:

– Góc tường đằng kia có ngoại địch xâm nhập đã bị mỗ hạ sát, hai vị hãy lại đó xem sao?

Từ Cận, Túc Xá hồ thẹn thầm thấy bọn mình vừa tới nơi không phát hiện được có người ẩn phục, khi cả hai tiến tới, quả thấy dưới đất có một tử thi, đầu bị cái bát đồng đánh vỡ ra làm đôi, óc vãi tung tóe, cả hai vội vỗ tay kêu gọi:

– Khôi Y tổ đâu? Nơi đây có ngoại địch xâm nhập!

Tiếng quát của chúng, toàn ngôi viện đều nghe thấy rõ ràng. Chỉ trong nháy mắt, bốn vô sĩ Khôi Y tổ đã tới nơi, bọn cảnh vệ cũng giơ cao đèn đồng từ bốn phương tám hướng đều đổ xô đến sừng sốt hỏi:

– Ở đâu? Ở đâu?

Túc Xá sầm nét mặt lạnh lùng nói:

– Bọn người đều là những kẻ vô dụng, bao nhiêu người tuần phòng như thế mà vẫn để kẻ địch tiến vào như chỗ không người.

Từ Cận xen lời:

– Địch nhân đã bị đánh chết, các người mau tới đem thi thể hân ra xem là ai? Đồng thời mau đi báo cáo cho trưởng lão hay tin để vị ấy yên tâm.

Bọn thuộc hạ giờ cao đuốc tiến về phía góc tường.

Bỗng nghe thấy có tên thất kinh kêu la:

– Ôi chao! Người này là lão ngũ của Thiên Mục Ngũ Quỷ!

Từ Cận, Túc Xá không hẹn mà cùng buột miệng kêu la một tiếng, kinh hãi biến sắc mặt.

Nhất là Từ Cận bình sinh tánh khí rất cao ngạo không chịu phục ai bao giờ. Những ngày gần đây, Thông Thiên Hiểu của Đông Doanh lôi đầu được sáu lão quái vật tới Cái Bang, được Vương Hữu tiếp đãi như thượng khách. Sáu lão quái vật y mình già nua tuổi tác nhìn người bằng nửa con mắt. Từ Cận đã sớm đem lòng bất mãn. Lúc này thấy kẻ bị sát hại không phải là địch nhân mà là tên Thiên Mục Ngũ Quỷ, bất giác Từ Cận khắp khởi mừng thầm nghĩ bụng:

“Hay lắm! Mấy lão già chó chết đã giết lầm người nhà, thử xem các người còn huênh hoang tự cao tự đại nữa thôi”.

Nghĩ đoạn y liền lên tiếng quát:

– Đáng tiếc! Đáng tiếc! Bây giờ biết tính sao đây. Đỗ Đế trưởng Cái Bát Phòng đã giết lầm lão ngũ của Thiên Mục Ngũ Quỷ rồi.

Y vừa dứt lời mọi người đều nhao nhao như chợ vỡ, có tên lớn tiếng hỏi:

– Sao? Đỗ Đế trưởng lão Cái Bát Phòng đã giết chết ư?

Từ Cận đáp:

– Các người không trông thấy hay sao, hung khí vẫn còn sờ sờ kia.

Đoạn y giơ tay chỉ. Quả nhiên mọi người thấy cạnh đầu của tử thi lão ngũ có một chiếc bát đồng, chính sọ lão ngũ đã bị đánh vỡ bởi võ khí này.

Bọn chúng không biết Thiên Mục Ngũ Quỷ có hiềm khích gì với Đỗ Đế trưởng lão, chúng đều rõ Lục Đại trưởng lão Cái Bát Phòng trầm ngâm ít nói, được Vương Hữu rất trọng vọng. Còn bọn Thiên Mục Ngũ

Quỷ chỉ là mặt lưu của giang hồ, tất không khi nào dám phạm tới Đồ Đế.

Bọn chúng sợ đắc tội đôi bên, đều đưa mắt nhìn nhau không dám di động tử thi.

Từ Cận sợ sự tình lắng xuống mất cơ hội hạ nhục đối phương nên cố ý nhìn tử thi thở dài nói:

– Tuy lão ngũ phụ trách việc cảnh vệ đáng lẽ không nên ấn núp được góc tường làm chi, khiến bị Đồ Đế lão bối ngộ sát thê thảm như vậy.

Bỗng một giọng lạnh lùng xen lời:

– Chưa chắc phải là ngộ sát!

Mọi người quay đầu lại nhìn thấy kẻ vừa thốt ra câu nói ấy chính là lão tứ của Thiên Mục Ngũ Quỷ.

Bọn Thiên Mục Ngũ Quỷ được tuần phòng trong phạm vi năm dặm quanh tổng đàn, tên tiểu Diên Tam ban nãy đã bị Liễu Tồn Trung dùng chuồng phong đánh chết, là thuộc hạ được Ngũ Quỷ phái tới trực đêm ở Báo Đáo đình. Đồng thời lão đại, lão nhị, lão tam của bọn chúng tới vùng gần đó mua vui, lão tứ, lão ngũ được cất ở lại thị giác Báo Đáo đình. Chúng không thấy tiểu Diên Tam, sau phát hiện gã bị chết vứt xác trên nóc đình đều thất kinh hồn vía.

Chuyện tiểu Diên Tam bị giết chết là chuyện nhỏ nhặt để định nhân xâm nhập tổng đàn mới cực kỳ quan trọng. Lão ngũ vội vã phóng mình về phía tổng đàn vừa may gặp lúc Liễu Tồn Trung đang rón rén theo dõi phía sau lưng Từ Cận, Túc Xá.

Lão ngũ chỉ tưởng Liễu Tồn Trung là nhân vật bình thường nên coi chẳng vào đâu, nghĩ bụng:

“Một khi mình báo động, tên này thể nào cũng bị Từ Cận với Túc Xá bắt được. Chi bằng mình thừa cơ kết quả tánh mạng y trong lúc bất ngờ, công lao này mình sẽ được độc chiếm”.

Nghĩ đoạn lão lẳng lặng đứng yên bất động khi thấy Từ Cận, Túc Xá tiến vào trong Cái Bát Phòng, Liễu Tồn Trung ẩn phục trong góc tường rình rập. Gã cả mừng nghĩ bụng:

“Tên này hôm nay đã tới số, giúp lão tử lập được công to”.

Gã liền rón rén tiến tới sau lưng Liễu Tồn Trung vung thanh phác đao lên bổ mạnh xuống.

Ngờ đâu phản ứng của Liễu Tồn Trung lại thần tốc đến thế, đao của gã mới tới nửa đường, đã bị chuồng phong của chàng hất ngược lại. Á huyết, Nhuyễn ma huyết của gã đều bị điểm trúng. Cái Bát Phòng Đồ Đế, lúc bấy giờ tuy đang đối diện với Từ Cận, Túc Xá nhưng tiếng gió động ở phía góc tường đã không thoát khỏi được tai lão. Đồ Đế nhếch mép cười nhạt, lập tức với lấy chiếc bát đồng lao ra.

Cái Bát Phòng Đồ Đế chi khê vung tay ném, oai lực chẳng khác thạch phá thiên kinh. Cái bát khổng lồ nhanh như điện chớp, nhằm thẳng cổ Liễu Tồn Trung bay tới.

Liễu Tồn Trung không ngừng luyện tập nội công tâm pháp trong Thiên Nhân kinh giải nội lực rất cao, trong đương kim võ lâm khó có người bì kịp, bát đồng đi tuy nhanh nhưng phản ứng của chàng cũng rất thần tốc.

Chàng lập tức chộp lấy lão ngũ nhanh như điện giơ ra chống đỡ võ khí của đối phương lao tới, hai chân khê điểm xuống mặt đất tung mình lên trên mái ngói.

Hành động của chàng xảy ra trong khoảnh khắc, thần không biết quỷ không hay, đến cả một nhân vật võ công thượng thừa Đồ Đế trưởng lão cũng không hề phát giác. Lão tứ trong Thiên Mục Ngũ Quỷ mắt thấy lão ngũ bị chết dưới bát đồng của Đồ Đế đời nào phịu bỏ qua, lạnh lùng tiếp:

– Ai bảo lão ngũ bị ngộ sát? Nơi đây là trọng địa của tổng đàn lại không có kẻ địch xuất hiện thì sao bảo là ngộ sát được?

Từ Cận cố ý gây sự hiềm khích hầu làm giảm oai phong của lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng liền nói:

– Chiếc bát đồng là võ khí của Đồ Đế tiền bối. Lão tiền bối nguyên định hại kẻ địch, không ngờ lão ngũ của cái người đưa đầu chết thay, chỉ trách là y vẩn số.

Lão tứ cả giận hừ nhạt hậm hực nói:

– Từ Cận tiền bối nói dễ nghe thực. Tiền bối có trông thấy kẻ địch không?

Đồ Đế trưởng lão đã sớm tới nơi trà trộn trong đám đông thấy tử thi dưới đất mặt lộ vẻ lah ngạc vô cùng, đưa mắt nhìn dáo dác bốn phía, không để ý tới lời nói của lão tứ.

Lão nghiêng tai nghe ngóng hồi lâu, bỗng nhìn về phía nóc nhà mé Đông lạnh lùng nói:

– Bằng hữu, mau xuống dưới này. Đã có bản lãnh lén vào tổng đàn Cái Bang, vì sao lại không dám hiện thân tương kiến để lão hủ kiến thức một phen.

Đỗ Đế trưởng lão vừa dứt lời, Từ Cận, Túc Xá đã tung mình nhảy lên trên mái ngói không một tiếng động khiến mọi người có mặt tại đó ngấm ngấm thán phục.

Thời gian khoảng cạn chén trà, chỉ thấy Từ Cận, Túc Xá lại song song trở về nguyên vị ngơ ngác nói:

– Trên mái ngói yên lặng như tờ không thấy kẻ địch đâu cả. Lão tiên bối nghe sai rồi chăng?

Lão tứ của Thiên Mục Ngũ Quỷ bây giờ mất như đổ lửa đang định phát tác đã thấy mái ngói mé Tây có năm người liên tiếp xuất hiện.

Mọi người nhìn kỹ đã nhận ngay ra đó là Nhã Long, Hãn Như, Bố Canh, Hồ Sa, Hóa Thuyền. Họ đều là những trưởng lão còn lại trong Lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng.

Nhã Long mở lời đầu tiên nói với Đỗ Đế:

– Tên nọ mất dạng về hướng Tây, khinh công rất mau lẹ.

Đỗ Đế hỏi:

– Sao không đuổi theo tiếp bắt y về đây? Để các bạn hữu Ngũ Tiên không còn hồ nghi.

Hãn Như đáp:

– Ai bảo không đuổi nhưng khinh công của tên đó cao thâm khôn lường, bọn mỡ không sao đuổi kịp.

Bố Canh cũng nói:

– Đuổi được một đoạn, cách biệt mỗi lúc một xa, nên bọn mỡ đành quay trở lại.

Hồ Sa nói:

– Lúc ấy gã đã xuyên vào trong rừng cây um tùm dù có theo vào chẳng tìm ra được.

Hóa Thuyền cũng xen lời:

– Khu rừng lớn lao rậm rạp như thế một người chui vào lẫn trốn, thử hỏi truy lùng sao nổi.

Đỗ Đế ngạc nhiên nói:

– Cả năm người đều chặn không nổi gã, không biết người đó là ai thế ?

Túc Xá nghe họ nói đã trông thấy kẻ địch, nhưng vì khinh công đối phương quá cao siêu cả đám không sao theo kịp, liền nói:

– Nếu nói về khinh công trong võ lâm, chỉ có Thiên Sơn là độc bộ trong thiên hạ, chẳng lẽ người nọ là Thiên Sơn thần ni?

Nhã Long nói:

– Nhìn sau lưng tuy là một nữ nhân, nhưng không phải ni cô.

Hãn Như ngắt lời:

– Tuy không phải là ni cô, nhưng người nọ thân hình rất mảnh mai yếu đuối, nom rất đẹp mắt.

Bố Canh nói:

– Từ xưa tới nay mỗ chưa hề thấy nữ nhân nào có thân hình đẹp thế.

Hồ Sa nói:

– Nếu y thị để mỗ vuốt ve giây lát thì tốt biết mây.

Hóa Thuyền nói:

– Nếu nàng ta để mỗ vuốt ve, mỗ thề nhất quyết sẽ không giết nàng.

Đã nghe thấy lão tứ của Thiên Mục Ngũ Quỷ lạnh lùng ngắt lời:

– Mỗ không phải là đứa trẻ lên ba, các người đừng mong bày trò lừa gạt, để hòng đánh lừa nổi. Nếu có địch nhân thật sự, mà các người bắt không nổi thực là chuyện khó tin.

Hồ Sa trừng mắt hỏi:

– Ta bảo bắt không được là bắt không được ! Chuyện ấy có gì là lạ?

Hóa Thuyền nói:

– Vì khinh công của nàng ta rất đẹp mắt và nhanh nhẹn không thể tưởng tượng được.

Bố Canh nói:

– Bóng hình của nàng ta như một luồng khói nhẹ đã nhanh nhẹn lại tuyệt mỹ.

Hãn Như nói:

– Không phải như một làn khói, mà chẳng khác một bóng ma.

Bố Canh cãi lại:

– Phải nói như một làn khói mới văn vẻ thi vị, bảo như bóng ma thì hay ho nổi gì.

Nhã Long đáp:

– Mô tả như thế nào cũng vậy thôi, có biết là khinh công của nàng ta rất siêu tuyệt.

Lão tứ nhóm Thiên Mục hậm hực lớn tiếng nói:

– Chư vị đã giết người còn kiếm chuyện đùa bốn giều cột người là nghĩa lý gì?

Nhã Long nói:

– Đó là bọn mỗ tả lại sự thực thì sao bảo là giều cột được ?

Hàn Như xen lời:

– Đó gọi là nghiên cứu bản lãnh kẻ địch.

Lão tứ nhóm Thiên Mục tức giận mặt mũi xanh như tàu lá mắt như tóe lửa. Trong sáu người đó chỉ có Đỗ Đế biết đạo lý hơn cả liền quay sang lão tứ xin lỗi:

– Ban nãy quả phía góc tường có kẻ địch ẩn phục, chi tiếc thân thủ của y quá nhanh, ngoài sự tưởng tượng của lão hủ . Bất quá lão hủ đoán chắc thể nào đối phương cũng quay lại, tới lúc ấy chúng ta sẽ bắt giữ báo thù cho lão ngũ cũng chưa muộn.

Lúc bấy giờ Liễu Tồn Trung ẩn núp ở trên mặt xà nhà nghe đối phương nói chuyện rõ ràng, chàng nghĩ bụng:

“Năm lão quái vật nọ vừa truy lùng một nữ nhân, nhiều phần có lẽ là Hà Ngọc Trì. Nàng đã nói dối mình, rồi lén lút lên tới đây”.

Chàng vốn định ngấm ngầm tra xét tung tích Hoàng Diện Phong Cái nhưng vì lo lắng cho an nguy của Hà Ngọc Trì không dám chậm trễ vội theo đường cũ quay về.

Liễu Tồn Trung phóng qua cửa sổ tiến vào phòng Hà Ngọc Trì thấy đóng chẵn gỗ cao, chàng nghĩ bụng:

“Trời nóng bức như thế này sao nàng lại ẩn núp vào trong chẵn như vậy?” .

Đoạn chàng giơ tay giở đóng chẵn ra, bên trong trống rỗng làm gì có bóng người nào, liền nghĩ tiếp:

“Có lẽ cô bé này còn ẩn núp trong rừng chưa trở về phòng”.

Giây lát sau chàng lại nghĩ:

“Mình hãy ẩn núp ở đây, đợi nàng trở về dọa nạt hoảng sợ một phen!”

Nghĩ đoạn chàng để nguyên y phục chui vào trong chăn...Khoảng thời gian cạn chén trà, bỗng nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng động. Liễu Tồn Trung buồn cười thầm nghĩ bụng:

“Cô bé đã về rồi”.

Ngoài song cửa bỗng có tiếng thì thầm, một người khẽ nói:

– Đúng rồi, chính nữ nhân nọ ở trong phòng này.

Tiếp theo đó một luồng khói mê xông vào phòng...

Liễu Tồn Trung giả bộ say ngủ giây lát sau đã nghe thấy tiếng vải áo sột soạt, một người nói:

– Không sai, trong phòng này có mùi phấn sáp, đúng là nữ nhân cư trú rồi.

Đoạn một bàn tay lật chiết khăn lên Năm ngón tay của Liễu Tồn Trung lập tức bung ra rồi xiết chặt cổ tay gã nọ, khiến gã đứng đờ ra như tượng gỗ bật cười hô hố. Thì ra gã bị Liễu Tồn Trung búng trúng Tiểu huyết.

Tên còn lại thấy gã nọ thò tay vào trong chăn đoạn thích thú cười vang, đoán gã đã nổi máu xấu liền thóa mạ:

– Này, người muốn chết hay sao! Đây là vật sử dụng của Giáo chủ, người không được làm càn.

Vừa nói gã vừa tiến tới bên giường thò tay vào trong chăn, ngờ đâu cổ tay chợt tê tái, lại bị Liễu Tồn Trung điểm trúng huyết đạo.

Liễu Tồn Trung nhòm dậy đưa mắt nhìn thấy đại hán thô kệch mặc áo chên.Tên nọ run giọng nói:

– Tiểu nhân tội đáng chết, chỉ tưởng phòng của Đại hiệp là nơi cư trú... nữ nhân vì vậy mới lầm lẫn xin đại hiệp tha mạng.

Liễu Tồn Trung trầm giọng quát hỏi:

– Các người là đầu đảng hái hoa, tử tội không thể tha thứ được.

Tên nọ vội cúi đầu khẩn khoản:

– Không tiểu nhân không phải là định hái hoa mà chỉ phục lệnh Giáo chủ!

Liễu Tồn Trung nói?

– Nếu vậy... hái hoa là Cô Lâu giáo chủ?

Tên nọ ấp úng đáp:

– Điều này tiểu nhân không được rõ. Giáo chủ chỉ sai tiểu nhân đi bắt cóc các thiếu nữ sao cho đủ số một trăm.

Liều Tồn Trung cười ha hả nói:

– Ta hiểu rồi. Cô Lôu giáo cũng muốn luyện nhiếp hồn đại pháp cần phải có một trăm thiếu nữ. Hắc hắc? Vì lão muốn luyện môn yêu pháp ấy, mà phải thiệt hại đến một trăm thiếu nữ đồng trinh, hiện tại gặp phải Liều Tồn Trung này, đời nào chịu để cho các người lộng hành vô pháp vô thiên.

Chỉ nghe bộp hai tiếng chàng đã kết liễu tánh mạng hai tên nọ. Bỗng có tiếng gió động. Hà Ngọc Trì theo song cửa đẩy vào thấy có hai cái xác chết thất kinh hỏi:

– Đại ca, hai tên này là ai thế ?

Liều Tồn Trung thấy Hà Ngọc Trì bình an trở về liền mừng rỡ nói:

– Ngọc muội thử đoán xem.

Hà Ngọc Trì nhoẻn miệng cười đáp:

– Chắc chúng là bọn giặc hái hoa chứ quyết không phải người tốt lành.

Liều Tồn Trung mỉm cười hỏi:

– Vì sao Ngọc muội biết chúng là giặc hái hoa?

Hà Ngọc Trì đáp:

– Xâm nhập phòng đản bà con gái, không phải là giặc hái hoa là gì?

Liều Tồn Trung cười ha hả nói:

– Nếu vậy đại ca cũng là giặc hái hoa rồi. Đại ca phải trở về phòng ngay mới xong.

Hà Ngọc Trì dậm chân nói:

– Ấy tiểu muội có bảo đại ca bao giờ đâu!

Ngừng giây lát, nàng lại hỏi tiếp:

– Đại ca, chúng có phải là giặc hái hoa không?

Liều Tồn Trung chỉ tử thi nói:

– Ngọc muội có nhận được dấu hiệu này không? Hà Ngọc Trì giật nảy mình la lớn:

– Úi chà! Cô Lôu giáo, chúng tới đây làm gì thế?

Liều Tồn Trung đáp:

– Cũng may Ngọc muội không có trong phòng, bằng không chỉ e rất hung hiểm. Cô Lôu giáo chủ luyện Nhiếp hồn đại pháp, cần bắt đủ một trăm thi nữ làm lễ tế thần.

Đoạn chàng đem những điều mình hiểu biết kể lại cho Hà Ngọc Trì nghe, đồng thời thuật lại tình hình vừa rồi xảy ra như thế nào.

Hà Ngọc Trì lại hỏi:

– Đại ca có biết chúng luyện tập yêu pháp ở đâu không?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Hiện tại thì chưa biết. Đại ca chỉ biết y là sư phụ Miêu Truyền, lúc Miêu Truyền chưa đắc thế đã từng theo yêu nhân học yêu pháp, sau khi yêu đạo Quách Lương bị thất bại y bèn đầu nhập Cô Lôu giáo.

Hà Ngọc Trì lo lắng hỏi:

– Các loại tà giáo sao mọi người không sớm nghĩ cách tiêu diệt để tránh cho những thiếu nữ lương thiện?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Sớm muộn gì đại ca cũng phải tiêu diệt tà giáo này, hiện tại thì chưa đúng lúc mà thôi.

Hà Ngọc Trì hỏi:

– Sao lại chưa đúng lúc?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Lúc này hành tung của lão sư ca còn chưa tra xét được rõ ràng, chỉ với hai chúng ta thì lực lượng quá yếu ớt.

Hà Ngọc Trì lại hỏi:

– Đại ca tới tổng đàn, thấy tình hình ra sao?

Liễu Tồn Trung nghiêm nghị đáp:

– Hiện muội chẳng theo dõi đại ca là gì lại còn giả bộ hỏi nữa.

Hà Ngọc Trì thất kinh chớp mắt không nói.

Liễu Tồn Trung thở dài nói:

– Đại ca đã dặn dò hiện muội như thế nào? Cái Bang Tổng đàn nay đã khác xưa, một mình đại ca đi còn chưa chắc đã bảo đảm được an toàn. Hiện muội lén lút nếu chẳng may gặp sự bất trắc thì biết tính sao?

Ngọc Trì đứng lặng lẽ cúi đầu nghe, nhớ tới lúc bị năm lão quái dị đuổi theo thiếu chút nữa thì bị chúng bắt giữ, cũng may nàng nhanh

nhện phóng mình vào trong rừng ẩn núp mới thoát được cơn nguy, bất giác nàng hồ thẹn khôn tả.

Liễu Tồn Trung thấy nàng không nói gì, liền an ủi:

– Ngọc muội chớ nên buồn bã, lần sau chớ làm như thế nữa. Cũng may ngu huynh về kịp, bằng không hai tên Cô Lâu giáo này cũng giở trò lộng hành với hiền muội.

Hà Ngọc Trì ấp úng nói:

– Lúc tiểu muội bị năm lão quái vật đuổi bắt đại ca có nom thấy không?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Đại ca không trông thấy mà chỉ nghe chúng nói lại.

Đoạn chàng đem chuyện trên kể rõ cho Hà Ngọc Trì nghe, rồi tiếp:

– Thôi hiền muội đi nghỉ đi, sáng mai đại ca còn phải đi một chuyến. Hiền muội hãy ở lại đây đợi chờ nhé.

Nói xong chàng liền quay về phòng yên nghỉ.

Hôm sau ăn cơm tối xong. Liễu Tồn Trung nai nịt gọn ghẽ, vẫn cầm thanh kiếm sét vào ngang lưng phóng thẳng về phía tổng đàn.

Lần này đã có kinh nghiệm, Liễu Tồn Trung biết rõ Báo Đáo đình có thiết lập trạm canh, nên khi cách Đình không xa chàng vội ẩn mình trong bụi cỏ lắng tai nghe động tĩnh.

Chỗ chàng ẩn phục, cách Báo Đáo Đình khoảng năm mươi trượng, thấy trong đình có một bóng đen, chăm chú nhìn ra ngoài đại lộ.

Liễu Tồn Trung cúi xuống nhặt một viên đá vận sức nhắm thẳng về phía bóng đen. Chỉ nghe một tiếng hự bóng đen ngã ngửa về phía sau.

Liễu Tồn Trung vẫn ngồi yên bất động, khoảng thời gian cạn chén trà bỗng thấy bốn góc đình có bốn bóng người xuất hiện, đồng thời nóc đình cũng có bóng đen nhảy xuống cùng ủa vào bên trong. Liền đó tiếng người thất kinh nói:

– Kỳ quái thực, rõ ràng có kẻ dùng ám khí tấn công mà sao lại không tìm ra tung tích đối phương?

Một tên nói:

– Không những không thấy tung tích kẻ địch mà cả ám khí cũng không thấy nốt.

Một tên nói:

– Chẳng lẽ tên Tiểu Mân lại bị trúng gió.

Không lâu sau, bỗng có tên la lớn:

– Không phải tên Tiểu Mân trúng gió, thấy ám khí rồi.

Tiếp đến bọn chúng xì xào bàn tán một hồi lại nghe một tên nói:

– Lão đại, đây đâu phải ám khí, chỉ là một viên đá

Một tên đáp:

– Nếu kẻ địch dùng viên đá này thay ám khí thì chính đó là tên mà đêm qua đã tới đây.

Tên khác nói:

– Lão đại, nghe nói kẻ tới đêm qua là một thiếu nữ thân hình yếu điệu. Lão ngũ cũng chết rồi, báo thù ích lợi gì đâu, chi bằng đại ca cứ bắt con nhỏ ấy làm vợ còn thú hơn.

Một tên liền thóa mạ:

– Lão tam, người thật tánh xấu không chữa. Con thúi tha ấy giết chết lão ngũ mà người còn có thể nhận y thị là tẩu tẩu được ư?

Lại nghe một giọng nói rất trầm hùng xen lời:

– Giết chết lão ngũ không phải con nhỏ thối tha ấy mà là tên Liễu Tồn Trung đã bị trục xuất khỏi Cái Bang.

Bọn họ nghe nói đều kinh ngạc đồng thanh hỏi:

– Lão đại sao lại biết được kẻ giết lão ngũ là tiểu tử Liễu Tồn Trung?

Lại có tên hỏi:

– Lão đại có chứng cứ chắc chắn không?

Lão đại thủng thảng đáp:

– Bọn lão quái vật chẳng nói là gì, căn cứ vào hỏa hầu của thiếu nữ nọ, quyết không thể nào tránh thoát nổi thế lao của chiếc bát đồng của Đồ Đế. Sáng nay Vương Hữu trưởng lão đã dặn dò chúng ta phải cẩn thận phòng bị không được sơ suất vì tiếp nhận được thư mật của Thông Thiên Hiểu, bảo Liễu Tồn Trung đã tới Cái Bang. Bởi vậy ta mới đoán kẻ giết lão ngũ chính là tên nọ.

Có tên nghiêng rằng ken kết nói:

– Tên khốn kiếp Liễu Tồn Trung là cái thá gì? Mỗ thê sẽ báo thù cho lão ngũ.

Có tên lạnh lùng nói:

– Lão tứ khoan hùng hổ, người có tên cây có bóng, gần đây trên giang hồ danh tiếng Liễu Tồn Trung vang động khắp nơi. Không phải ta muốn hạ oai phong của Thiên Mụ Ngũ Tiên, à, Tứ Tiên chúng ta, nhưng muốn hạ thủ được đối phương quyết không phải là chuyện dễ dàng.

– Hừ! Đó chỉ là cái danh hảo bề ngoài của tên Liễu Tồn Trung, có tiếng chưa chắc có miếng. Mỗ không tin Thiên Mụ Tứ Tiên chúng ta thắng không nổi gã!

Lão đại chậm rãi nói:

– Lão nhị chớ nên kết luận vội vã như thế. Nếu tên Liễu Tồn Trung không có bản lĩnh thực sự, thì sao Thông Thiên Hiếu sư gia lại liệt y vào hàng kinh địch?

Liễu Tồn Trung ẩn phục trong bụi cỏ, lại khẽ nhặt một viên đá nhắm thẳng vào trong đình.

Chỉ nghe thấy một tiếng la thất thanh ối chà, lão tam lập tức ngã lăn ra đất. Lão nhị lão tứ vội tiến tới gần xem thấy đó là một viên đá, phóng trúng Kỳ Môn huyết. Lão tam tuy chưa chết nhưng đã bị trọng thương.

Lão nhị tung người lao ra ngoài đình đưa mắt nhìn dáo dác bốn phía. Liễu Tồn Trung thừa cơ lại lượm một viên đá tương đối to lớn, vận đủ mười thành kinh lực ném thẳng về rừng cây bên cạnh đình, trúng một gốc cây to đến hai người ôm. Tuy viên đá không thể chấn gãy, nhưng thân cây rung chuyển, cành lá lay động xào xạc không ngừng như bị một luồng gió mạnh thổi tới, lá rụng rơi lả tả như mưa.

Lão đại quát lớn:

– Đuổi theo!

Lão nhị, lão tứ lập tức tiến sau lưng lão đại. Sau mấy cái nhảy cả ba lao thẳng về phía cây cổ thụ mất dạng.

Liễu Tồn Trung nằm ở trong bụi cỏ trông thấy rất rõ ràng, đợi bọn chúng đi khỏi, chàng bặm bụng cười thầm, nhòm người dậy lướt thẳng về phía tổng đàn.

Đêm nay tổng đàn giới bị nghiêm mật hơn đêm qua nhiều, bốn phía bố trí la liệt trạm canh. Liễu Tồn Trung không dám sơ hở, núp trong bóng tối quan sát tình hình giây lát chỉ thấy vách tường thấp mé hữu tổng đàn có hai tên cầm phác đao đứng canh gác.

Nơi đây vì khuất qua một khúc quanh, nên bọn thủ ở thính giữa không nom thấy. Liễu Tôn Trung nhằm đúng vị trí, nhún chân tung mình lên trên không như một con chim đại bàng lao thẳng xuống.

Hai tên đứng ở góc tường chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, không kịp hô hoán, đã bị điểm trúng á huyết không sao cự được nữa.

Liễu Tôn Trung không chậm trễ, tung mình lên đầu tường, bỗng thấy một tên tuần canh tay cầm trống cúi đầu đi qua. Liễu Tôn Trung nhảy luôn xuống bên dưới, giơ tay điểm luôn vào Ngọc Tâm huyết gã nọ.

Tên nọ bỗng nghiêng đầu, chuyển mình thúc mạnh khuỷ tay vào hông trái Liễu Tôn Trung, thủ pháp cực kỳ quỷ dị nhanh nhẹn tuyệt luân.

Liễu Tôn Trung giật mình kinh hãi, chàng không ngờ một tên Cái Bang tuần canh mà lại có thân thủ như vậy. Chàng thuận thế giương năm ngón tay hữu thủ chộp luôn, nhanh như điện chớp phát sau mà tới trước.

Thế phản công của tên nọ chưa tới đích đã bị hữu chỉ Liễu Tôn Trung chộp trúng liền, cảm thấy cánh tay tê tái không sao cử động được nữa.

Sự tiếp xúc ấy không những Liễu Tôn Trung hơi lấy làm lạ mà cả tên tuần canh cũng giật mình thất kinh. Y không ngờ thanh niên trẻ tuổi đứng trước mặt mình võ công lại cao siêu đến mức ấy, bất giác khẽ một tiếng quát hỏi:

– Người là ai?

Y vừa quát hỏi, Liễu Tôn Trung đã nghe ra ngay người này chính là Cái Bát Phòng Đồ Đế đêm qua đã dùng bát đồng ném chết Lão Ngũ của Thiên Mục, vì y đã hóa trang nên nhất thời chàng không nhận ra.

Liễu Tôn Trung sợ mình lên tiếng, sẽ kinh động tới các đồng bọn của đối phương lỡ hết thì giờ.

Chàng không nói năng gì lặng lẽ vung hữu chưởng tả chưởng liên tiếp đánh ra, chưởng phong phát ra vù vù lấn át tới trước mặt Đồ Đế.

Đồ Đế vừa kinh hãi vừa phần nộ thối lui luôn về phía sau năm sáu bước tránh thoát thế công như vũ bão của Liễu Tôn Trung.

Dưới mắt Đồ Đế đây là lần thứ nhất mình đã gặp phải sự sỉ nhục như vậy. Từ khi lão thành danh ba chục năm nay, bị đối thủ đẩy lui năm sáu bước là việc chưa bao giờ xảy ra.

Bấy giờ dưới bờ vực lạng lẽ như tờ, không thấy bọn tuần phòng. Lão vốn định la lớn có địch nhưng hành động như vậy, hiển nhiên tỏ ra mình kém cỏi khiếp sợ Lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng được Cái Bang trọng vọng tới mức dưới mắt không hề coi ai vào đâu nếu để lộ ra sự khiếp nhược thử hỏi còn mặt mũi nào nữa?

Vì vậy dù trong lòng Đỗ Đế vừa thất kinh vừa tức giận, nhưng lão cũng không dám hô lớn, đúng như sự mong mỏi của Liễu Tồn Trung. Chàng lại vung chưởng tấn công một thế, đẩy Đỗ Đế lùi về phía góc tường. Đang lúc ấy bỗng nghe từ đằng xa có tiếng người ồn ào vọng tới, ánh lửa lấp lóe.

Liễu Tồn Trung cực kỳ cấp bách, đột nhiên thi triển chiêu Phân Cung Quả Tượng trong Thiên Nhân kinh giải tấn công tức thì.

Đỗ Đế cảm thấy trước sau tả hữu đều ẩn hiện bóng chưởng pháp của kẻ địch dồn tới, lão vừa luống cuống, Chương Đài huyết đã bị quét trúng ngã quy xuống đất.

Lúc ấy đầu khúc quanh đã có một bọn người xuất hiện, tay gươm cao đèn đuốc ít ra cũng đến mười lăm mười sáu tên, người nào người ấy tay cầm binh khí sáng loáng.

Liễu Tồn Trung khê gươm tay ra chộp lấy Đỗ Đế hôn mê bất tỉnh ở dưới đất tung mình lên mái ngói, phục người xuống bức rèm theo dõi hành động của đối phương.

Chàng thấy phía Tây cũng có một đội người tiến tới, hai nhóm gặp nhau, bàn tán ồn ào một hồi, rồi lại phân ra ai đi hướng nấy.

Liễu Tồn Trung không dám nán lại lâu. Chỉ mấy cái nhún nhảy chàng đã lướt vào trong sân, liền đó bỗng thấy bóng đen thấp thoáng, phóng vào sau một hòn giả sơn.

Liễu Tồn Trung mắt rất sắc bén, chàng lập tức quay gót, như một mũi tên lao theo luôn. Chỉ thấy bóng đen đang gươm tay ấn vào đầu một con hổ nho nhỏ. Đầu hổ này bằng đá điêu khắc thành, lớn nhỏ chỉ khoảng một tấc, khảm trong một cái lò nhỏ trên mặt giả sơn.

Hình con hổ ấy móng trước đang giương ra như đang phóng mình gầm rống, trông cực kỳ sống động.

Liễu Tồn Trung nhanh nhẹn điểm một chỉ, bóng đen đứng đờ ra tại chỗ, nguyên đó là một tên võ sĩ mặt kinh trang.

Chàng đang định tra hỏi khẩu cung, bỗng nghe thấy phía tây có người hô lớn:

– Bất thích khách!

Liều Tôn Trung giật mình thất kinh, nghĩ bụng:

“Lợi hại thực, hành tung của mình đã bị đối phương phát hiện!”

Chàng vội kéo tên võ sĩ kinh trang sang một góc tối cạnh đó, liền nghe thấy phía Tây có tiếng chân người chạy dồn dập, có tên quát lớn:

– Đừng để con điếm lợi hại ấy chạy thoát!

Liền nghe thấy tiếng người thò thương kêu rú luôn mồm, có tên thóa mạ:

– Con mẹ nó, con điếm thối tha còn dám hành hung đả thương người? Lão tử không thanh toán được người không còn xứng danh hiệu Lao Sơn Tứ Sát!

– Cẩn thận, con điếm thối tha này khinh công rất cao siêu đừng để nó chạy thoát.

– Ối chà ! Bất ổn, nó lướt sang bên bờ chạy rồi!

Liều Tôn Trung nghe thấy những tiếng quát tháo ấy tim đập thành thịch nghĩ bụng:

“Kẻ mà bọn chúng gọi là con điếm thối tha, chín phần mười là Hà Ngọc Trì. Quả là cô bé nầy ngoan cố thực không hiểu biết gì cả.”

Chàng đang định hiện thân giải cứu, bỗng nghe bọn chúng bảo nàng đã chạy thoát bất giác thở phào nhẹ nhõm nghĩ tiếp:

“Nàng đã thoát khỏi vòng vây, bọn khốn kiếp các người khó lòng đuổi theo kịp”.

Chàng vừa yên tâm phần nào bỗng nghe thấy đằng xa có tiếng người cười nhạt thủng thẳng nói:

– Con nhãi ranh này chạy đâu cho thoát.

Liều Tôn Trung đã nghe ra đó là thanh âm của Diêm Vương Kiếm Từ Cận, bỗng lại có người nói:

– Nếu như có Diêm Vương Kiếm cùng Thất Sát, lại thêm Thiết Phiến tử Trương Nguyên mẫu, đuổi bắt một tiểu cô nương, không còn là vấn đề nữa? Hí hí!

Liều Tôn Trung thất kinh nghĩ bụng:

“Hà Ngọc Trì thật chẳng hiểu gì cả, đã bảo đừng theo tới đây, mà mình mới rời khỏi không lâu mà nàng ta đã theo tới ngay. Hôm nay lại có thêm ba tên lợi hại Từ Cận, Túc Xá, Trương Nguyên, thế nào nàng cũng bị nếm mùi khổ sở !”.

Liễu Tồn Trung lại nghĩ cô bé Hà Ngọc Trì rất khôn ngoan, lại ỷ Thiên Sơn thân pháp rất tuyệt diệu nhất thời đối phương khó lòng làm gì nổi nàng, vậy ta cứ để nàng ném chút khổ sở đã!

Nghĩ đoạn chàng liếc mắt nhìn, chỉ thấy một bọn người đông đảo đang vây chặt Hà Ngọc Trì vào giữa. Từ Cận, Túc Xá, Trương Nguyên mỗi tên chiếm một vị trí, phía sau chúng là một số võ sĩ kinh trang, tay lăm lăm binh khí.

Chỉ nghe soạt, Thiết Phiến Tử Trương Nguyên đã xòe rộng chiếc quạt nhếch mép cười thâm trầm nói:

– Tiểu cô nương, không ngờ lão Trương này lại may mắn tái ngộ với cô nương ở đây. Thực là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ!

Hà Ngọc Trì mặt đỏ bừng, hậm hực đáp:

– Xí! Ai hữu duyên với người?

Trương Nguyên cười hi hi:

– Lão Trương ta đã bảo hữu duyên là hữu duyên, cô bé đừng lấy đó làm thắc mắc. Nơi đây là Tổng đàn của Cái Bang không phải Thạch Kiều Dịch, tiểu tử họ Liễu không tới cứu tiểu cô nương được đâu.

Hà Ngọc Trì trợn mắt hỏi:

– Sao người biết là chàng không tới?

Trương Nguyên cười hắc hắc đáp:

– Sao lão Trương ta lại không biết, tiểu tử họ Liễu đã sớm bị Vương Hữu trưởng lão hạ ngục rồi. Hi hi, tiểu cô nương, lão Trương ta bảo đảm sẽ đối đãi với cô nương chu đáo, cô nương nên ngoan ngoãn đôi chút đừng chống cự nữa vô ích.

Vừa nói y vừa phe phẩy chiếc quạt sắt trước mặt Hà Ngọc Trì, tay trái định giơ ra vuốt má nàng, thái độ rất thô bỉ.

Hà Ngọc Trì đột nhiên cả giận, trường kiếm sử dụng chiêu Bạch Xà Thổ Tín, nhằm giữa ngực Trương Nguyên điểm tới. Thế công trong lúc bất ý nhanh như điện chớp khiến Trương Nguyên giật mình nhảy lui về phía sau.

Y hổ thẹn quá tức giận, thóa mạ:

– A đầu hôi hám không ưa xử dụ ngọt, hôm nay lão Trương phải trừng trị mi một phen mới xong.

Chưa dứt lời Thiết Phiến trong tay y đã cuốn lên một luồng kinh phong nhằm thẳng Thiên Linh huyết của Hà Ngọc Trì điểm tới.

Hà Ngọc Trì nghe nói Ijiều đại ca bị bắt giữ, tuy không tin lắm nhưng trong lòng không tránh khỏi lo âu thâm.

Thiên Sơn kiếm pháp tuy quỷ dị khôn lường, nhưng giữa lúc bối rối, tâm thần hỗn loạn một lòng lo lắng đến sự an nguy của Liễu đại ca nên kiếm chiêu của nàng liền bị ảnh hưởng.

Lúc ở Thạch Kiều Dịch tâm trí nàng đang lúc bình thường cũng chưa phải là đối thủ của Trương Nguyên. Hiện tại bị cao thủ đông đảo vây bọc, lại luôn nghĩ tới bóng dáng Liễu đại ca, thử hỏi làm sao có thể chống đỡ lại ?

Mắt thấy chiếc quạt sắt của Thiết phiến tử Trương Nguyên điểm tới, nàng quên mất cả dùng Thiên Sơn bộ pháp tránh né, mà theo bản năng vùng kiếm ngăn chặn. Chỉ nghe xoảng một tiếng, Thiết phiến đụng vào thân kiếm, cổ tay của Hà Ngọc Trì tê tái lao đảo thối lui về phía sau mấy bước. Trương Nguyên cười hí hí nói:

– Cô bé đã biết lợi hại chưa? Cái danh hiệu của lão Trương ta cũng xứng đấy chứ.

Hà Ngọc Trì nghiêng hàm răng ngọc, hai mắt trợn trừng, vùng trường kiếm tấn công luôn vào Thái Dương huyết bên trái đối phương. Chiêu tới nửa chừng bỗng chuyển từ trên xuống dưới, mũi kiếm đâm xéo vào ngang hông phải Trương Nguyên.

Đây là một chiêu thức trứ danh của Thiên Sơn tên là Xuân Thủ Đông Liêu nhẹ nhàng uyển chuyển như hành vân lưu thủy.

Lúc chiếc quạt sắt của Trương Nguyên giơ lên Thái Dương huyết chống đỡ bỗng thấy mũi kiếm lại chúc xuống dưới hông, y vội nhún chân nhảy sang bên trái.

Đó chính hợp với lòng mong muốn của Hà Ngọc Trì. Vừa thấy Trương Nguyên nghiêng người nàng đã không chậm trễ, đầu ngón chân hơi lấy sức như một mũi tên rời khỏi dây cung lao thẳng về phía trước.

Ngờ đâu Hà Ngọc Trì nhanh Diêm Vương Kiếm Từ Cận cũng không kém. Chân nàng vừa di động, trường kiếm của Từ Cận đã quét tới. Y cười nhạt nói:

– Người khác không dám chọc ghẹo Thiên Sơn phái nhưng Diêm Vương Kiếm ta thì lại khác.

Lúc Hà Ngọc Trì bảo vệ Ngụy Thắng tướng quân ở Quân Huyện đã được nếm mùi lợi hại của Diêm Vương, kiếm pháp của y vượt xa Thiết phiến tử Trương Nguyên.

Nàng không dám xông pha bừa vội nghiêng đầu tránh, giở bộ pháp thần kỳ của Thiên Sơn lướt quanh đay kiếm của Từ Cận. Trong lúc rối loạn nàng không kịp suy nghĩ liền phóng tới gần Thất Sát Thủ Túc Xá.

Túc Xá là tay rất lão luyện, công phu chưởng pháp đã nổi danh bá đạo, bỗng thấy Hà Ngọc Trì dám cả gan xông về phía mình, lão rống lên một tiếng quát lớn:

– A đầu thối tha tới số.

Song chưởng lập tức vỗ mạnh ra, kinh phong dồn dập đẩy về phía Hà Ngọc Trì.

Hà Ngọc Trì vội giơ kiếm chống đỡ, nhưng chưởng phong của Túc Xá đã ào ào dồn tới đè lên thân kiếm.

Thế công của đối phương ít ra cũng nặng tới ngàn cân, Hà Ngọc Trì làm sao chịu đựng nổi.

Nàng chỉ thấy cổ tay đau nhức khôn tả, sau những tiếng loảng xoảng trường kiếm thoát khỏi tay rơi xuống dưới đất.

Túc Xá thấy Hà Ngọc Trì tay không binh khí mà không thừa cơ truy kích, chỉ đứng nguyên tại chỗ nhếch mép cười nhạt.

Thiết Phiến tử Trương Nguyên cười hí hí nói:

– Túc lão huynh, sao không thừa cơ bắt luôn cô bé này đi?

Túc Xá đáp:

– Hiện trong tay y thị đã không có binh khí, có thắng cũng không lấy gì làm vinh dự.

Trương Nguyên cười khan tiếp:

– Sao lão huynh lại nói như thế ? Đây là chúng ta chỉ dùng phương thức thuận tay bắt dê cho đỡ mất thì giờ, cần gì trong tay đối phương có binh khí hay không. Lão Trương mỗ cũng không câu chấp cái trò đó.

Dứt lời Thiết Phiến Tử lại xòe chiếc quạt sắt cười hí hí, tiếp:

– Cô bé kia biết điều thì mau đầu hàng đi, đừng hy vọng tiểu tử Liễu Tồn Trung tới tiếp cứu nữa. Phen này y có tài thánh cũng không thoát khỏi nhà lao xông ra đây được!

Lúc này Hà Ngọc Trì bốn mặt thọ địch, tay không một tác sát. Nàng chỉ còn biết tránh đông chuyển tây nhảy nhót lia lịa.

Trương Nguyên thấy tình thế trước mắt như bắt rùa trong lu, chỉ cần giơ tay ra sẽ thành công. Y có ý đùa giỡn với đối phương một phen liền chỉ thanh trường kiếm dưới đất nói:

– Lão Trương ta tôn trọng bản sắc anh hùng của Túc lão huynh không giết những kẻ trong tay không có khí giới. Nào, cô bé hãy lại nhặt kiếm lên, chúng ta tiếp tục so tài cao thấp phen nữa.

Hà Ngọc Trì chớp mắt cúi xuống lượm trường kiếm lên, Trương Nguyên lại cười hí hí tiếp:

– Như thế mới phải chứ, hiện tại hãy bình tĩnh thi triển hết Thiên Sơn kiếm pháp ra thử xem.

Từ Cận nói:

– Thiên Sơn kiếm pháp tuy rất cao minh, nhưng cô bé này sử dụng thì chẳng có gì đáng nói!

Trương Nguyên tiếp:

– Trước đây ở Thạch Kiều dịch, con nhỏ này cấu kết với tiểu tử họ Liễu mới thoát khỏi tay Trương mỗ.

Hà Ngọc Trì trề môi thóa mạ:

– Xí, không biết xấu hổ, miệng chó chẳng bao giờ mọc ngà voi. Ta cấu kết với Liễu Tồn Trung bao giờ?

Trương Nguyên cười hí hí đáp:

– Cấu kết hay không thì có sao đâu mà cô bé giãy nảy lên thế, hà hà? Dù cho tiểu tử họ Liễu lão Trương này cũng chẳng coi vào đâu, sẽ có lúc lão Trương kết liễu tính mạng của hắn. Chỉ vì lúc bấy giờ trong rừng bỗng có hai lão quái vật xuất hiện phá hoại đại sự của lão tử !

Túc Xá xen lời hỏi:

– Hai lão quái vật ấy là ai?

Trương Nguyên đáp:

– Chúng tự xưng là Ngao Sơn Đại thủy tổ với Nhị thủy tổ, một tên là Bao Đả Thắng, một tên là Y Bất Tử. Lão huynh đã nghe ai nói cái danh hiệu này chưa?

Túc Xá đáp:

– Nghe giang hồ đồn đại có danh hiệu hai nhân vật này, nhưng mỗ chưa hề gặp gỡ.

Từ Cận cười nhạt:

– Tên này khoác lác thực, dám tự vỗ ngực xưng là Bao Đả Thắng!

Túc Xá nói:

– Trương Nguyên huynh, hai lão Bao Đả Thắng với Y Bất Tử ấy tại sao phá hỏng đại sự của huynh?

Trương Nguyên huênh hoang đáp:

– Nguyên hai lão quái vật đều là bạn hữu của Liễu Tồn Trung. Lão Trương mỗ song quyền khó địch nổi tám tay, đương nhiên để chúng chạy thoát hết!

Hà Ngọc Trì thấy Trương Nguyên đặt điều khoe khoang, chầu môi xen lời:

– Người đừng có bịa đặt, người mà cũng đòi là địch thủ của Liễu đại ca ư?

Trương Nguyên cười hí hí đáp:

– Bình sinh lão Trương ta không hề khoe khoang, nếu cô bé không tin hiện tại cứ thử thách sẽ biết ngay, chỉ tiếc không có tiểu tử Liễu Tồn Trung chốn này.

Bỗng có một thanh âm hùng mạnh từ xa truyền tới lạnh lùng nói:

– Ai bảo không có họ Liễu ở đây? Người muốn thử thách sẽ được vừa ý ngay?

Tiếng nói ấy từ trên không trung ngưng kết thành một luồng lực đạo sắc bén chuyển tới khiến ai nấy đều nghe rõ mồn một.

Hà Ngọc Trì bỗng phấn chấn tâm thần mừng rỡ như điên cuồng kêu gọi:

– Liễu đại ca! Liễu đại ca! Tiểu muội ở đây, mau tới nhanh lên?

Tiếng kêu gọi của Hà Ngọc Trì là nàng có ý trấn áp đối phương!

Thiết phiến tử Trương Nguyên bỗng biến sắc mặt quay đầu nhìn đảo đảo nhưng không thấy bóng người nào. Giữa lúc gã đang hoang mang đã nghe thấy phía sau lưng có tiếng người cười nhạt đáp:

– Thực hạnh hội, hạnh hội. Trương bằng hữu gia nhập Cái Bang từ bao giờ thế?

Trương Nguyên vội quay đầu lại thấy người đang đứng sau lưng mình chính là thanh niên đã từng động thủ với mình ở Thạch Kiều dịch, Liễu Tồn Trung.

Trương Nguyên kinh ngạc cực độ, y có nằm mơ cũng không sao ngờ Liễu Tồn Trung đã ẩn phục gần đó.

Nhớ lại tình hình giao chiến ngày nọ bất giác y lại cảm thấy khiếp hãi, thậm chí đứng ngây người ra nhìn hồi lâu, không dám thốt một lời.

Thất Sát Thủ Túc Xá tuy chưa từng giao đấu với Liễu Tồn Trung nhưng lần trước ngầm ngầm thử thách nội lực biết mình còn sút kém

đối phương rất xa, tự biết nếu gặp gỡ, mình khó lòng chiếm được thế thắng, cho nên lão cũng đứng lặng lẽ cạnh đó không cất tiếng nói.

Chỉ có Diêm Vương Kiếm Từ Cận chưa được rõ thực lực của Liễu Tồn Trung, chỉ thấy chàng mới ngoài hai mươi, dù có tập luyện võ công từ lúc lọt lòng mẹ, cũng chẳng được gọi cao siêu là bao. Lúc này lão thấy Trương Nguyên với Túc Xá tựa hồ như có vẻ khiếp sợ Liễu Tồn Trung, bất giác hừ nhạt nói:

– Liễu bằng hữu có nhận ra Từ mỗ đó chẳng?

Liễu Tồn Trung ung dung đáp:

– Đại danh Diêm Vương Kiếm như sấm động ngang tai, sao họ Liễu này chẳng khắc cốt ghi tâm?

– Nói hay lắm, hay lắm! Đêm nay Từ mỗ phụng mệnh của Vương Hữu trưởng lão, thủ giữ Phúc điện của tổng đàn đề phòng thích khách. Chúc trách của Từ mỗ ở nơi đây, như có đặc tội xin Liễu bằng hữu chớ trách cứ!

Liễu Tồn Trung cười ha hả nói:

– Chớ nên khách khí, tại hạ xin chờ đợi lãnh giáo.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận đưa mắt ra hiệu, Túc Xá Trương Nguyên vội lách sang bên.

Liễu Tồn Trung quay đầu lại nói với Hà Ngọc Trì:

– Hiện đã tới lúc giao chiến. Ngọc muội hãy áp chặt cho ngu huynh, chớ để bọn võ sĩ ở phía sau xông vào quấy nhiễu. Còn ba người này cứ để ngu huynh đối phó.

Hà Ngọc Trì nghĩ bụng, một mình Liễu đại ca đối phó với ba người đều là các nhân vật nổi danh trong võ lâm, dù mình có gia nhập cuộc chiến cũng chẳng ăn thua gì. Chẳng thà đối phó với bọn chó săn Đông Doanh này còn hay hơn.

Đoạn nàng nhìn Liễu đại ca tùm tùm cười tránh sang một bên.

Bây giờ Thiết phiến tử Trương Nguyên đã lấy lại được sự bình tĩnh, nghĩ bụng:

“Trước đây ở Thạch Kiều dịch là một chọi một, lão từ để tiểu tử đi hơn một nước cờ, hiện tại thì hắc hắc...Có thêm Diêm Vương Kiếm với Thất Sát Thủ thử xem tiểu tử người có còn hung hàng được nữa không?”.

Đoạn gã liền quay sang Diêm Vương Kiếm cố ý nói:

– Từ lão huynh, nghe nói lão huynh là đệ nhất cao thủ của Hành Sơn phái, chương môn sư ca Huyền Huyền từ còn phải nể nang ba phần. Tiểu tử họ Liễu này xem ra không hề coi cái danh hiệu đệ nhất kiếm thủ của lão ca vào đâu cả.

Từ Cận hừ nhạt một tiếng, giơ ngang trường kiếm trước ngực, chân không theo tấn chữ đinh hay chữ bát, đứng thẳng người đối diện với Liễu Tồn Trung thủng thẳng nói:

– Lão Liễu, bạn hữu chưa rút binh khí ra?

Liễu Tồn Trung cười đáp:

– Vật đeo ngang hông của tại hạ, vừa sét vừa mòn không thể dùng được, nên chỉ đem làm cảnh mà thôi. Đại hiệp phải bắt phải khách khí.

Trương Nguyên cười hắc hắc nói:

– Từ lão huynh! Họ Liễu làm như vậy gọi là Tay không chống kiếm sắc thực không coi chúng ta ra gì cả. Nào chúng ta cùng tiến lên, lãnh giáo xem tài ba của y cao siêu đến đâu.

Bản tính Túc Xá thô kệch, nghe nói liền giận dữ hừ nhạt thốt:

– Cái gì gọi là tay không chống kiếm sắc, lão Túc ta với hai bàn tay thịt này cũng đủ rồi.

Chỉ thấy chân trước của Từ Cận tiến lên một bước trường kiếm trước ngực điểm tà tà lên phía trên. Trương Nguyên thì đứng ở vị trí bên tả dực Liễu Tồn Trung.

Thất Sát Thủ Túc Xá cũng không chậm trễ song chương một trên một dưới, đập trên lên trước ngực.

Liễu Tồn Trung chỉ hơi nhếch mép cười nhạt, khiến Túc Xá thấy vậy giận dữ như điên cuồng chỉ muốn xông bừa lên tấn công.

Trường kiếm của Từ Cận bỗng quét vèo qua đem theo một luồng bạch quang lấp lóe điểm vào thái dương huyệt bên tả Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung vừa rồi nhếch mép cười nhạt tuyệt nhiên không phải khinh thị, trái lại chàng không dám sơ hở. Chàng thăm rõ ba nhân vật trước mắt đều là những cao thủ lợi hại trong võ lâm.

Từ Cận đã nổi danh là Diêm Vương Kiếm, đủ tổ lợi hại tàn độc tới mức độ nào, giết người trong lúc bất tri bất giác.

Trường kiếm trong tay lão nhanh như điện quét tới Thái Dương huyệt bên trái Liễu Tồn Trung. Người ngoài còn chưa nom rõ, thấy nửa bên thân dưới chàng bất động, nửa người trên tả tà nghiêng sang bên

trái, đường kiếm ấy của Từ Cận vừa lướt vào qua góc áo của chàng, trông cực kỳ kinh hiểm.

Hà Ngọc Trì thấy vậy cũng phải toát mồ hôi lạnh, nàng không hiểu rõ cái thế thức Liễu Tồn Trung vừa sử dụng chính là theo khẩu quyết bất động chế cực động, nội công tâm pháp trong Thiên Nhân kinh giải.

Liên đó thủ chưởng to như chiếc nan quạt của Túc Xá, phối hợp với chiêu Xuyên Tâm kiếm pháp của Từ Cận năm ngón tay giương ra như năm ngón sắt chộp thẳng về phía Liễu Tồn Trung.

Lão ước đoán nếu như Liễu Tồn Trung muốn tránh khỏi thế kiếm trước ngực của Từ Cận tất sẽ phải trao mình về phía đó, nên vị trí của thế chộp, nguyên ở thế trống không, nhưng một khi Liễu Tồn Trung vừa né tránh thì vừa đưa người tới đúng vị trí chỉ phong của lão.

Ngờ đâu Liễu Tồn Trung lại dùng bí quyết lấy bất động hóa giải chiêu thức lợi hại của Từ Cận một cách vô hình, sau khi chộp vào chỗ trống không Túc Xá không sao thu tay lại kịp đã thấy chưởng Liễu Tồn Trung phạt ngang thế nhanh như gió lốc.

Chỉ nghe ối chà một cái, cổ tay của Túc Xá đã bị ngón tay trở của Liễu Tồn Trung quét trúng đau buốt tận xương tủy, vội nhảy lui về phía sau hơn trượng, cả cánh tay không sao vận động được nữa.

Đó chỉ là việc xảy ra trong chớp mắt. Đang lúc Trương Nguyên thấy Từ Cận với Túc Xá đời nào gã lại chịu bỏ cơ hội, gã vốn đứng bên tả dực Liễu Tồn Trung vội lách ra phía sau lưng chàng giương Thiết Phiến định chiếm tiện nghi.

Liễu Tồn Trung xưa nay rất ghét hận những tên tiểu nhân hèn nhát. Trong lúc này nội lực của chàng đã rất thâm hậu dù là cánh hoa rơi chiếc lá rụng cũng khó thoát khỏi qua được tai mắt của chàng.

Trương Nguyên vừa lách mình ra phía sau lưng, mưu đồ tiện nghi chàng đã sớm cảnh giác, đợi cho chiếc quạt của gã vừa mở ra điểm thẳng sau gáy mình, Liễu Tồn Trung đột nhiên quay người lại, quát lớn một tiếng.

Phân Cung Quả Tượng theo tiếng quát ào ạt đẩy ra. Chỉ nghe thấy Trương Nguyên thất kinh kêu la thê thảm, thân hình bị chưởng kinh của Liễu Tồn Trung đánh bắn ra ngoài xa mấy trượng, nửa bên cổ vỡ toang. Thanh thế mãnh liệt của chàng, khiến Túc Xá kinh hãi đến biến sắc mặt, cả Từ Cận cũng giật mình sửng sốt.

Liễu Tồn Trung dùng thủ pháp gì đánh chết Trương Nguyên những người có mặt trong đấu trường không một ai nhìn thấy rõ.

Từ khi Từ Cận xuất đạo tới giờ, ngoại trừ ở Quân Huyện gặp phải gã vệ binh mặt vàng, làm cho lão khiếp đảm phải bỏ chạy, bình sinh chưa bao giờ gặp nhân vật nào tài ba vượt bậc. Lần này thấy Liễu Tồn Trung vừa ra tay, đã đẩy lui Túc Xá, đánh chết Trương Nguyên thanh thế không dưới gã vệ binh mặt vàng, lão vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ nghi thâm:

“Các nhân vật hậu bối trong võ lâm quả thực lợi hại, điều này thật đúng với lời đồn đại”.

Nhưng bây giờ thời gian không để cho lão nghĩ lâu, trường kiếm đã vọt cuốn lên một ngọn kinh phong quạt mạnh về phía đối phương.

Bây giờ Túc Xá cũng vọt phan kích về phía trái, thế công của hai người phối hợp, quả thật thập phần lợi hại.

Bọn võ sĩ Đông Doanh đứng bên ngoài đã sớm quây chặt Hà Ngọc Trì vào giữa.

Những võ khí dài ngắn tới tấp tấn công, Hà Ngọc Trì có Thiên Sơn thân pháp thần kỳ, cũng có thể ung dung đối phó chưa có điểm nào là thất bại.

Liễu Tồn Trung ghét hận nhất Trương Nguyên bởi thế dưới cơn thịnh nộ chàng liền giở chiêu số trong Phân Cung Quả Tượng đánh chết gã. Kỳ thật Phân Cung Quả Tượng của chàng có lúc đặc dụng có lúc không chứ không tuyệt đối chính xác nên thường ít khi chàng sử dụng đến. Đồng thời Chấn Thiên tâm pháp khi vận dụng tiêu hao rất nhiều nội lực cho nên trừ phi phải tốc chiến tốc quyết thì chàng cũng không khinh thị sử dụng.

Lúc này thấy Từ Cận với Túc Xá giáp công, Liễu Tồn Trung chỉ lấy chiêu giải chiêu lấy thức phá thức dùng những chiêu thức bình thường, bởi vậy sau mấy chục chiêu trao đổi, cục diện vẫn quân bình.

Từ Cận nghĩ bụng:

– Xem như vậy tiểu tử này so sánh với gã vệ binh mặt vàng, tài năng vẫn còn kém sút rất xa, vừa rồi đánh chết Trương Nguyên chắc cũng chỉ là sự ngẫu nhiên.

Cứ thế trong nháy mắt lại trải qua hai chục chiêu nữa đột nhiên nghe thấy Hà Ngọc Trì khẽ hự một tiếng lão đảo lui về phía sau hai ba bước.

Liễu Tồn Trung thất kinh, liếc mắt nhìn, thấy cánh tay trái của Hà Ngọc Trì buông xuôi xuống động tác không còn linh hoạt như lúc đầu. Đang đứng trước mặt là một lão già gầy gò tay cầm một cây quả trượng to lớn.

Vừa nhìn thấy đối phương, Liễu Tồn Trung đã nhận ngay ra người này chính là Khắc Tô, nhân vật trong Thiên Khuyết Động Thất Đông Doanh, mà ngày nọ là một trong những kẻ chủ lực đã vây đánh chàng ở Bắc Cối sơn. Y còn có đồng bọn lợi hại là Ô Lý, đã bị Tồn Trung vung trủy thủ cắt mất chiếc tai, nhưng lúc này không thấy lộ diện.

Đang lúc ấy, đã thấy Khắc Tô dùng tiếng Hán ngượng nghịu nói:

– Cô nương xinh đẹp lắm, năm nay bao nhiêu tuổi rồi thế ?

Hiển nhiên tay trái Hà Ngọc Trì đã thọ thương, nàng không thốt một lời, trường kiếm bên hữu thủ từ bên dưới bỗng lia vút lên.

Thiên Sơn kiếm pháp sở trường là khinh linh, thần tốc và nhanh nhẹn. Chỉ nghe vù một tiếng, mũi kiếm đã nhằm thập nhị trùng lâu của Khắc Tô tấn công tới dưới ánh đuốc bập bùng ánh kiếm như rồng bạc uốn khúc trông cực kỳ đẹp mắt.

Khắc Tô chỉ khẽ hừ nhạt một tiếng khoát quả trượng quét ngang một thế. Trông bề ngoài thiết quả nọ rất to lớn nặng nề, nhưng thực ra đối phương sử dụng nhẹ nhàng chẳng khác một cành liễu, chỉ trong thoáng cái đã quét ngang hông Hà Ngọc Trì, nhanh nhẹn không thể tưởng tượng được.

Cánh tay trái của Hà Ngọc Trì hiện đã thọ thương, thân hình di chuyển không còn linh hoạt như lúc đầu. Cực chẳng đã nàng đành phải vung trường kiếm chống đỡ thế công thần tốc của đối phương.

Trường kiếm của Hà Ngọc Trì là loại binh khí nhẹ, sao có thể chống đỡ nổi chiếc quả trượng nặng nề của đối phương! Sau một tiếng cằng chát tai trường kiếm đã thoát khỏi tay nàng bắn ra phía xa, chưa hết đà còn cắm sâu xuống mặt đất chuôi kiếm rung động không ngừng.

Khắc Tô vừa đắc thủ trong tiếng cười dài như điên khùng thiết quả múa lên vun vút như mưa sa bão táp phủ chụp về phía Hà Ngọc Trì.

Tuy Thiên Sơn khinh công độc bộ võ lâm, nhưng một là hiện tại trường kiếm đã rời khỏi tay, tâm lý đang hỗn loạn, hai là trên dưới trước sau đều bị bọn kiếm sĩ Đông Doanh bao vây chặt chẽ, dưới sự

hoảng hốt chân tay của Hà Ngọc Trì cố gắng quít, thời gian ấy chỉ xảy ra trong nháy mắt, không để cho một ai có thì giờ do dự.

Liễu Tồn Trung đang chăm chú đối phó với Từ Cận cùng Túc Xá chợt thấy tình hình trên, bất giác giựt mình kinh hãi.

Bấy giờ trường kiếm Từ Cận vừa sử dụng chiêu Bạch Xà Thổ Tín, đâm thẳng vào tả dực chàng, thủ chưởng to như nan quạt của Túc Xá theo thế Sư Tử Khai Khẩu nhằm thượng bộ tập kích tới, tình thế vô cùng hung hiểm.

Liễu Tồn Trung bỗng thét lớn một tiếng như sấm động. Phân Cung Quái Tượng theo thanh âm phát xuất, chỉ nghe thấy những tiếng lớp lớp không ngừng. Trường kiếm của Từ Cận bị đánh bay tung lên trên không, cánh tay tê dại không sao cử động được nữa. Tình trạng của Túc Xá còn thảm não hơn, y bị đẩy bắn về phía sau mấy trượng, ngã bò càng ra đất, không thể bò dậy nổi.

Việc trên chỉ xảy ra trong nháy mắt. Liễu Tồn Trung không dám chậm trễ tung mình nhảy lên, như một con thần ưng lướt qua đầu Hà Ngọc Trì giương tay chụp lấy thiết quả của Khắc Tô.

Bấy giờ thân hình Liễu Tồn Trung lơ lửng ở trên không ở xa nhìn lại chàng chẳng khác một con chuồn chuồn đậu trên cây cột trụ, chiếc cột trụ ấy chỉ còn cách đầu Hà Ngọc Trì vài ba phân, thực kinh hiểm tột độ.

Khắc Tô rống lên một tiếng vận sức bình sinh đè mạnh thiết quả xuống bên dưới.

Liễu Tồn Trung bỗng khom mình xuống lưng chuyển mình kéo sang bên, đầu thiết quả từ từ nhích ra xa mấy tấc, đồng thời chàng khẽ búng tả chưởng vào thân quả, phát ra một tiếng kêu như long ngâm, khiến toàn thân Khắc Tô chấn động, miệng sùi bọt mép, vội buông quả trượng nhảy lui về phía sau. Chiêu này Liễu Tồn Trung đã sử dụng Chấn Thiên tâm pháp.

Liễu Tồn Trung dùng Chấn Thiên tâm pháp đánh bật quả trượng Khắc Tô, cứu Hà Ngọc Trì khỏi hiểm cảnh, những động tác trên nhanh nhẹn đến nỗi mọi người tưởng mình mất hoa.

Bấy giờ Túc Xá còn ngã lăn ra đất chưa bò dậy nổi, cánh tay của Từ Cận còn đau buốt như dằm, mà trong đấu trường đã xuất hiện thêm sáu lão quái vật đó chính là Cái Bát Phòng Lục đại trưởng lão Đồ Đế, Nhã Long, Hãn Như, Bố Canh, Hồ Sa, Hóa Thuyền.

Thì ra đêm qua sau khi Đỗ Đế ngộ sát lão ngũ của Thiên Mục, liền phát giác có cao thủ xâm nhập Cái Bang, vừa lúc có thư mật của sư gia Thông Thiên Hiểu gửi tới, cho biết Liễu Tồn Trung rất có thể tới hành động, mục đích của chàng sẽ tới thăm dò động tĩnh tổng đàn hầu cứu Thi Huyền với Lữ Di Hạo thoát hiểm.

Thông Thiên Hiểu còn cảnh cáo, nhất thiết không được sơ hốt, vì gần đây tiếng tăm của Liễu Tồn Trung chấn động giang hồ. Chính người này mới là mối họa lớn của Đông Doanh cần phải diệt trừ bằng mọi giá.

Đỗ Đế so sánh tình hình vừa xảy ra cảm thấy những lời lẽ trong thư của Thông Thiên Hiểu không phải để dọa nạt liền nghĩ bụng:

“Nếu thực tên Liễu Tồn Trung đã tới Thành Đô thì chưa chắc gã đã chịu bỏ đi tất phải còn trở lại.”

Cho nên lão mới hóa trang thành tên tuần canh để tùy cơ hành sự.

Tuy lão không đoán sai, nhưng sự cảnh giác của Liễu Tồn Trung còn cao minh hơn, đôi bên vừa gặp gỡ lão đã bị chàng điểm trúng huyệt đạo ném trên mái ngói.

May cho lão, Liễu Tồn Trung vì vội vã thoát thân; nên chỉ điểm huyệt đạo rồi bỏ đi ngay. Đỗ Đế nội lực thâm hậu không lâu sau đã tự giải lấy huyệt đạo.

Trải qua sự sơ thất trên lão thập phần chán nản nghĩ bụng:

“Cũng may việc này không bị ai nom thấy, bằng không còn mặt mũi nào gặp ai ra”.

Lão vội vã trở về Cái Bát Phòng thông báo cho năm người đồng bọn rồi kéo nhau tới nơi thì vừa lúc thấy Liễu Tồn Trung đánh bay thiết quả trượng của Khắc Tô.

Đỗ Đế vừa nhìn thấy Liễu Tồn Trung đã nhận ra ngay chính chàng là người đã điểm huyệt đạo của mình không sao nhịn nổi lửa giận bốc lên đùng đùng.

Nhưng dù sao Đỗ Đế cũng đã là một người có mấy chục năm tu vi đã biết Liễu Tồn Trung là một kẻ mà Thông Thiên Hiểu phải công nhận là đối thủ làm cho mình nhức đầu nhất, nên lão không dám xuất chiêu vội đưa mắt ra hiệu, nói với năm tay đồng bọn:

– Cách lỗ ngọt đồ, thiên thổ ma! Tì tiên!

Từ Cận với Túc Xá không biết lão vừa nói gì, chỉ có Nhã Long Hàn Như, Bố Canh Hồ Sa Hóa Thuyền năm người là hiểu rõ.

Nhã Long ngạc nhiên hỏi:

– Cái gì? Tiểu tử này là Liễu Tồn Trung

Hãn Như nói:

– Tiểu tử chưa ráo máu đầu này thì được bao nhiêu đạo hạnh, sao lão Đỗ Đế lại coi trọng y quá như thế.

Bố Canh nói:

– Đúng vậy, đến cả Thông Thiên Hiểu sao cũng cho tiểu tử là kẻ kình địch đối phó nhức đầu nhất?

Đỗ Đế đáp:

– Thông Thiên Hiểu sư gia đã nói chắc không sai đâu!

Hổ Sa hỏi:

– Sao lão lại biết không sai? Thông Thiên Hiểu chỉ ở trong phòng kín không hề bước chân ra ngoài giang hồ làm sao biết được mọi chuyện trong võ lâm?

Hóa Thuyền xen lời:

– Thông Thiên Hiểu là người đọc sách, kẻ trí thức bản lãnh phải rất lớn.

Hổ Sa hỏi lại:

– Sao lão biết y bản lãnh lớn?

Hóa Thuyền đáp:

– Cái đó còn phải hỏi, nếu bản lãnh Thông Thiên Hiểu không lớn thì sao có thể thỉnh được chúng ta hạ giá tới đây?

Hổ Sa suy nghĩ giây lát chợt toét miệng cười gật gù nói:

– Phải, phải. Chúng ta đều là những võ học đại sư dù là hoàng đế đương kim cũng khó lòng mời được chúng ta hạ sơn. Đúng, bản lãnh Thông Thiên Hiểu quả thực lợi hại.

Đỗ Đế thấy đồng bọn bàn cãi om sòm, không lo chống cường địch ở trước mặt, lại cất tiếng nói nhí nhố mấy câu. Nhã Long khẽ gật đầu phóng mình về phía Bắc, còn Hãn Như, Bố Canh, Hổ Sa chia ra đứng phương vị Đông, Tây, Nam.

Đỗ Đế Hóa Thuyền lập tức lướt tới trước mặt Liễu Tồn Trung.

Từ Cận đối với sáu quái vật này tuy bề ngoài làm ra vẻ thân mật hòa khí nhưng trong lòng luôn ngấm ngầm đồ kỵ. Thấy bọn họ bao vây chặt chẽ Liễu Tồn Trung với Hà Ngọc Trì vào giữa lão bỗng dắc ý nghĩ bụng:

“Chiêu công kích sau cùng của Liễu Tồn Trung vừa rồi oai lực quả thực kinh người. Không biết ý đã dùng thế thức gì xem ra lợi hại không kém gã vệ binh mặt vàng, cứ để gã càn quét sạch sáu tên quái vật cho bỏ ghét”.

Nghĩ đoạn lão liền quay sang nói với Khắc Tô:

– Mỗ vẫn nghe đồn đại lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng có một pho Lục hợp trận pháp cực kỳ lợi hại thiên hạ vô địch thủ. Xem ra các vị ấy đang bày thế trận, vậy chúng ta không nên xen vào làm hỏng trận thức, đứng ở bên ngoài trợ oai là được rồi.

Túc Xá với Khắc Tô đồng thanh đáp:

– Đúng lắm. Chúng ta biết gì về trận pháp này, nếu xen tay vào chỉ thêm quẩn chân các vị ấy.

Liễu Tồn Trung rất thông minh cơ trí, vừa nghe thấy giọng nói của đối phương đã đoán biết được tám chín phần. Chàng buồn cười thâm nghĩ bụng:

“Thông Thiên Hiếu tuy đã tập hợp được các cao thủ võ học trong thiên hạ, nhưng vì long xà hỗn tạp nên mới sinh ra tình trạng ngấm ngầm đồ kỵ tranh chấp. Muốn tiêu diệt bọn chó săn này, thiết tưởng cũng không phải là chuyện khó khăn.”

Đỗ Đế nghe giọng nói của Từ Cận liền sinh lòng cảnh giác ngay biết người này bụng dạ hẹp hòi nhưng quyết định ấy lại hợp với tâm ý của mình.

Lão nghĩ bụng:

“Trước sau gì Liễu Tồn Trung cũng bị bọn ta bắt giữ, nếu để thêm họ Từ người trợ giúp, thì công lao của Cái Bát Phòng ắt bị suy giảm!”.

Nghĩ đoạn lão cười nhạt nói:

– Họ Từ người ở ngoài dự khán, đợi tới khi chúng ta không kìm chế được đối phương, lão tiến lên tương trợ cũng chưa muộn.

Từ Cận cười đáp:

– Đỗ Trưởng lão quá khiêm tốn. Lục đại Trưởng lão Cái Bát Phòng xuất mã, có lý do nào lại chẳng thành công. Tài nghệ như mèo ba chân của họ Từ này có đáng gì đâu!

Đỗ Đế cười nhạt nói:

– Nói hay lắm, nói hay lắm! Lão hãy đứng đó chờ xem!

Liễu Tồn Trung càng nghe càng buồn cười thâm. Xen lời:

– Đồ trưởng lão đã từng nói, dưới mắt không hề coi Hành Sơn phái vào đâu phải không?

Câu này là Liễu Tôn Trung ngụ ý tạo, kỳ thực chàng chưa hề đối thoại với Đồ Đế bao giờ, chàng ước đoán Đồ Đế đang bức bối, tất sẽ không chịu lép, quyết sẽ không phủ nhận. Trường hợp này sẽ tạo thành thế ly khai của đôi phương trong tương lai.

Quả nhiên Đồ Đế nghe Liễu Tôn Trung hỏi như vậy trong lòng tuy thâm thóa mạ câu Sát Thủ của mi quả lợi hại, nhưng miệng lão không tiện phủ nhận chỉ thủng thẳng liếc nhìn Từ Cận.

Từ Cận sắc mặt biến đổi không ngừng, miệng hừ nhạt tay rung động trường kiếm lạnh lùng nói:

– Trong mắt Hành Sơn phái cũng không hề có nhân vật của Cái Bát Phòng!

Nhã Long tính nóng như lửa rống lớn:

– Hành Sơn phái chó chết hãy tới đây! Tới đây Lão tử thử xem người có ngón nghề gì kinh người?

Vừa dứt lời lão đã nhanh như một luồng gió nhảy xổ tới

Chợt thấy bóng vàng thấp thoáng Hãn Như đã phóng ra chân trước mặt Nhã Long cười hí hí nói:

– Cắt cổ gà phải dùng tới miêu đao, để mã đao mổ trâu thạp hấn cho.

Nhã Long trợn mắt quát lớn:

– Bá láp bá xàm, sao lão lại bảo ta là miêu đao còn mình là mã đao.

Hãn Như cười toe toét đáp:

– Ai ai cũng đều nói như thế, mỗ chỉ biết học theo họ mà thôi. Dùng tới miêu đao, chẳng lẽ lão chưa bao giờ nghe thấy câu này hay sao?

Bố Canh cười ngất xen lời:

– Đó là cắt cổ gà cần gì dùng tới đao mổ trâu. Người chỉ được cái giả dạng nói sai thóa mạ người.

Hãn Như nói:

– Dao mổ mèo hay mổ trâu cũng thế, chẳng tiện dùng chút nào. Cứ để đao mổ ngựa của mỗ giải quyết là xong hết.

Bấy giờ Từ Cận ở trong thế tên đã đặt lên dây cung chẳng lẽ không bắn ra liền nghĩ bụng:

“Lấy sáu đánh một, dĩ nhiên họ Từ ta không phải địch thú, còn như lấy một chọi một Diêm Vương Kiếm ta có bao giờ khiếp sợ”

Nghĩ đoạn lão liền vũng bụng cười hắc hắc nói:

– Cả sáu người cùng tiến lên một lúc hay là từng tên một?

Hãn Như cười ha hả đáp:

– Đối phó với công phu mèo ba chân của Hành Sơn Phái chỉ một nửa người mỗi chúng ta cũng thừa sức rồi. Mau tiến lên đi!

Từ Cận tức giận đến suýt vỡ lồng ngực hai mắt gân đỏ nổi lên, Diêm Vương Kiếm trong tay từ từ giương lên, mũi kiếm tà tà, tròng mắt chiếu thẳng về phía Hãn Như chờ đợi.

Thức này của lão, nguyên là thế Tiêu đông tiếp Phật nhưng lão hơi biến chế rồi lấy tên là Vô Thường tố mệnh để phối hợp với biệt hiệu Diêm Vương Kiếm của mình.

Lão vừa sử dụng chiêu Vô Thường tố mệnh không khí lập tức khẩn trương tột độ, Liễu Tồn Trung vốn có thể nhân lúc này nội bộ họ đối phương hỗn loạn thừa cơ hạ sát thủ nhưng chàng nghĩ lại mình vẫn thường nghe đồn võ công của Lục Đại Trưởng lão Cái Bát Phòng rất cao siêu, tuy mình điểm ngã được Đỗ Đế nhưng đó chỉ là giữa lúc xuất kỳ bất ý công kỳ vô bị không gọi được là sự so tài chân chính. Hiện Từ Cận đã chuẩn bị so tài với đối phương mình nghiêm nhiên ở thế ngồi trên núi cao xem Long tranh Hổ đấu.

Túc Xá vốn định bước ra ngăn trở nhưng thấy cục thế đã thành hình dù có khuyên can cũng bằng vô dụng nên đành đứng cạnh đó xem sao.

Ngoài năm vị trưởng lão Cái Bát Phòng còn lại đã sớm có lòng cho Từ Cận một bài học nên cũng chỉ nhìn nhau mỉm cười đứng khoanh tay bất động.

Đỗ Đế bỗng nói:

– Bỏ đá sa ba thổ.

Hãn Như đáp:

– Mỗ hiểu rồi, mỗ chỉ có ý trừng trị y mà thôi.

Từ Cận không Đỗ Đế nói Bỏ đá sa ba thổ là có ý nghĩa gì nhưng nghe thấy Hãn Như đáp xong bất giác lão càng tức giận thêm quát lớn:

– Người cứ tiến lên đi thử xem ai trờng trị ai?

Vào một tiếng kiếm phong của lão quét ra, suýt tí nữa những ngọn đuốc quanh đó tắt ngổm. Lão nhanh như một cơn lốc chỉ trong nháy mắt đã điểm tới ngang hông Hãn Như.

Hãn Như vẫn vẫn phong bất động tả chửớng đột nhiên chém vạt ra nhằm cổ tay Từ Cận tấn công, phát sau lại tới trước. Chiêu thức ấy thực gan góc mưu trí mắt sáng tay nhanh.

Túc Xá thấy vậy ngắmm ngắmm phụt nghĩ bụng:

“Nếu thay vào lão Túc ta ở trong trường hợp ấy ta sẽ lách sang bên hữu chửớng đánh ngang ra, nhưng nếu làm như vậy thì không thể tranh thủ trong một thời gian ngắn và thế nào cũng bị kiếm thế của Từ Cận thừa cơ áp đảo”

Lúc Khắc Tô chưa gia nhập Đông Doanh cũng là kẻ rất kiêu ngạo, từ khi bị đại bại dưới tay Liễu Tồn Trung ngạo khí đã giảm đi rất nhiều. Lúc này thấy Hãn Như hóa giải thế công lợi hại của Từ Cận một cách dễ dàng bất giác khẽ thở dài thốt:

– Thực trước đây ta chỉ là kẻ ếch ngồi dưới đáy giếng.

Từ Cận vừa tấn công hụt thế Vô thường tố mệnh vội trầmm cổ tay lách sang đồng thời Diêm Vương Kiếm tiếp tục điểm ra tấn công vào hai mắt Hãn Như.

Hãn Như vẫn điểmm nhiên bất động nhưng đột nhiên thụt đầu xuống mấy tấc, trường kiếm của Từ Cận lướt vào qua đỉnh đầu của lão.

Thức này, khiến cho phía không môn của Từ Cận bị lộ liễu, hai đại huyết Khí Hải với Đơn Điền của Từ Cận đều nằm trong phạm vi công kích của Hãn Như khiến lão kinh hãi đến hồn vía bất phụ thể nhưng quyết không chịu bêu xấu trước mặt người, vội uốn người lộn về phía sau mấy vòng.

Mọi người đứng quanh đó thấy vậy đều lớn tiếng khen ngợi.

Giữa lúc ồn ào ấy Đỗ Đế bỗng nghiêm sắc mặt nghiêng tai nghe ngóng, khoảng thời gian cạmm chén trà bỗng nói với Hãn Như:

– Lạp thổ đồ luân ngợp mã nã.

Hãn Như nghe xong chỉ đưa mắt nhìn Từ Cận nhếch mép cười rồi lập tức nhảy về nguyên vị. Cả sáu lại chuyển thành thế bao vây Liễu Tồn Trung với Hà Ngọc Trì chặt chẽ.

Hà Ngọc Trì hơi lộ vẻ khiếp sợ vội tiến tới gần Liễu Tồn Trung, đôi làn thu thủy không ngớt chuyển động lấp lánh.

Liễu Tồn Trung khẽ an ủi:

– Có đại ca ở đây Ngọc muội chớ sợ.

Hà Ngọc Trì ghé chiếc môi xinh xắn vào sát tai Liễu Tồn Trung khẽ nói:

– Đại ca có thể đối phó với sáu lão quái vật này không?

Liễu Tồn Trung tuy trong lòng đang suy tính nhưng miệng vẫn ung dung điểm nụ cười khẽ vỗ vào vai Hà Ngọc Trì dịu dàng đáp:

– Đại ca không bao giờ bị ai đánh bại hết, Ngọc muội có tin không?

Hà Ngọc Trì cảm thấy từ cơ thể Liễu Tồn Trung thoát ra làn hơi ấm dũng mãnh của nam nhi, bỗng nàng cảm thấy được sự che chở an toàn, tưởng như đại ca của mình như một vị thiên thần, lòng mừng rỡ khôn tả khẽ đáp:

– Đại ca, tiểu muội rất tin tưởng, đại ca không bao giờ bị ai đánh bại.

Liễu Tồn Trung thấy Hà Ngọc Trì không chút do dự hoàn toàn tin tưởng nơi mình, bỗng một luồng dũng khí chưa bao giờ có dâng lên dào dạt, hào khí bộc phát lớn tiếng cười vang nói.

– Ngọc muội thực là một hồng nhan tri kỷ của đại ca, giúp cho đại ca một nguồn sinh lực quân vô bờ bến?

Hà Ngọc Trì ngạc nhiên hỏi:

– Sinh lực quân là thế nào?

Liễu Tồn Trung vỗ tay cười đáp:

– Có Ngọc muội ở bên cạnh đại ca cảm thấy bất cứ việc lớn lao đến đâu trên cõi đời này cũng không thể nào làm khó dễ được đại ca, gọi là sinh lực quân !

Hà Ngọc Trì thơ ngây hỏi:

– Thực thế ?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Ngọc muội đã tin tưởng đại ca sao lại hoài nghi như vậy?

Hà Ngọc Trì vội nói:

– Đó là tiểu muội không rõ đấy thôi, nhưng tiểu muội xin tin tưởng đại ca vậy.

Liễu Tồn Trung rất hoan hỉ quay sang nói với Đỗ Đế:

– Trưởng lão là một trong Hắc Hồ lục quái, vẫn ẩn cư miền Bắc Hồ tiêu dao tự tại sao bỗng tới Cái Bang này làm chi?

Đỗ Đế thấy Liễu Tồn Trung nói với mình, chỉ sợ chàng ta đem việc điểm ngã mình ban nãy công bố cho mọi người hay biết, đang định xuất thủ công kích ngắt lời đối phương. Nhưng khi nghe thấy chàng tiết lộ lai lịch của bọn mình bất giác thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng hơi lấy làm lạ thấy tiểu tứ này tuổi tác không lớn, sao võ công đã cao, mà kiến văn quáng bác đến thế.

Lão liền hỏi lại:

– Sao ngươi lại biết điều ấy?

Liễu Tồn Trung hơi suy tính, bỗng cười ha hả giơ ngón tay cái, cao giọng tiếp:

– Hắc Hồ lục quái võ công đệ nhất trong thiên hạ, các nhân vật trong võ lâm đều phải công nhận, tại hạ cứ xem cách phục sức của các vị liền biết ngay là Hắc Hồ lục quái mà giang hồ vẫn đồn đại.

Lục đại trưởng lão nghe Liễu Tồn Trung nói câu Hắc Hồ lục quái võ công nhất thiên hạ đều khắp khởi mừng rỡ, mặt mày hớn hở, chỉ có Từ Cận sa sầm nét mặt, quay mình rút lui ra bên ngoài không còn màng tới nhiệm vụ.

Liễu Tồn Trung thâm cao hững, nhưng chàng không hề để lộ ngoài mặt chậm rãi tiếp:

– Tại hạ thường nghe nói sáu vị thích đương đầu với sự cứng rắn phải không, đó là bản sắc của kẻ anh hùng.

Nhã Long, Hãn Như, Hồ Sa tranh nhau đáp:

– Đúng vậy, đúng vậy.

Hoá Thuyền chậm chạp hơn, vội nổi xung:

– Mỗ là Hóa Thuyền, là kẻ anh hùng trên những kẻ anh hùng!

Hồ Sa trừng mắt hỏi:

– Anh hùng trên kẻ anh hùng là cái gì?

Hóa Thuyền đáp:

– Đó là cao hơn anh hùng một tấc, là một đại anh hùng.

Bố Canh không nhịn được liền thóa mạ:

– Hừ! Ngươi là đại anh hùng, còn Bố Canh ta là tiểu anh hùng?

Liễu Tồn Trung cười ha hả nói:

– Muốn phân biệt ai là anh hùng, ai là tiểu anh hùng cũng rất dễ dàng.

Hồ Sa thúc giục:

– Phân biệt bằng cách nào người nói ngay đi, nói ngay đi!

Liễu Tồn Trung thủng thảng đáp:

– Các vị cứ trở hết tài ba so sánh cao thấp, kẻ thắng tự nhiên là đại anh hùng còn kẻ thua là tiểu anh hùng.

Hồ Sa vỗ tay đến đốp một cái nói:

– Hay lắm! Trò vui này của người rất hợp với ý mõ.

Chưa dứt lời, lão đã nhảy bay tới xử chiêu Giao Phong Bái Liễu nhằm thẳng mặt Hóa Thuyền vỗ tới.

Thế công kích ấy trong lúc xuất kỳ bất ý, sức lại rất mãnh liệt, Hóa Thuyền phải vội chao mình về phía sau tránh thoát trong đường tơ kẽ tóc. Đỗ Đế muốn xuất thủ ngăn trở nhưng không còn kịp nữa.

Liễu Tồn Trung thừa cơ xen lời nói khích:

– Tuyệt, hai vị rất xứng là tay đối thủ, để xem ai là đại anh hùng còn ai là tiểu anh hùng nào.

Đoạn chàng giơ tay ra chỉ Hãn Như với Bố Canh.

Hai lão đưa mắt nhìn nhau. Bố Canh đột nhiên xuất chỉ nhắm thẳng Đơn Điền huyết Hãn Như thộp tới, lúc ấy bốn người đã chia ra làm hai cặp ẩu đả, trong đấu trường lập tức hỗn loạn.

Đỗ Đế thấy tình hình bất ổn kêu khổ thầm:

– Hồngбет, mấy lão này trúng phải quỷ kế của tiểu tử rồi.

Lão vội quơ tay gọi lớn:

– Khắc Tô, Túc lão ca! Chúng ta mau thanh toán tiểu tử này ngay, chớ để cho hãn tẩu thoát.

Túc Xá, Khắc Tô đều sớm khiếp oai Liễu Tồn Trung liền đưa mắt nhìn nhau, không ai dám tiến lên trước.

Liễu Tồn Trung đứng sừng sững như một vị thiên thần không hề lay động, hai mắt hiếu thắng vào mặt Đỗ Đế nói:

– Tại hạ muốn tới, muốn đi thì đi, nếu ai không muốn sống nữa thì cứ việc xông tới đây cản trở.

Đỗ Đế cả giận, với tay gỡ cái bát đồng ở sau lưng xuống, thuận tay hất luôn ra nhanh như điện chớp ném thẳng vào mặt Liễu Tồn Trung tức thì.

Thế công này của lão, tuy biết không đánh trúng Liễu Tồn Trung, nhưng lão đã lợi dụng cơ hội cái bát khổng lồ che khuất thị tuyến của đối phương, xông luôn tới gần, thi triển sát thủ.

Chiêu này Đỗ Đế quả thực âm độc cực độ, cái bát đồng của lão ít ra cũng nặng tới trăm cân, một khi tấn công hụt lão sẽ lập tức hất ngược tay truy kích tiếp, thần tốc tuyệt luân, kẻ bị áp đảo không kịp thoái lui né tránh chỉ có thể giơ tay chống đỡ thẳng, nếu thế đối phương sẽ không tránh thoát được chiêu kế tiếp, bởi vậy Đỗ Đế không liệng chiếc bát khổng lồ ấy ra thì thôi, hễ ném ra kẻ định khó mong đào thoát khỏi mệnh vận.

Liễu Tồn Trung đột nhiên thấy chiếc bát đồng lao tới trước mặt nhanh như gió kinh phong ào ạt tấn tới, chàng không kịp tránh né vội nghiêng mình phát chưởng, tả chưởng vô mạnh vào thân bát.

Chỉ nghe bùng một tiếng đình tai nhức óc bát đồng bị chưởng lực hùng hậu của Liễu Tồn Trung đánh bắn về phía sau đồng thời Đỗ Đế đã lướt tới sát hữu dục chàng.

Đỗ Đế là nhân vật đứng đầu trong Hắc Hồ lục quái sở dĩ lão bị đánh bại dưới tay Liễu Tồn Trung một cách dễ dàng cũng bởi hai nguyên nhân. Thứ nhất Liễu Tồn Trung có sẵn thần lực trời sinh nên ban nãy lão đã bị chàng đẩy lui về phía sau liên tiếp năm sáu bước, đó là bởi Liễu Tồn Trung đã giở sở trường còn lão chỉ dùng sở đoản.

Thứ hai, chiêu sau cùng Liễu Tồn Trung đã vận dụng Phân Cung Quả Tượng trong Thiên Nhân kinh giải. Chiêu này oai lực của nó không sức nào kháng cự nổi vì vậy lão đã bị chàng điểm ngã trong nháy mắt.

Hiện tại tình hình đã khác hẳn. Đỗ Đế đã biết rõ Liễu Tồn Trung thế hùng sức mạnh lão cố tránh né phía chánh diện lợi dụng bát đồng ngăn trở sự chú ý của đối phương liền lạng lẽ lao tới gần tấn công lên.

Đỗ Đế tuy không có kinh lực mạnh mẽ khủng khiếp như Liễu Tồn Trung nhưng nội công tu vi mấy chục năm của lão kinh đạo phát ra cũng không thể xem thường.

Liễu Tồn Trung vung chưởng đánh tung chiếc bát đồng về phía sau không ngờ Đỗ Đế lại thừa cơ lướt tới tập kích...

Đỗ Đế vận dụng hết mấy chục năm nội công hỏa hầu, dùng chiêu thức quỷ dị trứ danh của Hắc Hồ nhanh như loài quỷ mị, ngũ chỉ hữu chưởng cong lại như nắm cái móc câu. Ngũ chỉ bên tả chưởng vỗ thẳng

ra như năm lưỡi kiếm bén tấn công vào Long Tuyền huyết thập nhị trùng lâu của Liễu Tồn Trung.

Toàn thân kinh lực của Liễu Tồn Trung tụ bên mé tả để đánh bay chiếc bát, hữu dực bị để trống, trong chớp nhoáng ấy, Long Tuyền huyết của chàng liền bị Đồ Đế điểm trúng, cảm thấy toàn thân đau nhói.

Lúc này Thất Sát Thủ Túc Xá cùng Khắc Tô thấy Đồ Đế đã xuất thủ công kích, cũng không dám chậm trễ, đồng thanh quát lớn, cùng xông tới tập kích.

Bấy giờ bọn Hồ Sa, Hoá Thuyền, Hãn Như, Bố Canh, Ngọc Long đang hỗn chiến loạn xạ, thấy mọi người cùng đổ xô về phía Liễu Tồn Trung bọn chúng cũng vội ngừng tay lại, như năm con mãnh hổ thét vang như sấm động, xông tới vây chặt lấy chàng.

Hãn Như thấy Hà Ngọc Trì thân hình yếu điệu, mặt mũi xinh đẹp sực nhớ ra thiếu nữ bọn mình đuổi theo đêm qua vội lớn tiếng nói:

– Đúng rồi, con nhỏ này đêm qua đã chạy thoát khỏi tay chúng ta chớ để nó đào tẩu, phen này thực là đem thịt dê tới miệng hổ nhé.

Hà Ngọc Trì đứng lưng sát lưng với Liễu Tồn Trung nghe nói vội giương trường kiếm chuẩn bị ứng phó.

Long Tuyền huyết của Liễu Tồn Trung bị phỉ phong của Đồ Đế quét trúng chàng cảm thấy toàn thân đau nhức nhưng chỉ trong nháy mắt dưới huyết đơn điền đột nhiên dâng lên một luồng khí ấm áp xông thẳng tới Long Tuyền huyết, cơn đau nhức lập tức tiêu tan.

Liễu Tồn Trung hơi kinh ngạc không hiểu vì sao lại xảy ra trường hợp thần kỳ ấy.

Cháng có biết đâu, đó là phản ứng tự nhiên của nội công tâm pháp mà chàng đã thu thập được từ Thiên Nhân kinh giải khi luyện tới mức tối cao sẽ trở nên một thân kim cương bất hoại.

Đồ Đế vừa đắc thủ không chút chậm trễ, ngũ chỉ bên tả chưởng như kiếm báu, liên hoàn tập kích tới nơi tức thì.

Liễu Tồn Trung không hề coi lão vào đâu, nhưng chàng hơi thất kinh là bấy giờ người của kẻ địch ồ ạt xông tới, Hãn Như không khác một con mãnh hổ xổ chuồng lao thẳng về phía Hà Ngọc Trì.

Liễu Tồn Trung chỉ sợ Hà Ngọc Trì bị nguy hiểm, bỗng quát lớn một tiếng, tiếng quát của chàng như trời long đất lở làm chấn động màng tai mọi người lòng bùng không ngớt.

Mười lăm mười sáu tên thuộc hạ cầm đuốc đứng chung quanh, bị tiếng quát ấy phải lảo đảo lui về phía sau mấy chục thước. Mọi người vừa giựt mình kinh hãi hữu chưởng của Liễu Tồn Trung đã phát ngang, tả chưởng chém thẳng về phía trước khí thế dũng mãnh khôn lường khiến Đồ Đế ngã lăn phải hoảng hốt nhảy lui về phía sau tránh né.

Bấy giờ Hãn Như đang vươn tay chộp lấy chuôi kiếm của Hà Ngọc Trì, hai người cách nhau rất gần chiêu thức trường kiếm của Hà Ngọc Trì không sao thi triển được, bị dồn nén đến chân tay cuống quýt, đã mấy phen chuôi kiếm sắp bị chỉ phong quét trúng, kinh hiểm cực độ.

Liễu Tồn Trung liếc mắt nhìn, thấy Hãn Như hung hãn không chút e dè tấn công Hà Ngọc Trì tới tấp, bất giác chàng nổi giận.

Chàng cùng quay gót, chuyển mình tới trước Hà Ngọc Trì, Hãn Như đang thi triển chiêu Giao Long Hán Trảo, chộp tới trước ngực Hà Ngọc Trì, không sao thủ thế kịp, vẫn tấn công thẳng vào người nàng.

Liễu Tồn Trung quát lớn một tiếng hữu chưởng vỗ thẳng ra dùng Cầm Nã thủ pháp chộp lấy cổ tay Hãn Như, Hãn Như thủ tay không kịp liền bị chộp trúng, y vội vận công giật mạnh nhưng đành sao cho thoát.

Năm ngón tay Liễu Tồn Trung như thiếc kèm sắt xiết chặt lấy cổ tay đối phương.

Hãn Như cũng không phải tay tầm thường, vừa phát giác sức tay của Liễu Tồn Trung nặng như núi không sao dễ dàng thoát được, hai chân y đột nhiên rời khỏi mặt đất, liên hoàn đá vào đờn điền huyết Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung phản ứng nhanh nhẹn, biết hai đầu vai của Hãn Như vừa chuyển động chàng lập tức uốn lưng quay người hữu chưởng quét ngang ra, thế này lực đạo có đến ngàn cân. Hãn Như lập tức bị bung ra tận góc tường mé đông, chỉ nghe bộp một tiếng gạch vụn bay tứ tung, Hãn Như bị va chạm vào vách tường quá mạnh liền ngã quì hôn mê bất tỉnh.

Sự thể trên chỉ xảy ra trong chớp mắt, Liễu Tồn Trung không bỏ lỡ dịp may hiếm có ấy, tay dắt Hà Ngọc Trì miệng quát bảo:

– Đi thôi !

Hai người tung mình lên mái ngói, tuy trên mái nhà có rất nhiều võ sĩ ẩn phục, nhưng làm sao ngăn trở nổi Liễu Tồn Trung dũng mãnh như một con mãnh hổ.

Chúng vừa xông ra đều bị đánh ngã xuống dưới đất. Tới lúc bọn Đỗ Đế nhảy lên trên mái ngói thì kịp trông thấy hai bóng đen mất hút ở ngoài xa mấy chục trượng.

Hai người về tới khách điểm trời còn thừa sáng.

Hà Ngọc Trì đặt kiếm xuống, thở dài nói:

– Nguy hiểm thực ! Bọn Hắc Hồ lục quái trông bộ dạng như muốn ăn thịt người ta vậy!

Liễu Tồn Trung lặng lẽ không đáp, hồi lâu sau, chàng mới trầm giọng nói:

– Ngọc muội làm trò gì thế ? Đại ca đã dặn bảo hiền muội thế nào?

Hà Ngọc Trì chớp chớp khoe mắt rồi nhoẻn miệng cười không dám trả lời.

Liễu Tồn Trung dậm chân la lớn:

– Khổ thực, khổ thực?

Hà Ngọc Trì thất kinh hỏi:

– Tại sao đại ca lại khổ?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Ngọc muội làm hỏng hết đại sự của đại ca. Mạng sống của Hoàng Diện sư ca bị hủy hoại ở trong tay hiền muội.

Hà Ngọc Trì thất kinh hỏi:

– Tại sao tiểu muội lại hủy hoại tính mạng của sư ca đại ca?

Liễu Tồn Trung không giải thích chỉ trầm giọng nói:

– Đại ca đã dặn bảo tiểu muội như thế nào? Bảo tiểu muội cứ ở lại đây chờ đại ca về, sao Ngọc muội lại không vâng lời?

Hà Ngọc Trì thấy Liễu đại ca sa sầm nét mặt, trong lòng đã khiếp sợ, nếu thực Hoàng Diện Phong Cái bị mình làm mất mạng, thực có hối hận cũng không kịp.

Nàng vội rung giọng nói:

– Tiểu muội... Tiểu muội sợ một mình đại ca đối phó không nổi mới ngấm ngấm theo sau để hỗ trợ...giúp một tay.

Liễu Tồn Trung thở dài nói:

– Ngọc muội thấy rồi, đại ca phải trợ giúp hiền muội hay hiền muội phải trợ giúp đại ca? Bây giờ Ngọc muội làm hỏng hết việc rồi, biết xử trí ra sao đây?

Hà Ngọc Trì vội đáp:

– Đại ca hãy nói cho tiểu muội biết tiểu muội làm lỡ đại sự gì?

Liều Tồn Trung đáp:

– Lúc đại ca ở trang viện dưới giả sơn, điểm ngã một tên võ sĩ, tên nọ đang định ấn vào một viên đá điêu khắc như đầu con hổ trên giả sơn, chiếc đầu hổ nọ được điêu khắc rất tinh vi và được đặc biệt gắn lên đó. Hành động của tên võ sĩ nọ rất thận trọng, đại ca đoán cái đầu hổ ấy tất nhiên phải là mấu chốt của cơ quan bí mật.

3. Hồi Nạn Khôn Cùng, Thoát Ra Long Cửa.

Hà Ngọc Trì ngắt lời hỏi:

– Đó là cơ quan bí mật gì thế ?

Liều Tồn Trung đáp:

– Dĩ nhiên đó là một cơ quan rất trọng yếu, bên ngoài được trang bị bằng cái chốt đầu hổ, nhưng cho đến bây giờ đại ca cũng chưa điều tra ra.

Hà Ngọc Trì hỏi:

– Đại ca sinh trưởng ở Tổng đàn, chẳng lẽ các cơ quan trong nội bộ lại không biết rõ.

Liều Tồn Trung đáp:

– Tuy đại ca sinh sống ở đó từ thuở nhỏ nhưng cho tới lúc rời khỏi Tổng đàn nơi đó chưa hề thiết lập những cơ quan cam bẫy như vậy. Vì bang chủ là một người quang minh lỗi lạc, hành sự đường đường chính chính, đừng nói thiết lập cơ quan hại người, cho đến các huynh đệ trong bang nếu phát hiện được ai có hành vi hành khất cưỡng bách khổ chủ lập tức trừng trị đuổi khỏi Cái Bang. Nếu kẻ nào dọc đường gặp sự bất bình, không dám bạt đao tương trợ một khi điều tra ra cũng sẽ bị trừng trị nghiêm khắc.

Hà Ngọc Trì nói:

– Nếu vậy chiếc đầu hổ nọ mới được khảm ở đó.

Liều Tồn Trung đáp:

– Dĩ nhiên rồi, không những chiếc đầu hổ mới được khảm vào mà còn cả trang viện cùng hòn giả sơn nọ trước đây cũng không hề có. Bang

chủ từ khi đứng ra đảm nhiệm trọng trách bốn bang, không hề xài phí một đồng điều, tự nhiên không hề thiết lập cái trò hoang phí xa hoa ấy.

Hà Ngọc Trì suy nghĩ giây lát lại hỏi:

– Càng nói chuyện vấn đề càng đi xa. Đại ca bảo tiểu muội làm hỏng đại sự, còn nói tính mạng của Hoàng Diện sư ca bị hủy hoại bởi tay tiểu muội, có phải đại ca định dọa dẫm tiểu muội đấy không?

Liều Tồn Trung đáp:

– Ai bảo là dọa nạt? Đại ca ước đoán, chiếc đầu hổ nọ là mấu chốt địa phương Hắc ngục để giam cầm tù nhân, rất có thể Hoàng Diện sư ca bị chúng giam giữ ở đó.

Hà Ngọc Trì thất thanh la lớn:

– Ô ! Đại ca đã điểm ngã tên võ sĩ nọ, thế sao không tiếp cứu Hoàng Diện sư ca?

Liều Tồn Trung chợt rầu rì giọng nói:

– Hiền muội còn dám hỏi câu ấy. Đại ca điểm ngã tên võ sĩ nọ, là để cứu xét cái đầu hổ nọ. Không ngờ bấy giờ bỗng nghe tiếng hiền muội bị kẻ địch làm nguy khốn, sau đó việc xảy ra như thế nào thì hiền muội đã biết. Nếu không vì Ngọc muội lén lút tới nơi, công lao đêm nay cũng không đến nỗi bị xôi hỏng bỏng không. Nếu bọn Iắc Hồ lục quái dưới sự tức giận đem Hoàng Diện sư ca giết đi, có phải là tính mạng của vị ấy bị hủy trong tay hiền muội không?

Câu nói của chàng khiến Hà Ngọc Trì ngây người ra nghe, mắt lộ đầy vẻ hối hận, dậm chân thổn thức thốt:

– Ôi cha, như vậy... biết làm sao bây giờ? Tiểu muội, Tiểu muội...

Bỗng hai chân nàng điểm xuống mặt đất, tung người ra ngoài song cửa.

Liều Tồn Trung giật mình thất kinh không kịp kêu gọi, vội phóng mình ra theo.

Khinh công của Hà Ngọc Trì rất nhanh nhẹn, trong lòng lại đang vội vã thân pháp càng thần tốc như một đốm sao rơi. Lúc Liều Tồn Trung tung lên mái ngói chỉ thấy thân hình Hà Ngọc Trì chỉ còn là một điểm chấm đen, chỉ trong nháy mắt đã mất hút trong một ngõ tối.

Liều Tồn Trung tưởng Hà Ngọc Trì oán trách mình, chàng cũng cảm thấy rất hối hận định bụng trở lại tổng đàn điều tra cái đầu hổ, cùng thăm dò tin tức của Hoàng Diện Phong Cái.

Chàng lại nghĩ tiếp:

– Vùng ngoại ô ăn thông với đại đạo tới tổng đàn, trước hết mình hãy tới chặn nàng ta ở chốn đó.

Nghĩ đoạn chàng liền thi triển thân pháp lướt thẳng về phía đại đạo ở ngoại ô.

Quả nhiên Liễu Tồn Trung đoán đúng ý định của Hà Ngọc Trì. Nàng hối hận vô cùng quả nhiên định tới tổng đàn điều tra chốt đầu hổ. Vừa rời khỏi cửa sổ nàng nghĩ bụng:

“Thế nào Liễu đại ca cũng đuổi theo. Nội công của chàng rất thâm hậu, khinh công không thua gì mình, tất nhiên thế nào chàng cũng theo kịp.”

Nàng lại nghĩ tiếp:

“Mình phải ẩn kín một nơi, rồi vòng theo đường nhỏ mới được”

Hà Ngọc Trì biết rõ sau lưng tổng đàn có một có núi khá lớn tên gọi là Phù Bình Cương có một con đường nhỏ ăn thông tới tổng đàn.

Nàng ẩn núp trong bóng tối giây lát, thấy Liễu đại ca chạy thẳng ra đại đạo ở ngoại ô liền cười thầm nghĩ bụng:

“Mình sẽ không để Liễu đại ca tìm thấy được, tới khi nào cứu được Hoàng Diện sư ca của chàng trở về, mới khiến cho chàng được một phen mừng rỡ?”

Định bụng như vậy, trong lòng nàng cao hứng khôn tả, đợi tới lúc hình bóng Liễu đại ca mất hút về phía ngoại ô, mới chui ra khỏi ngõ tối. Bấy giờ vùng đông đã ló dạng, nàng nhận định rõ phương hướng tiến thẳng vào con đường nhỏ, vòng qua tiểu lộ men theo Phù Bình Cương, phải đi xa hơn đại đạo rất nhiều. Bấy giờ trời đã sắp sáng tỏ, nông dân dậy rất sớm, dọc đường đã có người đi lại.

Hà Ngọc Trì không tiện thi triển khinh công chỉ rảo bước lên đường. Khoảng thời gian một bữa cơm nàng chuyển qua có núi, thấy bên dưới có một chòi canh, có cấm cờ bán rượu bay phất phới trong gió.

Hà Ngọc Trì thấy chòi canh nọ là chỗ bán nước trà với rượu, những nông dân gần đó thường tới uống giải lao và cả những người phiêu cùc cũng tới nghỉ chân đỡ khát.

Lúc Hà Ngọc Trì mới xuống Thiên Sơn đã từng đi qua chốn này xuống ngựa ghé vào uống trà cho nên nàng vẫn còn nhớ rõ. Nàng nghĩ bụng:

“Nơi đây rất thuận đường, hãy ghé vào quán thăm lão công bán trà, tiện thể uống một ly trà nóng cho ấm bụng rồi lên đường sau.”

Nàng liền đề khí, tinh thần rất phấn chấn như hành vân lưu thủy lướt thẳng về phía trước. Gió thổi tua kiếm bay phát phới sau lưng, trông nàng càng thêm anh thư kiêu diễm.

Khoảng thời gian cạn tuần trà, nàng đã tới bên bóng mát của chòi liền nghe thấy tiếng trò chuyện ồn ào.

Một người nói:

– Ngài là thượng khách của Đông Doanh, sao không nể mặt nhau một chút ?

Một người giọng như chuông đồng cười ha hả nói:

– Lão tử không quen cái trò đó, lão tử hể ra tay làm việc gì, không ai có thể can thiệp vào được.

Người nọ nói:

– Lão tiên bối chớ nghĩ thế, không phải tiểu nhân dám can thiệp, mà là thỉnh lão tiên bối nể mặt Thông Thiên Hiểu sư gia đôi chút.

– Hừ! Thông thiên với thông địa cái quái gì? Lão tử nói một thì không hai, mau rút ra đi đằng khác, đừng chọc ghẹo vào tay lão tử không ổn đâu.

Hà Ngọc Trì nổi tính hiếu kỳ, nhẹ nhàng tới bên chòi tranh núp vào trong một xó tối đưa mắt nhìn vào bên trong.

Nàng thấy bên một chiếc bàn kê sát vách, một lão già trắng kiện ngồi chễm chệ mắt sáng lấp lánh. Thái độ của ông già nọ rất khoan thai, tay mặt thủng thẳng đặt ly rượu lên môi, tay trái chống cằm. Ngửng đầu nhìn lên trần nhà như không thèm để ý đến mọi sự chung quanh. Bên cạnh ông già là một lão Cái Bang gầy gò thân sắc đầy vẻ bất an.

Ngồi đối diện là một bọn tráng hán ăn mặc theo lối võ sĩ, người ngồi đầu khoảng bốn mươi lăm bốn mươi sáu tuổi cười nịnh luôn miệng.

Chỉ thấy gã chấp tay cười nói:

– Xin lão tiên bối hãy bớt cơn lôi đình.

Gã lại giơ tay ra chỉ tên Cái Bang gầy gò cạnh đó tiếp:

– Chính tên này đã ăn trộm viên Mặc Ngọc ở Kim Phật giáp.

Bỗng ông già quát lớn:

– Nói bậy! Y ăn trộm Mặc Ngọc thì liên quan gì đến ngươi? Viên Mặc Ngọc ấy có phải của ngươi không?

Gã nọ gượng cười đáp:

– Dạ dạ, Mặc Ngọc tuy không phải của tiểu nhân nhưng trước đây tiểu nhân đã chấp chương chức vụ Đại tổng quản Kim Phật giáp nên di vật ấy của Kim Phật giáp, tiểu nhân cũng có trọng trách gìn giữ.

Lão già hừ nhạt, hỏi:

– Nếu vậy, vì sao người lại gọi tên Thông Thiên Hiệu ra đây làm chi?

Gã nọ gượng cười đáp:

– Vì tiểu nhân đã được lệnh của Thông Thiên Hiệu sư gia bắt tên này về Đông Doanh.

Bấy giờ một tráng hán lưng giắt Quỷ Vương câu mặt lộ vẻ không vui mở lời:

– Tên này ăn trộm Mặc Ngọc nên mới bị đem về Đông Doanh tra xét, y với lão tiên bối không có liên can gì thân thích gì, vậy lão tiên bối bênh vực y làm chi?

Lão già nọ bỗng sầm nét mặt quát bảo:

– Người câm ngay mồm chó lại.

Dứt lời ông già bỗng giơ tay lên. Tráng hán lưng cấn Quỷ Vương câu tựa hồ như thân thủ không phải tầm thường phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, vừa thấy cổ tay ông già động đập đã lập tức nghiêng người tránh né nhưng không có gì xảy ra cả, ông già chỉ phát hờ tay áo, khiến đại hán hổ thẹn khôn tả. Y càng nghĩ càng bực mình, không sao nhịn được lại mở miệng thốt:

– Lão...

Gã định nói câu lão tiên bối, rồi mới nói tiếp. Ngờ đâu vừa mở miệng nói câu trên đột nhiên thấy từ chỗ ngồi của ông già có một vật bay vèo ra. Vật nọ vừa nhét đầy vào miệng tráng hán, nên gã chưa nói được hết câu lão tiên bối.

Tráng hán nọ vội lấy vật nọ xuống đất thì ra đó là nửa cái bánh bao. Có lẽ lão già đã ăn nửa cái còn nửa cái chưa ăn hết mới thuận tay ném ra luôn.

Xuất thủ ấy của lão già chẳng khác nào trò quỷ thuật mọi người không ai nhìn rõ ông ta động thủ ra sao, mà có thể trong nháy mắt ném nửa chiếc bánh bao đúng giữa miệng tráng hán nọ.

Đã nghe thấy lão già cười ha hả nói:

– Lão tử đã bảo mồm chó của người phải câm lại, sao người còn dám ngoác miệng ra.

Tên tiểu Cái Bang gầy gò ngồi khúm núm một bên thấy vậy cả cười khen ngợi:

– Mạc Nam lão tiên danh liệt Vũ Trụ Ngũ Kỳ, há là người để các người vượt râu cọp ư.

Tiểu Cái Bang gầy gò đổi tên Mạc Nam lão ma thành Mạc Nam lão tiên là cố ý bợ đỡ, để lão ma được hả dạ.

Hà Ngọc Trì núp trong xó tối góc chòi canh, nghe Cái Bang gầy gò gọi lão già là Mạc Nam lão tiên liền nghĩ bụng:

“Chẳng lẽ người này là Mạc Nam lão ma? Nghe Liễu đại ca nói, lão đã từng theo lệnh Đông Doanh hành thích Tân Khí Tật, vừa may Liễu đại ca tới nơi, làm cho lão phải khiếp sợ bỏ chạy. Lão đã thề không trở lại Trấn Giang hành thích nữa, xem tình hình này, dường như lão không còn hành sự cho Đông Doanh nữa.”

Nàng lại nghĩ tiếp:

“Mạc Nam lão ma đã từng lãnh mật kế của Thông Thiên Hiểu ẩn núp trong tù xa đánh cho bên Xung Vân đạo trưởng Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái phải đại bại không còn manh giáp, xong còn rượt đuổi theo mình với Liễu đại cá. Bây giờ vì đang lúc vội vã thoát thân mình không kịp coi rõ mặt mũi lão ma ra sao.”

Nghĩ đoạn nàng liền chú ý nhìn kỹ chỉ thấy Mạc Nam lão ma đôi mắt sáng quắc như sao, thái dương huyết cao u lên như hai cục bấu nhỏ.

Gã trung niên đầu nhọn tự xưng mình từng giữ chức Đại tổng quản của Kim Phật giáp không cần phải nói cũng biết ngay y là Tề Như Phong, nhưng không biết gã Cái Bang gầy gò kia là ai mà Mạc Nam lão ma lại đặc tội với Thông Thiên Hiểu để trợ giúp y.

Chỉ thấy Mạc Nam lão ma liếc nhìn gã Cái Bang gầy gò lạnh lùng nói:

– Người cũng cảm mồm chó lại. Lão tử Mạc Nam lão ma chứ tiên phật cái quái gì?

Gã Cái Bang gầy gò như đấm phải đầu đinh vội le lưỡi không dám nói gì nữa.

Tề Như Phong cố nhẫn nại cười nhịn tiếp:

– Xin lão tiên bồi nể mặt cho một phen!

Mạc Nam lão ma quát lớn:

– Lão tử nói một là một, dù cho hoàng đế thân chinh tới đây xin cũng không được!

Ngừng giây lát lão lại tiếp:

– Lão tử muốn tên Cái Bang này đưa đi tìm Liễu Tồn Trung, việc xong xuôi các người tha hồ làm gì thì làm lão tử quyết không lý tới nữa. Hừ! Tên kia mau nói cho ta biết hiện Liễu Tồn Trung ở đâu?

Gã Cái Bang gầy gò đáp:

– Lão... lão ma tiền bối, thực tiểu bối không rõ hiện tiểu sư tổ ở đâu?

Tề Như Phong thừa cơ xen lời:

– Tên này đã không chịu đưa lão tiền bối đi tìm tiểu tử Liễu Tồn Trung, vậy cứ để tiểu nhân dẫn hấn về Đông Doanh trao cho Thông Thiên Hiểu sư gia phát lạc. Việc tìm kiếm Liễu Tồn Trung, lão tiền bối cứ tin vào tiểu nhân!

Mạc Nam lão ma đã có chút xiêu lòng, gã Cái Bang nọ vội nói:

– Tề Như Phong! Mỗ tuy lấy được viên Mặc Ngọc ở Kim Phật giáp nhưng đã bị người ta cướp mất. Hơn nữa Kim Phật giáp chủ trước khi từ trần đã gửi gắm cho mỗ viên Mặc Ngọc ấy.

Tề Như Phong quát bảo:

– Nói bậy! Ta là đại tổng quản, người lấy tư cách gì mà dám lấy trộm vật của Giáp chủ?

Bọn nọ thấy Mạc Nam lão ma không còn hung hăng như trước đã lấy lại can đảm liền đua nhau góp lời. Có kẻ nói:

– Thỉnh lão tiền bối hãy nể tình Đông Doanh, để bọn tiểu nhân áp giải tên này trở về? Khi tìm được viên Mặc Ngọc, sẽ đem tới kính dâng lão tiền bối.

Mạc Nam lão ma cười ha hả nói:

– Lão tử không màng cái trò đó, viên Mặc Ngọc hiện đã lọt vào tay Hỏa Thần giáo chủ sớm muộn gì lão tử cũng lấy lại, hiện tại tìm Liễu Tồn Trung mới quan trọng.

Tề Như Phong hỏi:

– Lão tiền bối tìm Liễu Tồn Trung có việc gì thế ?

Mạc Nam lão ma đáp:

– Lão tử kiếm y để so tài lại một phen nữa!

Tề Như Phong cười nói:

– Tiểu tử Liễu Tôn Trung đâu phải là tay đối thủ của lão tiên bối.

Mạc Nam lão ma trợn mắt quát hỏi:

– Sao ngươi biết y không phải là đối thủ của ta?

Tề Như Phong giật mình thất kinh vội gượng cười đáp:

– Điều này nếu lão tiên bối muốn kiếm y, tiểu bối xin bảo đảm đứng ra nhận việc ấy. Chỉ xin tiên bối giao tên này cho tiểu bối đem về Đông Doanh!

Mạc Nam lão ma quát lớn:

– Không được!

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, giữa lúc không biết giải quyết ra sao bỗng thấy một người như một luồng gió thoáng lướt tới. Người này mặt tro như gỗ không biểu lộ một chút tình cảm nào, trong nháy mắt đã tới sau lưng mọi người.

Hà Ngọc Trì kinh ngạc nghĩ bụng:

“Người này chả là gã vệ binh mặt vàng của Ngụy Tướng quân là gì? Sao y lại bỗng tới nơi đây?”

Gã vệ binh mặt vàng lặng lẽ đứng phía sau mọi người lạnh lùng ngắt tiếng nói:

“Khiếu hóa này là đại ân nhân của bốn vệ binh, xin các vị hãy nể mặt giao hẳn cho mõ, đem về để hầu hạ chu đáo”

Giọng nói của gã lạnh lùng như băng tuyết, không có một chút hơi nào. Mọi người vội quay lại nhìn, thấy đó là một thiếu niên ăn mặc theo lối vệ binh, mặt vàng như sáp ong, tro tro như gỗ đá, không biểu lộ một chút tình cảm nào.

Tên Cái Bang gầy còm nghe nói mình là đại ân nhân, trong lòng rất cao hứng ngược mắt nhìn, nhưng tuyệt nhiên không nhận ra đối phương là ai.

Mạc Nam lão ma thấy đó chỉ là một gã vệ binh tầm thường, thân phận sao bằng được Tề Như Phong hiện đã là đệ nhất cấp võ sư trong Đông Doanh, kiêm phụ trách nhiệm vụ Xích Hầu Tổ, nhưng lão thấy thiếu niên mặc y phục vệ binh của Quân Huyện, bỗng động lòng nghĩ bụng:

“Chẳng lẽ tên này là gã vệ binh mặt vàng mà truyền thuyết vẫn đồn đại từng bảo vệ Ngụy Thắng thoát nạn.”

Nguyên gã vệ binh mặt vàng bảo hộ Ngụy Thắng võ công thần xuất quỷ mạt, chỉ một chiêu đánh chết Tuyết Tiêm Phong, dọa Từ Cận với Túc Xá phải khiếp hãi bỏ chạy, dù hai người nọ giữ kín miệng, không dám tiết lộ bí mật ấy, nhưng tin tức trên giang hồ rất linh thông, sớm một truyền mười, mười truyền trăm.

Tề Như Phong đã giữ nhiệm vụ Xích Hắc Tổ chuyên phụ trách dò la sớm nghe rõ câu chuyện này, chỉ có điều y không sao điều tra được gã vệ binh mặt vàng ấy là thần thánh ở phương nào. Hiện y thấy kẻ đối diện tướng mạo y phục giống hệt như truyền thuyết đồn đại, liền kêu khổ thầm nghĩ bụng:

“Nếu tên này là nhân vật nọ, cục diện của bọn mình lại càng gặp sự khó khăn”

Nghĩ đoạn đã không dám sơ hốt, vội tươi cười hỏi:

– Có phải túc hạ từ Quân Huyện tới đây không?

Vệ binh mặt vàng mặt vẫn như tượng gò, thủng thẳng đáp:

– Phải thì sao? Và không phải thì sao?

Tề Như Phong thấy thái độ của đối phương rất khác thường, càng thận trọng thêm, khê dạn tiếp:

– Tại hạ là người của Công môn, nếu chúng ta đều là người cùng một nhà, tại hạ cả gan xin trao vị hảo bằng hữu này cho ngài.

Gã vệ binh mặt vàng ánh mắt hơi để lộ vẻ hài lòng, nhưng lại tan biến ngay, khôi phục lại thần sắc lãnh đạm như trước, khiến Tề Như Phong nghi hoặc vô cùng.

Giây lát sau dường như gã vệ binh mặt vàng đã không nhẫn nại nổi lạnh lùng nói:

– Lần này bốn vệ binh tới đây là cần người, chứ không phải giao kết bằng hữu.

Gã giơ tay ra chỉ tên Cái Bang gây gò tiếp:

– Các hạ có thể cho vị khiêu hóa này cho bốn vệ binh đem đi không ?

Tề Như Phong không dám quyết định, đưa mắt nhìn trộm Mạc Nam lão ma thấy lão thần nhiên không thềm lý tới.

Tề Như Phong là một người rất giáo hoạt cơ trí thấy tặc Nam lão ma không nói gì, đoán lão định đẩy hết trách nhiệm cho mình liền gượng cười nói:

– Túc hạ muốn đem tên khiêu hóa này đi, tại hạ có bằng lòng cũng chỉ là hữu tâm vô lực?

Gã vệ binh mặt vàng trầm giọng hỏi:

– Thế nào là hữu tâm vô lực?

Tề Như Phong đáp:

– Tên khiêu hóa này là người mà vị tiền bối đây cần đến, nếu túc hạ muốn đem đi xin cứ hỏi lão tiền bối thì hơn.

Dứt lời y giơ tay chỉ Mạc Nam lão ma.

Mạc Nam lão ma chỉ buông tiếng hừ nhạt, vẫn thản nhiên ngồi yên bất động.

Chỉ thấy gã vệ binh mặt vàng thò tay vào trong người móc ra một thỏi thép dày khoảng ba tấc bề ngang trên dưới hai tấc, trông rất nặng nề.

Tề Như Phong thất kinh thầm không biết gã nọ định giở trò gì.

Bọn võ sĩ đi theo Tề Như Phong, tuy không rõ gã vệ binh mặt vàng này lai lịch như thế nào. nhưng mắt thấy Tề Như Phong khiếp hãi đối phương như vậy cũng đoán không phải là tay tầm thường. Chúng bỗng thấy gã nọ móc thỏi thép đặt trên lòng bàn tay, đều nổi tính hiếu kỳ vội xúm lại xem.

Hà Ngọc Trì đang ẩn núp ở bên ngoài liếc nhanh nhìn trộm, trước đây đã thấy ở phủ Ngụy Thắng, gã nọ dùng chén rượu hút chặt lấy kiếm như biểu diễn ảo thuật, xem rất lý thú, liền nghĩ bụng:

“Tên nọ móc thỏi thép ra chắc thế nào cũng sắp có trò vui gì đây.”

Nàng chăm chú nhìn vào trong không chớp mắt. Gã vệ binh mặt vàng bỗng lạnh lùng nói:

Bọn các người không biết sống chết là gì, dám chọc ghẹo vào tay mỡ coi chừng sẽ không khác gì thỏi sắt vô tri này.

Chỉ thấy tả chưởng của gã đặt lên trên thỏi thép, hữu chưởng đặt ngược lại khế xoa vào nhau. Thỏi thép nọ lập tức bị ép phẳng lì như một chiếc bánh tráng.

Thủ pháp này không biết gã dùng công phu gì, bọn người có mặt quanh đó đều trợn mắt le lưỡi hồi lâu không rút lại được.

Gã vệ binh mặt vàng thuận tay nhét miếng thép ấy vào trong người thản nhiên như không có chuyện gì, chậm rãi tiếp:

– Các người đã thấy rõ chứ ? Trước đây bốn vệ binh ở Quân Huyện đã lãnh giáo tên có biệt hiệu gì là Diêm Vương Kiếm. Chuyện ấy chắc các người đều nghe biết, tên này muốn làm Tuyết Tiêm Phong chắc?

Đột nhiên gã lướt tới gần Tề Như Phong khẽ giơ hữu chưởng lên khiến tên nọ thất thanh la lớn xin tha mạng rồi vội lặn ra ngoài xa.

Gã vệ binh mặt vàng trầm giọng nói:

– Người đã sợ chết, vậy vì sao không chịu giao người cho ta?

Tề Như Phong liếc nhìn Mạc Nam lão ma cười nhỉnh:

– Thỉnh tức hạ hãy tiếp xúc với lão tiên bối đây mà đòi người!

Mạc Nam lão ma tuy bề ngoài vẫn làm ra vẻ ung dung như thường nhưng trong lòng cực kỳ kinh dị, khối thép nọ dày đến ba tấc, mà song chưởng của gã vệ binh chỉ hơi khếp lại đã khiến nó mỏng dính như một phiến giấy, phần nội lực này thực là kinh người.

Tuy nhiên Mạc Nam lão ma danh được liệt trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ bình sinh không coi ai vào đâu, lúc ở Trấn Giang tuy bị Thiên Nhân kinh giải của Liễu Tôn Trung đẩy lui nhưng lão vẫn chưa hề chịu phục.

Lần này lão rời khỏi Đông Doanh một lòng một dạ tìm cho được Liễu Tôn Trung so tài một phen nữa, vì vậy đối với gã vệ binh mặt vàng trước mắt tuy trong lòng lão ma ngấm ngầm thất kinh nhưng không để lộ vẻ ra ngoài mặt, mà còn nhếch mép cười nhạt.

Gã vệ binh mặt vàng nghe Tề Như Phong nói như vậy muốn dò người hãy hỏi Mạc Nam lão ma, hơi trù trừ, liền trầm giọng hỏi:

– Đây, tên kia đã thưởng thức chức tài mọn của mỗ chưa?

Dứt lời gã vỗ bồm bộp vào miệng túi:

– Mau trao người đây cho mỗ, nếu chộc ghẹo mỗ nổi giận người sẽ lập tức biến thành Tuyết Tiêm Phong thứ hai, trên giang hồ sẽ bảo mỗ ỷ lớn hiếp nhỏ.

Câu nói ỷ lớn hiếp nhỏ của gã nọ như chộc vào tai Mạc Nam lão ma. Bỗng thấy lão khẽ ấn bàn tay xuống mặt bàn, không gây một tiếng động nào quát bảo:

– Cái gì là ỷ lớn hiếp nhỏ? Người có bao nhiêu đạo hạnh mà dám ăn nói lớn lối như vậy?

Lão vừa buông tay ra, chỉ nghe soạt một tiếng, góc bàn ấy đã biến thành những mảnh gỗ vụn rơi lả tả xuống mặt đất.

Phần công lực này của lão ma, tuy không bằng bóp dẹp thối thép, nhưng mọi người có mặt quanh đó cũng tấm tắc khen ngợi.

Gã vệ binh mặt vàng tuy mặt vẫn lạnh như băng không biểu lộ vẻ gì khác lạ nhưng ánh mắt đã để lộ chút khâm phục.

Tề Như Phong nhột động lòng cười ha hả nói:

– Mạc Nam lão tiên quả danh bất hư truyền. Bằng hữu túc hạ ở Quân Huyện đã huênh hoang tự cao tự đại nhưng ở đây thì không được như thế nữa đâu!

Tên Cái Bang gầy gò thấy gã vệ binh mặt vàng như có vẻ trù trừ, sợ gã thay đổi ý định vội xen lời:

– Tại hạ đã có ơn với bằng hữu, chẳng lẽ thấy chết lại không cứu?

Gã vệ binh mặt vàng hơi dẫn đo giây lát bỗng cười hắc hắc nói:

– Tên này có phải Mạc Nam không, so sánh với Liễu Tồn Trung ra sao?

Mạc Nam lão ma quát bảo:

– Liễu Tồn Trung thì sao?

Gã vệ binh mặt vàng đáp:

– Cả hai tên Liễu Tồn Trung mõ cũng không coi vào đâu

Mạc Nam lão ma đã có vẻ tức giận liền thóa mạ:

– Chẳng lẽ lão tử lại sợ tên đó tới đây? Trước hết ngươi hãy ném thử một chưởng của lão đã.

Tiếng vừa dứt chưởng đã tới nơi, chỉ thấy thủ chưởng to như nan quạt của lão ma chớp tới ngũ quan của gã vệ binh mặt vàng nhanh như điện chớp.

Gã vệ binh mặt vàng vội nhún người nhảy lui phía sau nhưng không kịp với thế chưởng thần tốc ấy. Chỉ nghe thấy soạt một tiếng, Mạc Nam lão ma đã chớp tới lột chiếc mặt nạ da người của đối phương, trước mặt hiện ra một hán tử mặt lộ đầy vẻ khiếp đảm.

Tên Cái Bang gầy gò thấy hán tử nọ bất giác buột miệng thốt:

– Ủa ! Lý Cửu đấy ư ?

Nguyên gã vệ binh mặt vàng nọ là Dải để sa Lý Cửu hóa trang.

Bây giờ Lý Cửu bị Mạc Nam lão ma lột mất tấm mặt nạ da người, chân tay cuống quýt vội quay đầu bỏ chạy. Tai y bỗng nghe thấy một tiếng rú dài những tiếng quát tháo loạn xạ, Tề Như Phong cùng bọn vệ sĩ nọ đã sớm chặn mất đường lui.

Cái Bang gầy gò dậm chân thở dài nói:

– Lý Cửu, mi tới đây làm chi?

Lý Cửu thấy không sao tẩu thoát được liền trấn tĩnh tâm thần đáp:

– Giản Lão Nhị, chúng ta chẳng khác nào thủ túc, đương nhiên mỗ vì cứu người mà tới!

Tề Như Phong thở hắt ra nghiêng rằng thóa mạ:

– Tên kia, trác hiệu của người có phải là Hải đế sa Lý Cửu không? Hắc hắc, lão tử sẽ khiến cho người biến thành tử ngư dưới ngục địa!

Hà Ngọc Trì núp ở ngoài chòi canh, thấy vệ binh mặt vàng chỉ là Lý Cửu giả trang, lúc này Tề Như Phong lại hung hăng xông tới chỉ chức giết chết y ngay tại chỗ, nàng cảm thấy kinh hãi vô cùng.

Ngọc Trì biết rõ Hải đế sa Lý Cửu đã từng cứu Liễu Tồn Trung ở Bắc Cối sơn, và Cái Bang gầy gò được gọi là Giản Lão Nhị, xem ra có lẽ là Tam Thủ Thần Thâu. Nàng từng nghe Liễu đại ca kể cho hay, nếu chàng không được Giản Lão Nhị nhét thỏi Mặc Ngọc vào người, thì đã sớm bỏ xác tại chân núi Tiêu Sơn nên đối với hai người này rất có hảo cảm, liền nghĩ bụng:

“Ta phải nghĩ phương gì để tiếp cứu họ mới được!”

Bấy giờ Tề Như Phong cùng mười lăm mười sáu tên võ sĩ vây chặt Hải đế sa Lý Cửu vào giữa. Tề Như Phong cười khinh nói:

– Lý Cửu, thực là thiên đường có lại không đi, địa ngục không cửa lại mò tới. Người lén đột nhập Tiềm Long đội, cứu thoát Liễu Tồn Trung, Đông Doanh đã hạ mật lệnh lùng kiếm cho được người thanh toán. Bây giờ người lại tự tâm đâm đầu vào lưới, đó là người đã tới số chết.

Lý Cửu bình tĩnh nói:

– Bây giờ người muốn làm gì?

Tề Như Phong quay đầu lại ra lệnh:

– Các người mau trói tên này lại áp giải về Đông Doanh, nghe Thông Thiên Hiếu sư gia phát lạc! .

Bỗng nghe thấy ngoài trời xanh có tiếng chuông bạc reo vang rồi một thanh âm nói:

– Người ta thường bảo Đông Doanh là nơi ngựa hổ tàng long, sao lại ỷ đông người hà hiếp thế cô, thực không biết hổ thẹn hay sao?

Tề Như Phong vừa nghe dứt lập tức phi thân ra ngoài cửa dáo dác tìm kiếm, nhưng bên ngoài vắng lặng như tờ không một bóng người, đồng thời tiếng chuông bạc vọng lên ở phía sau chòi tranh. Tề Như Phong vội phát tay ra hiệu cho mười lăm, mười sáu tên võ sĩ chia ra hai đầu chạy vòng lại tìm kiếm người nọ, còn y đứng ở đằng trước nghĩ bụng:

“Nếu người quay ra đây thế nào cũng gặp lão tử!”

Giây lát sau liền thấy hai tên võ sĩ từ phía sau chạy về báo:

– Không thấy ai cả. Trước sau tả hữu chúng tôi đều lục soát kỹ lưỡng, chỉ thấy một con chó cạnh vách!

Tề Như Phong nghĩ bụng:

“Tên này thân pháp nhanh thực”

Bỗng lại nghe tiếng chuông bạc nổi lên ở trên nóc chòi tranh, kèm theo một tràng cười lạnh lạnh.

Bọn võ sĩ đang định hành động, Tề Như Phong vội xua tay nói:

– Các người chỉ nên vây chòi chặt chẽ, để mồi lên đó bắt y cho.

Dứt lời y liền tung mình lên trên nóc nhà.

Lên tới nơi chỉ thấy chung quanh vắng ngắt, không hề thấy một bóng hình nào, liền nghĩ bụng:

“Sao thân pháp của tên này lại nhanh nhẹn đến thế!”

Nguyên đó là kế diệu hổ ly sơn của Hà Ngọc Trì, nàng dùng thân pháp linh xảo luôn phát ra những tiếng cười dài, để dụ bọn Tề Như Phong đuổi theo ra bên ngoài, đoạn nàng nhẹ nhàng bước vào bên trong chòi tranh.

Mạc Nam lão ma bỗng cười ha hả nói:

– Con nhỏ kia, lần trước ngươi thoát tay lão, phen này ngươi lại dẫn thân tới đây, đừng mong chạy lên trời.

Hà Ngọc Trì thất kinh hỏi:

– Xưa nay tiểu bối chưa hề gặp lão tiên bối bao giờ, lão tiên bối nói như vậy là có ý nghĩa gì?

Mạc Nam lão ma cười ha hả đáp:

– Lần trước ở gần Tâm Dương ngươi đã dùng kế diệu hổ ly sơn, có còn nhớ không?

Hà Ngọc Trì hỏi:

– Sao lão tiên bối lại biết được người đó là tiểu bối?

Mạc Nam lão ma đáp:

– Một thân khinh công của người làm sao qua mắt lão phu.

Hà Ngọc Trì thất kinh thẳm, hồi lâu sau mới cười nói:

– Lão tiên bối có biết dụng ý của tiểu bối tới đây lần này chẳng?

Mạc Nam lão ma giơ tay ra chỉ Lý Cửu với Giản Lão Nhị, đáp:

– Nhỏ người định cứu hai người này chứ gì?

Hà Ngọc Trì lắc đầu nói:

– Không phải. Tiểu bối với hai tên này có oán cừu riêng định tới đem chúng đi trả hận.

Mạc Nam lão ma cười ha hả nói:

– Bây giờ chính người cũng khó lòng ra khỏi đây mà còn nói chuyện nằm mộng.

Hà Ngọc Trì chau môi nói:

– Người ta thường nói Mạc Nam lão ma là nhân vật thuộc Vũ Trụ Ngũ Kỳ, không bao giờ ỷ lớn hiếp nhỏ, chèn ép hậu bối, chẳng lẽ không sợ giang hồ họ chê cười sao?

Mạc Nam lão ma nghe nàng nói như vậy, thừ người ra hồi lâu không sao đáp lại. Lão bổng nói:

– Lão phu với tên Giản Lão Nhị này nguyên không hề dây dưa gì, lão chỉ muốn y dẫn đi tìm Liễu Tồn Trung. Nếu nhỏ người tìm được Liễu Tồn Trung đến đây lão phu sẽ chấp thuận điều kiện ấy, bằng không thì người phải tìm sư phụ Thiên Sơn thần ni tới nơi, so tài với lão phu. Nếu thắng được mõ, mọi chuyện người sẽ được tự quyền định đoạt?

Hà Ngọc Trì tính nhẩm thẳm nhưng vẫn không tìm ra được cách nào ổn thỏa.

Đang lúc ấy bỗng nghe một thanh âm sắc bén như dao lợt vào tai, bất giác nàng mừng rỡ như điên cuồng, nghiêng tai nghe ngóng giây lát liền yên tâm ngay, quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một thiếu niên mặt mũi đen bóng như gương dầu đội chiếc mũ rơm rộng vành mình khoác chiếc áo choàng đen thủng thủng bước vào, hiên ngang ngồi xuống một chiếc bàn cạnh cửa. Hà Ngọc Trì vừa trông thấy liền mừng rỡ la lớn:

– Sư ca, sư ca!

Dứt lời nàng chạy như bay tới.

Thiếu niên mặt đen ra vẻ hơi kinh ngạc rồi hớn hỏ thất thanh gọi:

– Ô! Sư muội sao lại ở đây làm đại ca khổ sở tìm kiếm khắp nơi.
Dứt lời chàng ta chỉ Mạc Nam lão ma hỏi:

– Người này là ai?

Hà Ngọc Trì đáp:

– Lão tự xưng là Mạc Nam lão tiên trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ.

Thiếu niên mặt đen trề môi nói:

– Đại ca chưa hề nghe cái danh từ này bao giờ. Trên võ lâm chỉ nghe thấy tên Liễu Tồn Trung, Hoàng Diện Phong Cái thôi, làm gì có Mạc Nam lão tiên nào? Tiên cái cóc chết!

Thiếu niên mặt đen vừa đi tới, Mạc Nam lão ma bỗng đứng bật dậy như một làn gió thoảng thoáng tới nơi quát bảo:

– Tên kia câm mồm lại, ngươi là ai?

Hà Ngọc Trì cười hí hí nói:

– Lão tiên lão tiền bối, đây là sư ca của tiểu bối, thủ tọa đại đệ tử của Thiên Sơn thần ni.

Mạc Nam lão ma mặt lộ đầy vẻ hoài nghi hỏi:

– Sao? Thiên Sơn thần ni có nam đồ đệ ư?

Hà Ngọc Trì đáp:

– Lão tiền bối chưa tới Thiên Sơn bao giờ, sao lại biết là không có?

Thiếu niên mặt đen có vẻ bức bối, xen lời:

– Lão này là cái thá gì, sao dám cả gan hỏi đến chuyện Thiên Sơn của chúng ta? Hừ, hừ, sư muội, lão này hiệp đáp sư muội phải không?

Hà Ngọc Trì cố ý trù trù giây lát đáp:

– Vị ấy muốn tìm sư phụ để so tài!

Thiếu niên mặt đen nói:

– Lão muốn gia nhập làm môn hạ Thiên Sơn chúng ta ư? Ôi! Đời nào sư phụ chịu thu cái loại không ra gì này làm môn đồ, muốn học võ cứ lại đây mổ truyền thụ cho!

Mạc Nam lão ma nghe nói giận dữ như điên khùng cười nhạo ngắt lời:

– Tiểu tử là đại đệ tử Thiên Sơn thần ni phải không? Ngươi tên là gì?

Thiếu niên mặt đen vẫn ngênh ngang không thềm lý tới lão.

Hà Ngọc Trì đáp thay:

– Sư ca của tiểu bối không có tên gì cả, vị ấy rất ít khi trở về núi nên chúng tôi thường gọi sư ca là Hắc Khôi Đầu “gã đầu đen”.

Ngừng giây lát nàng lại tiếp:

– Vừa rồi lão tiên bối chẳng muốn tìm sư phụ tiểu bối để so tài là gì, tiện đây có sư ca của tiểu bối thay thế cũng được!

Bấy giờ Mạc Nam lão ma đã tức giận không sao chịu đựng nổi chỉ cười nhạt luôn mồm, mặt xanh như chàm đỏ.

Hải đế sa Lý Cửu với Tam thủ thần thân Giải Lão Nhị đứng cạnh đó thấy thiếu niên mặt đen nọ có vẻ rất quen, không biết gặp ở đâu.

Kế đó bên ngoài cửa bỗng có tiếng ồn ào, bọn Tề Như Phong đã ồ ạt xông vào. Y chợt thấy Mạc Nam lão ma mặt sa sầm, ngồi cạnh đó là một đôi thanh niên nam nữ.

Tề Như Phong ngạc nhiên hỏi:

– Lão tiên bối, hai người này là ai thế ?

Hà Ngọc Trì tủm tỉm cười đáp:

– Bằng hữu không nhận ra ta hay sao. Chúng ta là môn hạ của Thiên Sơn thần ni, đây là sư ca, lần này tới đây tìm kiếm Mạc Nam lão tiên để so tài. Tề Như Phong cười ha hả nói:

– Tiểu cô nương đừng có dọa người, dù là Thiên Sơn thần ni xuất mã, dưới mắt lão tiên bối cũng không coi vào đâu.

Dứt lời Như Phong tiến tới gần Mạc Nam lão ma ghé tai nói:

– Theo văn bối xét đoán, lần này lại thêm một tên lão khoét tới mùa rìu qua mắt thợ.

Mạc Nam lão ma ngạc nhiên hỏi lại:

– Người nói sao, lão tử chẳng hiểu gì cả?

Tề Như Phong khẽ đáp:

– Vừa rồi tên đeo mặt nạ da người chẳng giả mạo cao thủ, dọa nạt lão tiên bối là gì?

Mạc Nam lão ma lạnh lùng nói:

– Bọn hậu sinh tiểu bối này không đáng để lão tử ra tay giáo huấn, các người cứ việc ra tay đi.

Tề Như Phong liếc mắt nhìn thiếu niên mặt đen với Hà Ngọc Trì nghĩ thầm:

“Đôi nam nữ này bảo là môn hạ của Thiên Sơn, đừng nói nhiều phần là chúng giả mạo, cho dù có là môn hạ của Thiên Sơn thực thì cũng không có gì là đáng sợ!”

Nghĩ đoạn y liền hỏi:

– Lão tiên bối e ngại thân phận cao không tiện xuất thủ giáo huấn chúng, cứ để bọn vãn bối trừng trị thay vậy.

Mạc Nam lão ma hoan hỉ nói:

– Nếu vậy, người cứ việc bắt hai tên tiểu bối này, lão tử cũng thương tình cho người đem cả tên Tam Thủ Thần Thâu đi một thể.

Tề Như Phong mừng rỡ vô cùng, có ý trở thủ đoạn trước mặt Mạc Nam lão ma, liền cười hắc hắc nói:

– Hai tên tiểu bối kia, ngoan ngoãn giơ tay chịu trời hay là còn đợi Tề đại hiệp này đích thân động thủ?

Thiếu niên mặt đen làm như không nghe thấy, đưa mắt ngắm nhìn cảnh sắc ở bên ngoài.

Tề Như Phong quát lớn:

– Tiểu tử kia điếc phải không Sao không trả lời Tề đại hiệp này?

Hà Ngọc Trì cười hí hí nói:

– Tề đại hiệp của tôi làm gì mà ra oai thế, ta cũng có lời muốn nói.

Tề Như Phong nói:

– Được rồi, có trắng trời gì thì nói mau lên.

Hà Ngọc Trì cười đáp:

– Lời nói của ta không phải nói với người mà là muốn Mạc Nam lão ma thực hành lời hứa.

Mạc Nam lão ma trầm giọng hỏi:

– Lời hứa gì nói ngay.

Hà Ngọc Trì đáp:

– Lão tiên bối bảo phải mời sư phụ tiểu bối tới so tài mới bằng lòng trao Tam Thủ Thần Thâu phải không?

Mạc Nam lão ma chỉ ừ hử một tiếng không đáp.

Hà Ngọc Trì tiếp:

– Hiện tại tiểu bối thỉnh sư ca thay thế, vậy có được chăng?

Mạc Nam lão ma hừ nhạt đáp:

– Sư ca của người thì có bao nhiêu hoả hầu?

Tề Như Phong cười khảnh khách xen lời:

– Tiểu cô nương, đừng có nói chuyện nằm mơ nữa. Nếu các người còn không giơ tay chịu trời, Tề đại hiệp ta sẽ động thủ ngay.

Dứt lời gã đưa mắt liếc nhìn gã thiếu niên mặt đen, chỉ thấy chàng nọ vẫn thản nhiên như không nghe thấy gì hết mà mắt vẫn ngắm cảnh sắc ở bên ngoài như trước.

Chỉ có Hà Ngọc Trì hơi tỏ vẻ tức giận lạnh lùng nói:

– Nếu Tề đại hiệp đã ngứa nghề, chúng ta đành phải xin lãnh giáo vậy.

Nàng quay đầu lại nói với Hai đũa sa Lý Cửu:

– Bằng hữu, đánh cũng chết không đánh cũng chết, vậy bạn hãy ra dự trận đầu lãnh giáo Tề đại hiệp mấy chiêu xem sao.

Hải đũa sa Lý Cửu tuy chưa hề gặp gỡ vị tiểu cô nương này lần nào, nghe nói nàng ta là môn hạ của Thiên Sơn thần ni trong lòng cũng nảy sinh kính ngưỡng, hơn nữa nàng ta lại giúp đỡ mình nên gật đầu nói:

– Lý Cửu xin tuân lệnh.

Y nghênh ngang tiến ra đứng trước mặt Tề Như Phong hai tay chống nạnh, trông bộ dạng rất khí khái không coi cái chết vào đâu cả.

Nguyên Lữ Di Hạo huấn luyện Cái Bang đệ tử, lúc chiến đấu chính diện với kẻ địch, tuyệt nhiên không được để lộ vẻ gì là khiếp sợ.

Tề Như Phong thấy chỉ một tên Lý Cửu mà để lộ khí thế như vậy bất giác y cũng phải ngấm ngầm khen ngợi, nói:

– Với thái độ không coi cái chết ra gì của ngươi, Tề đại hiệp ta cũng nường tình nhường ngươi ba chiêu, động thủ đi.

Lý Cửu đáp:

– Hay lắm! Cung kính không bang tuân lệnh.

Dứt lời chiêu Hắc Hổ thôi tâm lập tức đánh ra, chiêu này là một trong những thế quyền rất phổ thông.

Tề Như Phong không coi vào đâu cả, hơi nghiêng người sang, chiêu hắc Hổ thôi tâm liền đánh hụt vào chỗ trống không. Bọn võ sĩ cạnh đó thấy võ công của Lý Cửu vào hạng bình thường Tề Như Phong có thắng cũng không lấy gì làm vinh dự, nhưng vì nể mặt nhân vật cầm đầu bọn mình, chúng không hện mà cùng vỗ tay khen ngợi không ngớt, đồng thời lớn tiếng nói:

– Một chiêu rồi, Tề đại hiệp quả danh bất hư truyền. Còn hai chiêu nữa đừng làm mất thì giờ Tề đại hiệp.

Lý Cửu đánh hụt chiêu Hắc Hổ thôi tâm liền nghĩ bụng:

“Lão tử sẽ dùng chiêu Chung cổ tề mình đánh vào hai bên tả hữu thái dương huyết của người”.

Lúc Lý Cửu ở trong Cái Bang, thường luyện tập với các huynh đệ. Có lúc y dùng chiêu Chung cổ tề mình đánh cho bọn huynh đệ hôn mê bất tỉnh tự tin nó mười phần bá đạo.

Y liền tụ hết kinh lực vào hai cánh tay khom mình uốn lưng tấn công như ánh chớp. Chỉ nghe thấy Tề Như Phong cười nhạt một tiếng, khẽ nhảy lui về phía sau hai bước liền tránh thoát thế Chung cổ tề mình một cách dễ dàng.

Mười mấy tên võ tay hoan hô om sòm:

– Tề đại hiệp võ công thực bất phàm!

Tề Như Phong dương dương tự đắc cả cười nói:

– Này Lý Cửu, xong hai chiêu rồi còn chiêu cuối cùng đánh luôn đi.

Lý Cửu bỗng ngậy người ra nghiêng tai nghe ngóng, giây lát sau mặt lộ đầy vẻ cao hứng lớn tiếng nói:

– Còn chiêu cuối cùng người hãy cẩn thận chống đỡ đấy nhé.

Tề Như Phong không coi vào đâu cười khẩy đáp:

– Chỉ còn một chiêu thì nghĩa lý gì. Với Tề Như Phong ta dù cho người tấn công thêm hai ba chiêu, mười chiêu, một trăm chiêu cũng chẳng thấm tháp gì.

Gương mặt Lý Cửu biểu lộ đầy sự tự tin ung dung nói:

– Chỉ cần một chiêu này cũng khiến người lăn quay ra đất thì cần gì phải mất công đánh tới chiêu thứ tư nữa.

Chỉ thấy Lý Cửu vẫn khom mình uốn lưng hai tay từ từ giơ lên cao, theo thế ôm như vòng cung.

Tề Như Phong thấy vậy buồn cười thầm nghĩ bụng:

“Lại Chung cổ tề mình! Thì ra Lý Cửu người chỉ thuộc được có hai chiêu này. Tề Như Phong ta lần này phải làm ra vẻ mạo hiểm đôi chút, không thối lui về phía sau tránh né, khiến bọn thủ hạ phải khen ngợi một phen nữa”.

Nghĩ đoạn, chỉ thấy Lý Cửu quả nhiên lại sử dụng Chung cổ tề mình thực, song quyền nhằm hai bên tả hữu thái dương huyết của mình

đánh tới. Tề Như Phong đợi cho chiêu Chung cổ tề mình gần tới Thái dương huyết, đột nhiên thấp người xuống như thể cỡi ngựa.

Lý Cửu thấy vậy bất giác sửng sốt nghĩ bụng:

“Đoán đúng thực, quả nhiên y dùng thế thức này”.

Đoạn y không tự chủ phóng luôn ra một cước. Thế đá này của y vừa kịp lúc, Tề Như Phong chưa kịp chuyển hết thế Tọa mã, mũi đã húng trúng vào mũi chân của Lý Cửu. Chỉ nghe thấy Tề Như Phong thất thanh kêu la:

– Ôi cha !

Máu tươi ở mũi tuôn ra như suối ngã ngửa về phía sau.

Sự việc trên xảy ra ngoài sự tưởng tượng của bọn võ sĩ. Chúng vội đổ xô tới đỡ Tề Như Phong dậy, chỉ thấy mặt y dính be bét máu tươi lảo đảo đứng không vững lộ đầy sát khí lớn tiếng thóa mạ:

– Tiểu tử ngươi tới số rồi.

Y khoát tay, bọn võ sĩ rút trường kiếm ngang lưng ra định xông tới giết Lý Cửu.

Hà Ngọc Trì đắc ý thầm quay lại nói với Lý Cửu:

– Chiêu Khôi tinh tích đầu vừa rồi của bạn Lý Cửu tuyệt diệu.

Nàng thấy Tề Như Phong tay lăm lăm trường kiếm xông về phía Lý Cửu liền tiếp:

– Tề đại hiệp thua rồi sao lại còn xông lại đánh nữa?

Bọn võ sĩ thấy thủ lĩnh thất thủ đều sợ Tề Như Phong giận cá chém thớt liền đồng thanh quát tháo:

– Ai thua? Đó là Tề Như Phong giả bộ nhường cho để tên nọ mừng hụt đấy thôi.

Bỗng nghe thấy Mạc Nam lão ma cất tiếng cười nhạt. Chợt hai mắt lão ma sáng rực, trầm giọng xen lời:

– Vị cao nhân nào mới giá lâm xin hiện thân tương kiến đi!

Lão đợi chờ giây lát chẳng thấy động tĩnh gì lại cao giọng tiếp:

– Đã có gan ngấm ngấm núp trong bóng tối ám trợ, sao không dám lộ diện tương kiến?

Mọi người có mặt tại đó không rõ Mạc Nam lão ma nói chuyện với ai, mặt đều lộ vẻ ngơ ngác.

Tề Như Phong chợt vỡ lẽ nghĩ bụng:

“Chẳng trách tên Lý Cửu bỗng nhiên tỏ ra rất ung dung, bảo chỉ cần một chiêu có thể đánh ngã được mình, thì ra y có cao nhân ngấm ngầm chỉ điểm”.

Nếu đối phương đã có cao nhân ngấm ngầm trợ giúp mình tuy bị đánh bại nhưng vẫn còn rất quang minh. Y liền quay lại lớn tiếng nói với Mạc Nam lão ma:

– Lão tiên bối, cái trò lén lút chỉ điểm cho Lý Cửu đâu đáng được gọi là hảo hán? Tề mỗ đây có bại cũng chẳng chịu phục.

Câu này y có ý dùng để thanh minh với bọn thủ hạ dù mình có bị thất thố cũng không phải kém tài Lý Cửu.

Bây giờ trong chòi tranh im phăng phắc như tờ, mọi người đều chờ đợi cao nhân cất tiếng đáp. Khoảng thời gian cạn chén trà vẫn không thấy có động tĩnh gì.

Hà Ngọc Trì không sao nhịn được bật cười nói:

– Nay Tề đại hiệp của tôi ơi, người ta chỉ ngấm ngầm chỉ điểm Lý Cửu mà đã khiến đại hiệp đã bị đại bại rồi. Như người ấy đích thân xuất thủ thử hỏi đại hiệp có chống đỡ nổi hay không? Sao vừa rồi đại hiệp bảo là không phục.

Tề Như Phong ỷ có Mạc Nam lão ma đứng cạnh đó y rất vững bụng:

– So tài một cách đường đường chính chính mình đao mình thương Tề đại hiệp này chưa từng khiếp sợ ai!

Hà Ngọc Trì cười khanh khách nói:

– Thôi đại hiệp đừng khoác lác nữa. Nơi đây sẽ có người khiến đại hiệp phải khiếp sợ chẳng khác nào chuột thấy mèo cho mà xem!

Tề Như Phong cả giận nói:

– Đừng có ăn ốc nói mò. Ta có sợ ai bao giờ?

Hà Ngọc Trì giơ tay ra hỏi:

– Đại hiệp không sợ người đó ư?

Tề Như Phong nhìn theo tay chỉ của Ngọc Trì thấy người nàng chỉ chính là Mạc Nam lão ma. Y đứng thộn người ra hồi lâu mới gượng nói:

– Người có ý nói Mạc Nam lão ma lão tiên bối? Hì hì trường hợp này làm sao tính vào được? Vị ấy là tiên bối của mỗ!

Hà Ngọc Trì lại giơ tay ra chỉ tiếp:

– Còn người kia đại hiệp cũng không sợ ư?

Tề Như Phong thấy nàng chỉ gã thiếu niên mặt đen. Bây giờ gã nọ trông bộ dạng như không hay biết trong chòi tranh đang xảy ra chuyện gì, vẫn thản nhiên ngồi nhìn cảnh sắc ở ngoài cửa.

Tề Như Phong cười nhạt đáp:

– Tên đó là sư ca của người phải không? Hừ, trông gã ngu độn thế kia mà người cũng định đem ra dọa nạt người được!

Chợt thiếu niên mặt đen từ từ quay đầu lại gần giọng một tiếng nói:

– Mạc Nam lão ma, bất tất phải gọi cao nhân với thấp nhân gì cả. Tề Như Phong đã bị đánh bại bây giờ đến lão gia này sẽ thay thế sư phụ động thủ với lão mấy chiêu xem sao. Thế nào, lão có gan nhận lời không?

Mạc Nam lão ma từ thuở lọt lòng mẹ tới nay, đây là lần thứ nhất thấy có người dám thách thức mình một cách hỗn xược như thế. Lão tức giận hóa cười trầm giọng nói:

– Được lắm, được lắm! Các người hãy làm chứng nhé, không phải là ỷ lớn ăn hiếp nhỏ, tên tiểu tử này không biết trời cao đất dày là gì tự động dẫn xác ra khiêu chiến. Tiểu tử nếu tiếp được hai chiêu, lão tử sẽ để các người đem hai tên này đi.

Hà Ngọc Trì trề môi cười khinh nói:

– Lão đã không phải là đối thủ của môn hạ Thiên Sơn chúng ta, dù không trao người cũng không được?

Mạc Nam lão ma quắc đôi mắt vào Hà Ngọc Trì, khiến nàng bất giác hơi rùng mình khiếp hãi.

Bấy giờ thiếu niên mặt đen rời khỏi chỗ ngồi tiến tới đứng cách mặt Mạc Nam lão ma hơn một trượng.

Mạc Nam lão ma thấy thiếu niên mặt đen nguyên thần nội ẩn, tuy mặt mũi đen như trôn chảo, nhưng giữa đầu mi ẩn hiện oai thế kinh người, lòng hơi cảnh giác lẫn hoài nghi nghi thâm:

“Sao tên này giống Liễu Tồn Trung thế?”

Lão chú ý nhìn kỹ, sực tỉnh ngộ, nghĩ tiếp:

“Đúng rồi! Đúng rồi! Tên nọ đã bơi lọ chảo lên mặt định qua mặt mình!”.

Lão liền bật cười ha hả:

– Hạnh hội! Thật là đi mòn giày quá gì tìm không thấy, thì ra lại gặp ở chốn này!

Thiếu niên mặt đen chỉ nhếch mép cười không đáp, những người có mặt quanh đó càng ngơ ngác thêm, cảm thấy hôm nay Mạc Nam lão ma dùng lời lẽ bao hàm đầy huyền cơ. Vừa rồi kêu gọi cao nhân gì đó bây giờ lại bảo gặp gỡ giữa chốn này, không biết là lão định ngụ ý gì.

Tề Như Phong liền hỏi:

–Lão tiên bối nói gì thế ?

Mạc Nam lão ma vẫn không đáp, vẫn buông tiếng cười ha hả:

– Liễu Tồn Trung, lão phu định tìm kiếm ngươi đây, thực tốt biết mấy.

Đoan lão quay đầu lại nói với Tề Như Phong:

– Vừa rồi ngươi bị bại bởi Liễu Tồn Trung, chớ nên lấy đó làm sự mất mặt?

Tề Như Phong thất kinh hỏi:

– Cái gì, tên này là Liễu Tồn Trung?

Thực là người có tên như cây có bóng, gần đây tên tuổi Liễu Tồn Trung danh chấn giang hồ, mọi người nghe đại danh mà rất ít dịp được gặp gỡ.

Ngày nọ Tề Như Phong đuổi theo Tam thủ thần châu tới Tiêu Sơn, tuy đã thoáng trông thấy Liễu Tồn Trung nhưng mãi sau đó gã mới biết đó là chàng cho nên ấn tượng chỉ lơ mờ. Hiện tại gã nghe nói trước mặt là Liễu Tồn Trung, bất giác bàng hoàng sửng sốt.

Tam thủ thần châu Giản Lão Nhị liền nhảy dựng mừng rỡ kêu gọi:

– Ô? Tiểu sư tổ đấy ư ? Lão Giản này nhớ nhưng tiểu sư tổ muốn chết đi được!

Bấy giờ Liễu Tồn Trung không đáp lại vì chàng thấy hai mắt mạc Nam lão ma lộ đầy sát khí, xương tay kêu răng rắc, từ từ lui về phía sau năm thước.

Cao thủ so tài, khoảng cách một hai trượng chỉ châu hẹp trong nháy mắt nên không dám phân thần sơ hốt, vì như thế sẽ lập tức bị thất thố.

Mạc Nam lão ma ngấm ngấm vận kinh lực, chuẩn bị tấn công một chiêu tối lợi hại, mặt khác lão lại sợ Liễu Tồn Trung lén công kích, vì

vậy mới phải thối lui về phía sau năm thước, bảo trì một khoảng cách tương đương !

Bấy giờ hai người cách nhau khoảng trượng năm trượng sáu, Mạc Nam lão ma đã nhận ra thiếu niên trước mắt chính là Liễu Tồn Trung kẻ mình đang muốn tìm kiếm. Qua cuộc đụng độ ở Trấn Giang lão cảm thấy công lực của thiếu niên này cao thâm khôn lường thì đâu còn dám xem thường, nên hiện tại đang moi óc tìm phương pháp tấn công nào thực hiệu quả để rửa mối sỉ nhục ngày trước.

Tâm ý của Liễu Tồn Trung cũng không khác, lúc ở Trấn Giang tuy chàng đã sử dụng chiêu cuối cùng trong Thiên Nhân kinh giải đánh lui đối phương, đó chỉ là sự ngẫu nhiên. Cho đến hôm nay Thiên Nhân kinh giải của chàng vẫn chưa nắm chắc được công hiệu tuyệt đối bởi chưa tới lúc cực kỳ nguy hiểm, chàng không dám vận dụng bừa bãi. Còn Chấn Thiên tâm pháp thì quá tiêu hao nội lực, nhưng trừ tuyệt kỹ này ra muốn đối phó với nhân vật ngoại hạng như Mạc Nam lão ma thực khó dùng một loại công phu nào khác.

Bấy giờ trong chòi tranh tĩnh mịch cực độ, mọi người đều khẩn trương đến không dám thở mạnh.

Hà Ngọc Trì tin tưởng Liễu đại ca quyết không bị đánh bại, nên nàng rất yên lòng ung dung chờ đợi cuộc giao đấu!

Tam thủ thần châu Giản Lão Nhị cùng Hải đế sa Lý Cửu tâm tình cũng rất căng thẳng. Hai người cũng ít khi gần gũi Liễu Tồn Trung, nên đối với công lực gia tăng một cách dị thường của chàng không hề hay rõ.

Cuộc chiến này có liên quan đến sự sinh tử của hai người, nếu Liễu Tồn Trung thắng dĩ nhiên không có gì đáng nói, còn như bị hại, hai người sẽ bị Tề Như Phong đem về Đông Doanh, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Mạc Nam lão ma tuy có chút e dè, không dám lỗ mãng, nhưng dù sao lão cũng là nhân vật trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ, trong giang hồ vai vế cao hơn Liễu Tồn Trung nhiều cho nên phải giữ gìn thân phận, liền nói:

– Liễu Tồn Trung phát chiêu đi!

Liễu Tồn Trung có ý chọc giận Mạc Nam lão ma, chàng liền mỉm cười hỏi:

– Chúng ta giao đấu bao nhiêu chiêu?

Mạc Nam lão ma sút tinh thần, đáp:

– Lấy mười chiêu làm giới hạn. Nếu trong số mười chiêu ấy, người không bị đánh bại thì cứ việc đem hai tên kia đi.

Liễu Tồn Trung gật đầu nói:

– Được rồi, một lời làm lệnh, nhưng mỗ không chiếm tiện nghi hơn lão, lão cứ phát chiêu trước đi.

Mạc Nam lão ma ngạc nhiên hỏi lại:

– Sao ta phát chiêu trước?

Liễu Tồn Trung thần nhiên đáp:

– Dĩ nhiên, vì lão từng là bại tướng dưới tay mỗ.

Câu này của chàng khiến lão ma tức lồng lộn quát lớn:

– Tiểu tử giỏi thật. Phen này người đã tới số chết rồi.

Mười ngón tay lão như chiếc móc câu chộp thẳng về phía trước Liễu Tồn Trung, kinh phong nổi lên cuộn cuộn nóc chồi tranh ngã nghiêng muốn đổ sụp.

Liễu Tồn Trung muốn thử thách công lực của lão ma tinh tiến ra sao nên chàng không tránh né, vận sức lên cánh tay khẽ quát một tiếng hai tay giương thẳng lên phía trên chống đỡ tức thì.

Chỉ nghe thấy những tiếng kêu lộp bộp như nắm trúc bị vỡ toang, hai người mặt đỏ bừng đều thối lui về phía sau ba bước, vết chân in hằn dưới mặt đất sâu đến nửa tấc.

Trao đổi chiêu đó tuy đôi bên không ai lép vế nhưng Mạc Nam lão ma liền giật mình thất kinh đó là vì nguyên nhân sau:

Khi ở Trấn Giang mấy chiêu khởi đầu của Liễu Tồn Trung đều bị đụng vào vách tường đến thủng cả lỗ, sao không biết tiểu tử dùng công phu cổ quái gì càng đau càng dững mãnh, mình phải thi hành lời hứa, không hành thích Tân Khí Tật. Đó chỉ là ý niệm trong một thoáng. Mạc Nam lão ma khiếp hãi kinh lực của Liễu Tồn Trung không kịp suy tính lập tức chuyển vận kinh phong tấn công tới tấp như bão táp. Tình hình ấy lại gây cho Liễu Tồn Trung sự hào hứng, hai chân chàng như đóng đinh trên mặt đất, vũ lộng hai tay đương cự thẳng. Mỗi khi tiếp xong một chiêu, tinh thần chàng tăng gia thêm, khi liên tiếp trao đổi ba chiêu, Mạc Nam lão ma đã hơi để lộ chút hiện tượng chùn bước.

Tới chiêu thứ tư, mọi người chỉ thấy trước mặt hoa lên. Mạc Nam lão ma đã nhanh như điện lách vào tả dực Liễu Tồn Trung, những tiếng vèo vèo liên tiếp lão tấn công luôn năm chiêu một lúc.

Mọi người chỉ thấy sắc mặt Liễu Tồn Trung hơi biến đổi, song chuồng liên hoàn phật ra nhưng không còn linh hoạt như lúc đầu.

Hà Ngọc Trì bỗng la lớn:

– Này ! Ngừng tay lại!

Liễu Tồn Trung nghe nàng kêu gọi vó nhảy lui về phía sau. Mạc Nam lão ma trợn mắt quát hỏi:

– Ngừng tay lại làm chi?

Hà Ngọc Trì liền cười chỉ phía sau quây hàng nói:

– Lão công công hãy ra ngoài này đi.

Mọi người nhìn theo tay nàng, thấy ông già bán rượu co rút dưới gầm quây khiếp hãi đến mặt mũi xanh lét răng đánh vào nhau lách cách.

Hà Ngọc Trì tươi cười đáp:

– Lão công công, sao lại nằm cuộn tròn dưới đất như một con chó thè, mau chui ra đây, sợ cái gì?

Ông già nọ thấy trận đấu đã ngừng lại, mới run rẩy bò ra, trên gương mặt hoảng hốt lộ đầy vẻ khẩn cầu.

Hà Ngọc Trì nói tiếp:

– Lão công công này rất đáng thương, các người giao đấu ở nơi đây để phá hỏng quán rượu của người ta thì sao?

Tề Như Phong cười khảnh khách nói:

– Nếu hứng thì cứ coi như lão gặp vận xui, có gì là lạ?

Bỗng nghe thấy những tiếng bốp bốp giòn giã liên hồi, không biết Hà Ngọc Trì dùng thân pháp gì đã lướt tới trước mặt Tề Như Phong, thưởng cho y mấy cái bạt tay nẩy lửa.

Mọi người chỉ thấy bóng trắng thấp thoáng, Ngọc Trì đã ung dung phóng trở về chỗ ngồi.

Mấy cái bạt tay ấy tuy không nặng, nhưng mặt Tề Như Phong đỏ bừng đến tận mang tai, hai mắt như đổ lửa. Nhưng khiếp hãi thân pháp của tiểu cô nương này quá nhanh nhẹn nên không dám phát tác, nếu như nàng dùng kiếm thì đầu y đã sớm rời khỏi cổ rồi.

Hà Ngọc Trì lại tiếp:

– Lão công công rất đáng thương, chúng ta nên ra ngoài núi kia so tài thì hơn.

Mạc Nam lão ma đáp:

– Được, còn năm chiêu nữa, ra ngoài chân núi giao đấu tiếp.

Lão quay lại nói với Tề Như Phong cùng bọn võ sĩ:

– Các người hãy trông coi kỹ lưỡng hai tên này, chớ để chúng thừa cơ tẩu thoát.

Hà Ngọc Trì bữu môi xen lời:

– Sao lại phải thừa cơ tẩu thoát! Liễu đại ca làm sao bị bại được?

Tề Như Phong vừa bị nàng thưởng cho hai cái bạt tai liền hậm hực nói:

– Liễu đại ca của người trước sau gì cũng bị đánh bại. Hắc hắc ! Lúc ấy a đầu người cũng đừng mong thoát thân.

Y chưa dứt lời sợ lại bị Hà Ngọc Trì phóng tới tấn công đột ngột như vừa rồi, vội chui ra sau lưng Mạc Nam lão ma tránh né.

Hà Ngọc Trì thản nhiên đáp:

– Nếu bốn cô nương muốn bạt tai người, dù người có ả núp cũng bằng vô dụng. Liễu đại ca xưa nay chưa bao giờ bị đánh bại, người cứ yên tâm đi.

Câu nói ấy như nàng nói với chính mình, nhưng Liễu Tồn Trung cảm thấy an ủi vô hạn liền cả cười nói:

– Ngọc Trì hiền muội thật là một đạo quân sinh lực của đại ca.

Chàng định nói nhất định mình sẽ đắc thắng, bỗng cảm thấy hông trái hơi đau nhức có hiện tượng chân khí đình trệ, giật mình thất kinh nên không nói tiếp nữa.

Hà Ngọc Trì sao rõ được tình hình ấy, tươi cười nói:

– Đại ca đã từng nói sẽ không bao giờ bị ai đánh bại phải không?

Liễu Tồn Trung ngấm ngầm hít một khẩu chân khí, vận nội công tâm pháp trong Thiên Nhân kinh giải không thấy có động tĩnh gì liền nói:

– Đúng vậy, đại ca sẽ không bị ai đánh bại.

Mạc Nam lão ma cười khảnh khách nói:

– Có bị đánh bại hay không, xong năm chiêu nữa sẽ biết ngay. Mau tới chân núi đi.

Quanh khỏi chòi tranh không xa, có một tòa tiểu sơn tên gọi Chư Truy cang, có một khoảng đất trống rộng rãi bằng phẳng.

Mọi người đều lần lượt tới vùng đất trống trải ấy.

Bây giờ Liễu Tồn Trung dần dần cảm thấy bên hông trái có một luồng khí rất quái dị, không ngừng vận chuyển. Trước đây chàng bị trúng phải âm hàn độc chưởng của Tôn Kha Ba sau mười lăm ngày luồng khí âm hàn mới phát tác, công phá trong cơ thể không ngừng. Lần này, chàng cũng thấy hiện tượng của luồng độc khí âm hàn ấy, không biết Mạc Nam lão ma luyện thành môn công phu độc địa gì.

Liễu Tồn Trung bản tính rất khoáng đạt, liền nghĩ bụng:

“Sợ cái quái gì, dần dần thế nào nội công tâm pháp trong Thiên Nhân kinh giải cũng hóa giải được hết”.

Cũng may luồng quái khí ấy khi lên tới Huyền khiêu huyết, liền bị chân khí nội thể của chàng đè xuống, không tiếp tục thâm nhập được nữa.

Mạc Nam lão ma đưa mắt quan sát Liễu Tồn Trung rất lấy làm đắc ý, cười gằn nói:

– Liễu Tồn Trung, còn năm chiêu nữa, trận đấu của chúng ta sẽ kết liễu, năm chiêu trước lão phu ra chiêu trước, bây giờ năm chiêu này đến lượt ngươi, động thủ đi !

Liễu Tồn Trung hít mạnh một hơi chân khí, lớn tiếng nói:

– Liễu Tồn Trung này đã nói một thì không hai, bảo nhường lão phát chiêu trước sẽ không bao giờ nuốt lời.

Mạc Nam lão ma nghe nói cũng phải cảm phục, liền tiếp:

– Liễu Tồn Trung, ngươi quả nhiên xứng đáng là một nhân vật, dù lão phu có thắng ngươi, cũng sẽ giơ ngón tay cái khen tặng?

Hà Ngọc Trì cười khanh khách nói:

– Đừng nói khoác lác, lão làm sao thắng nổi Liễu đại ca?

Mạc Nam lão ma đang lấy làm thắc mắc nên cũng chẳng hơi đâu cãi cò với Hà Ngọc Trì liền nói:

– Thắng bại chẳng còn bao lâu nữa, ngươi cứ việc chờ xem sẽ biết ngay!

Lão hít một khẩu chân khí, định thần nghĩ bụng:

“Tiểu tử đã trúng phải Thực cốt hắc chỉ của ta, hiện tại công lực đã có hiện tượng phân tán, mình sẽ thừa cơ tấn công mạnh, bức hấn phải tiêu hao chân khí, bấy giờ chỉ cần một chưởng cũng sẽ khiến hắn chết ngay tại chỗ cho hả cơn bực bội”.

Chủ ý đã định, hai mắt tinh quang sáng rực, xương cánh tay kêu răng rắc, Mạc Nam lão ma bỗng quát lớn một tiếng. Tả hữu song chưởng cuốn cuồng phong như gió lốc chụp xuống đánh vào đầu Liễu Tồn Trung.

Chàng vẫn đứng yên trên mặt đất quát lớn một tiếng múa chưởng chống đỡ. Chỉ nghe thấy bạch bạch luôn mấy tiếng, Liễu Tồn Trung lui về phía sau ba bước Mạc Nam lão ma lui về phía sau hai bước, hai cánh tay tiếp tục liên hoàn đánh ra một hơi tấn công sáu chiêu.

Liễu Tồn Trung cố sức ráng đỡ sáu chiêu không hề tránh né, khí thế mạnh khiến các người đều kinh hãi vô cùng. Tề Như Phong bảo dạ rằng:

“Thằng nhỏ Liễu Tồn Trung này kể cũng khá đấy, thật là danh bất hư truyền”.

Tuy vậy Liễu Tồn Trung đỡ luôn sáu chiêu lui về phía sau năm bước còn Mạc Nam lão ma thì chỉ lui có ba bước nhưng lão lùi lại rồi lại tiến luôn, không chút chần chừ tấn công mạnh như gió lốc. Hà Ngọc Trì kêu lên:

– Thế nào? Đã bảo rằng chỉ còn năm chiêu sao nay đánh tới mười lăm chiêu mà vẫn chưa thôi?

Tề Như Phong thấy rõ sự tấn công của Mạc Nam lão ma dữ dội như vậy Liễu Tồn Trung tuy chịu đựng được nhưng đã thấy đuối dần. Như vậy, sự ưu thế của Mạc Nam lão ma đã rất rõ rệt, y liền cười sảng sặc nói:

– Về chuyện đấu võ đánh nhau không mày chết thì tao sống, nay chưa rõ ai đã chịu ai, ngừng tay cái gì?

Mạc Nam lão ma cười khẩy nói:

– Đúng thế, ngừng tay cái gì?

Rồi thu hết mười thành công lực vào cánh tay phải, dùng một thế Thái Sơn áp đỉnh thẳng xuống. Liễu Tồn Trung vẫn cứ một cách chịu đòn, vung cánh tay trái đỡ lấy thế mạnh của đối phương. Cái đỡ này làm động đến chân khí nên chàng thấy quái khí ở ngang lưng chạy đi chạy lại vì vậy phía dưới chân thấy hơi bấp bênh không vững.

Mạc Nam lão ma không bỏ lỡ dịp tốt, cánh tay mặt thu về, cánh tay trái vung ra như chớp nhoáng, như gió cuốn liên tục đánh luôn mười mấy chiêu.

Liễu Tồn Trung lúc này thấy chân khí của mình có bề tản mát bị ép lùi luôn về phía sau. Hà Ngọc Trì cau mày, kêu lên:

– Đại ca vốn là bất bại cơ mà?

Tiếng kêu đó làm cho Liễu Tồn Trung đang mê sức tĩnh, đột nhiên thấy tinh thần phấn khởi, chàng nói:

– Hãy cứ yên tâm, đại ca vẫn là bất bại.

Nói rồi chàng nhảy mạnh về phía sau chừng ba trượng để thoát khỏi phạm vi tấn công của Mạc Nam lão ma, đoạn hít một hơi dài, nén những quái khí trong nội thể, đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chú vào Mạc Nam lão ma.

Đó chỉ là việc trong chớp nhoáng. Mạc Nam lão ma đâu có để cho Liễu Tồn Trung có cơ hội nghỉ ngơi.

Trong những tiếng cười khăng khắc, lão rùng mình nhảy lên nhanh lẹ nhằm giữa đỉnh đầu Liễu Tồn Trung bổ xuống. Mãnh lực của cái bổ này lão ma đã tụ hết bình sinh công lực không phải chuyện chơi. Các người đứng cạnh đó chỉ thấy trước mắt dội lên một cơn gió mạnh.

Bỗng nghe Liễu Tồn Trung thét lớn một tiếng, song chưởng giương lên phía trên, theo đó một tiếng ầm rất mạnh. Thân thể Mạc Nam lão ma tựa như con diều đứt dây bị chưởng lực của Liễu Tồn Trung đánh bay lên rồi rớt xuống về phía sau.

Mọi người nhận thấy một thân hình vạm vỡ tự trên không rơi xuống rớt vào một thân cây, khi gần tới mặt đất thì thấy Mạc Nam lão ma dùng chân trái đá vào chân phải của mình để lấy lại thế quân bình được yên ổn xuống đất.

Nhưng trong khi lão giở mình đứng dậy hình như thân thể mất đi thăng bằng lại té một cái, rồi thấy lão thở hổn hển trên mặt lộ vẻ đau đớn, khá lâu mới đứng được dậy.

Thật là ngoài sức tưởng tượng nên Tề Như Phong cùng bọn võ sĩ đều trợn mắt há mồm, không hiểu Liễu Tồn Trung tự dưng sao lại có một sức mạnh như vậy, hất Mạc Nam lão ma như là đá cầu lăn bắn ra xa.

Bên này Hải đế sa Lý Cửu, Tam thủ thần châu Giản Lão Nhị thì cao hứng thích chí đến lăn ra vỗ tay reo hò. Chỉ có Hà Ngọc Trì không lấy làm kinh dị, nàng thủng thẳng nói:

– Đúng mà. Ta bảo đại ca là bất bại thiên thần có sai đâu.

Liễu Tồn Trung dùng chưởng lực đánh bay lão ma nhưng hình như cảm thấy thần kinh không được tiếp tục có vẻ kiệt sức vì ngón võ vừa rồi chính là Thiên Nhân kinh giải, trong đó bao hàm chiêu Phân Cung Quái Tượng rất là hao tổn chân khí.

Vừa rồi chàng một mặt phải đè át quái khí ở trong nội thể, một mặt lại phải thực mạng cầm cự đánh mạnh lão ma cho nên mới khiến hiện giờ tứ chi vô lực. Nhưng chàng vẫn đứng yên không động đậy.

Lúc này Mạc Nam lão ma đang đỡ dần và từ từ trong bụi cây đi ra bước chân thất thủ, coi bộ lão đã bị thọ thương không nhẹ. Lão lộ vẻ hồ nghi liếc mắt nhìn Liễu Tồn Trung nói tiếng khàn khàn:

– Nhà ngươi thắng rồi! Dem đi thôi.

Cũng không lý gì đến các người quanh đó, lão ngoảnh mặt quay lưng đi từng bước một rồi biến mất trong bãi rậm.

Tề Như Phong thấy Mạc Nam lão ma bỏ đi như vậy sợ hãi đến cả són đái ra quần, rồi y cũng tìm cách tẩu thoát.

Hà Ngọc Trì đâu có để cho y chạy thoát, hình bóng đã chặn ngang trước mặt.

Giản Lão Nhị và Lý Cửu hai người cũng đứng ra thành hình ba góc coi chừng hơn mười tên võ sĩ, đột nhiên thấy ở phía núi bên kia có một số chấm nhỏ đang chạy như bay tới.

Liễu Tồn Trung mục quang lạnh lợi đã nhìn thấy đó là một bọn đại hán cầm binh khí, chắc là quân của Vương Trạch phái ra đi tuần, liền nói với Hà Ngọc Trì rằng:

– Thôi, thầy kệ chúng nó, hãy tẩu đi.

Hà Ngọc Trì còn đang muốn nói gì đó nhưng đã thấy Liễu đại ca quay lưng đi thẳng. Nàng bực mình giậm chân xuống đất, rồi quay lưng trốn mất bảo Tề Như Phong rằng:

– Đại ca là người tốt bụng, không giết nhà ngươi, nhưng hãy liệu hồn, chớ có gặp bốn cô nương lần nữa.

Rồi nghe hai tiếng lớp lớp, nàng tát cho Tề Như Phong hai cái.

Tề Như Phong tránh né không kịp bị tát đến rát bỏng cả mặt nhưng y không dám hoàn thủ, chỉ nhìn theo Hà Ngọc Trì đi với Giản Lão Nhị và Lý Cửu đuổi theo Liễu Tồn Trung.

Đội đối phương đi thật xa, y mới quay lại quát bảo hơn mười tên thủ hạ:

– Bọn vô dụng các người còn đứng đó làm chi nữa? Mau đuổi theo ngay?

Một tên trong bọn ấp úng đáp:

– Bọn chúng chạy xa rồi, đuổi theo làm sao kịp nữa?

Tề Như Phong vênh mặt quát lớn:

– Từ sau trở đi phải đuổi theo ngay, không được trù trừ làm lỡ hết việc.

Bọn võ sĩ nọ chỉ đành vâng dạ rồi rít.

Liều Tồn Trung chạy một hơi, qua khỏi góc núi. Hà Ngọc Trì đã chạy theo kịp liền cất tiếng nói:

– Sao đại ca lại buông tha tên Tề Như Phong thế ?

Liều Tồn Trung đáp:

– Đây không phải là nơi trò chuyện, trở về khách điểm có gì hãy nói sau.

Mọi người lặng lẽ trở về khách điểm, đóng chặt cửa phòng lại. Lý Cửu với Giản Lão Nhị vội bước tới tham kiến tiểu sư tổ.

Liều Tồn Trung vội xua tay, nói:

– Bất tất phải hành lễ. Hai người hãy đứng dậy chuyện trò đi.

Lý Cửu với Giản Lão Nhị cùng vâng lời ngồi xuống ghế. Hà Ngọc Trì liền hỏi:

– Tên Tề Như Phong là một kẻ bại hoại xấu xa. Sao đại ca lại buông tha hắn?

Liều Tồn Trung không đáp, xếp bằng tròn trên giường. Sau thời gian cạn chén trà chàng vẫn ngồi yên bất động như một lão tăng nhập định.

Hà Ngọc Trì biết Liều đại ca đang vận công điều tức không dám quấy nhiễu. Giây lát sau đã thấy sắc mặt Liều Tồn Trung hồng hào dần.

Khoảng nửa giờ đồng hồ, chàng bỗng mở mắt, thở hắt ra, nói:

– Nguy hiểm thật.

Hà Ngọc Trì che miệng cười nói:

– Trong lúc chiến đấu, không thấy đại ca bảo nguy hiểm? Hiện tại đã thắng rồi mà sao nói như vậy?

Liều Tồn Trung đáp:

– Ngu huynh trúng một loại quỷ công quái dị của Mạc Nam lão ma, trong lúc chiến đấu không thể nào nghênh tụ chân khí được.

Hà Ngọc Trì nghe nói thất kinh hỏi:

– Ối chà! Nguy hiểm thật. Nếu vậy tại sao đại ca còn thắng được?

Liễu Tồn Trung cười đáp:

– Đó là vì Ngọc muội đã cứu ngu huynh.

Hà Ngọc Trì phụng phịu nói:

– Ai đùa giỡn với đại ca nào?

Liễu Tồn Trung cười đáp:

– Ngu huynh đâu có nói đùa mà đó là sự thật. Ngọc muội bảo ngu huynh là một vị thiên thần bất bại khiến một luồng doanh khí chẳng khác thiên thần đột nhiên nảy sinh trong thân thể, cho ngu huynh đánh bại được lão ma chuyển bại thành thắng.

Ngọc Trì đưa mắt liếc nhìn Lý Cửu với Giản Lão Nhị đang nghinh thần lắng nghe với đầy vẻ kính ngưỡng, liền hỏi:

– Lý Cửu, miếng thép ở trong túi đâu? Lý Cửu cười ha hả đáp:

– Nó đâu phải là sắt thép gì, nó chỉ là một món đồ chơi để dọa dẫm đối phương thôi.

Y thò tay vào trong người lấy món vật nọ ra.

Nguyên đó là một miếng đất sét vuông vức nặn thành ròi sơn lên mặt.

Liễu Tồn Trung nhớ tới hồi ở Bắc Cối sơn Lý Cửu đã mạo hiểm cứu mình, trong lòng nảy sinh hảo cảm hỏi:

– Lý Cửu, sao bỗng dưng người lại tới chốn này?

Lý Cửu Cung kính đáp:

– Khải bẩm tiểu sư tổ, đệ tử phụng mạng Thi Huyền trưởng lão đi tìm kiếm sư tổ. Khi đi qua cửa chòi canh thấy Giản Lão Nhị bị địch bắt giữ mới nghĩ ra kế giả mạo gã vệ binh mặt vàng gì đó để dọa dẫm chúng mong cứu được Giản Lão Nhị thoát nạn.

Liễu Tồn Trung nghe Thi Huyền trưởng lão cho đi kiếm mình liền mừng rỡ hỏi:

– Ông đã biết Liễu mỗ tới ư? Tìm kiếm có việc gì thế?

Lý Cửu ghé sát miệng vào tai Liễu Tồn Trung khẽ nói giây lát. Chỉ thấy chàng gật đầu lia lịa, luôn miệng khen diệu kế.

Hà Ngọc Trì biết chắc thế nào Thi Huyền trưởng lão cũng có nhiệm vụ gì quan trọng giao cho Liễu đại ca thi hành, Lý Cửu sợ cách vách có người nghe trộm nên mới phải giữ bí mật, nên nàng cũng không tiện hỏi.

Lý Cửu khẽ nói tiếp:

– Thi Huyền trưởng lão biết rõ chỉ với sức lực một mình tiểu sư tổ quyết không thể nào cứu được Hạc sư tổ ra, cho nên ông ta mới giúp tiểu sư tổ một tay. Thi Huyền trưởng lão còn nói: Việc này phải thi hành cấp tốc nếu muộn chỉ e sinh biến.

Liễu Tồn Trung trầm tư hồi lâu, đưa mắt liếc nhìn Tam thủ thần châu Giản Lão Nhị, chợt tỉnh ngộ nói:

– Có cao thủ ở chốn này, sao ta lại hồ đồ đến thế ?

Chàng lại tiếp:

– Giản Lão Nhị nghe đây.

Giản Lão Nhị vội tuân lời nghiêng tai nghe ngóng.

Liễu Tồn Trung liền dùng Truyền âm nhập mật dặn bảo giây lát. Chỉ thấy Giản Lão Nhị thần sắc nghiêm trọng, gật đầu liên tiếp, miệng thốt:

– Đệ tử xin lãnh mệnh, đệ tử xin lãnh mệnh!

OoO

Lúc đó vua tôi Nam Tống thiên đô đến Lâm An, bọn sĩ đại phu chỉ tham an nhàn hưởng lạc, cục diện có thể tạm yên đã là mãn nguyện cho nên đối với luận điệu phản công của nhóm võ thần đều hết sức ngăn cản, thành ra hiện tượng văn võ bất hòa.

Luận điệu của bọn quan văn là người Kim nhuệ khí đang còn, Nam Tống của mình thì đã qua một thời gian tĩnh nhược, làm sao kháng cự lại nổi. Đó là điểm thứ nhất, còn Thái thượng hoàng và hoàng hậu và thái hậu đều bị bắt lên miền Bắc, nếu mình phật ý Kim chúa, y nổi giận lên mà giết chết Thái thượng hoàng đi, thì quả là một tội đại ác. Đó là điểm thứ hai.

Còn như vua Cao Tôn, tuy là một vị minh chúa, song đối với việc Thái thượng hoàng bị bắt đi làm con tin nên cũng có vẻ lo sợ ở trong tâm lý. Bởi vậy Trương Tuấn, Hàn Trung, Nhạc Phi, Tân Khí Tật, Ngụy Thắng, các võ quan này, mỗi khi đắc thắng một lần Cao Tôn không

những không thừa thế hạ chỉ đuổi đánh mà lại còn nghe bọn văn quan xúi bẩy, dựa vào đang khi thắng lợi dâng biểu cầu hòa hàng năm phải nộp kim ngân vài vốc.

Trong bản tâu của Miêu Truyền đã nói rất rõ, dựa vào bên ta được cơ hội tiểu thắng mà xin hòa với người Kim thì hòa này mới có giá trị. Nếu không thắng mà xin hòa thì người Kim đâu có nghe. Đó là cơ hội ngàn năm một thuở, xin hàng năm cứ nộp trăm ngàn thoi vàng, sáu trăm ngàn lạng bạc nén, bảy trăm ngàn vài vốc, tôn Kim chúa lên cha.

Cao Tôn xem tấu cả mừng nói rằng:

– Miêu thống chế thật là thức thời biết việc, rất hợp ý trẫm.

Từ đó Miêu Truyền càng được vua Cao Tôn tín nhiệm, cho là bấy tôi chân tay. Trong thời gian Kim với Tống đình chiến, Miêu Truyền đã mang gươm xỏ giày lên điện, tới lui không cần hô danh, như bằng vai vế với hoàng đế vậy.

Việc Miêu Truyền lộng quyền ngầm ngầm cấu kết với người Kim, Cái Bang bang chủ Lữ Di Hạo đã cho người điều tra cận kề nhưng nào ngờ đâu Thông Thiên Hiểu đã ra tay trước khiến trong một đêm mà Cái Bang bị đổi chủ. Phàm là thân tín của Lữ Di Hạo, phần nhiều đều cáo bệnh không ra mặt, một ít thì bị giam lỏng không động được.

Vương Hữu thăng làm đệ nhất hộ pháp trưởng lão cho phát thiếp mời lung tung khắp giang hồ nói rằng Lữ Di Hạo đã về hưu, nhưng tân bang chủ là ai thì chẳng ai hay biết.

Tuy trong khi Cái Bang lựa chọn tân bang chủ có cử hành tử võ đại hội, song người đoạt được cái ngôi báu bang chủ ấy thì lại đeo mặt nạ nên không ai coi rõ bộ mặt thật của y. Vì vậy trong Cái Bang việc lớn nhỏ đều do Vương Hữu một mình thao túng.

Từ khi Vương Hữu bày mưu hãm hại Hoàng Diện Phong Cái, phát giác Liễu Tôn Trung đã mấy phen ban đêm dò thám tổng đàn. Hỏi đến tình hình, Nhã Long nói:

– Liễu Tôn Trung bình sinh tôi cho là một người thật khó bề đối phó. Nếu lấy một chọi một tôi chắc rằng tại đây không một ai có thể là đối thủ của y.

Vương Hữu cười nói:

– Cái đó ta đã điều tra rành mạch lắm rồi. Công lực của tên này không kém gì Hoàng Diện Phong Cái, chỉ nên dùng mưu chứ không nên

lấy sức chống chọi. Chúng ta rất cần giữ yên cương vị, nếu hấn còn trở lại, ta sẽ cho y có lại mà không có về.

Tôn Kha Ba lúc này cũng phụng mệnh tới trấn giữ tổng đàn hỏi rằng:

– Nhà ngươi có diệu kế gì chăng?

Vương Hữu chỉ cười rồi đáp:

– Khi thời cơ đã đến tôi sẽ mời lão tiên bối ra tay giúp đỡ.

Trong khi đang đàm luận, đột nhiên có tên quản sự vội vã đi vào bẩm rằng:

– Xin bẩm trưởng lão, Bắc Cối sơn phái người tới xin cầu kiến.

Vương Hữu hỏi:

– Bọn họ có bao nhiêu người?

Tên quản sự đáp:

– Có một người thôi.

Vương Hữu trong lòng lấy làm lạ, hỏi tiếp:

– Chừng bao nhiêu tuổi?

Tên quản sự đáp:

– Ước chừng trên dưới bốn chục tuổi.

Vương Hữu lại hỏi:

– Danh tính là chi?

– Xin bẩm trưởng lão, người của Bắc Cối sơn phái tới tiểu nhân đâu dám hỏi nhiều.

Vương Hữu khẽ gật đầu, rồi lại hỏi:

– Người đó hiện giờ ở đâu?

Tên quản sự đáp:

– Dạ! Ở ngoài hành lang kia.

Vương Hữu giơ tay, nói:

– Mời y vào đây.

Tên quản sự vâng lời đi ra, trong giây lát đã thấy một người ăn mặc phục trang võ sư Thần Cơ doanh của Bắc Cối sơn theo sau tên quản sự bước vào. Tuổi tác quả nhiên trên dưới bốn mươi, da dẻ có màu hơi sạm đen, đầy mặt phong sương gió bụi, khoanh tay thi lễ, nói:

– Tại hạ là Bành Nhị trong Thần Cơ doanh cầu kiến đệ nhất hộ pháp trưởng lão. Không biết là vị nào ngồi ở đây?

Khóe mắt y lướt qua từ bên phải, trước nhất nhìn Tôn Kha Ba, rồi tới lục đại trưởng lão bọn Từ Cận, Mộc Thác vân vân... nhãn thần như có ý muốn tìm hỏi ai là Vương Hữu?

Wang Hữu ngồi ở ngai chính giữa thì tên Bành Nhị như là không để ý tới mấy, rồi Bành Nhị thì lễ hỏi.

Bành Nhị nói:

– Tại hạ được Thông Thiên Hiểu sư gia thương mến cho phụ trách công việc trong Thần Cơ doanh, nên chỉ được nghe đại danh của Vương Hữu trưởng lão chứ chưa có cơ duyên được bái yết.

Từ Cận nói:

– Các hạ đã không biết mặt Vương Hữu trưởng lão thì có sao Thông Thiên Hiểu sư gia lại phái các hạ tới gặp Vương Hữu trưởng lão? Đó là bởi nguyên nhân gì?

Mấy lời này đánh trúng tâm lý của Vương Hữu.

Lão thâm nghĩ:

“Thằng cha Từ Cận thật là nghĩ ngợi chu đáo”.

Rồi nở một nụ cười nho nhỏ nhìn vào Bành Nhị có ý đợi y trả lời ra sao?

Bành Nhị chậm rãi đáp:

– Đó cũng là vì Thông Thiên Hiểu sư gia biết rõ tại hạ chưa được gặp Vương Hữu trưởng lão nên mới có sứ mạng này trao cho tại hạ. Bằng không, trên Bắc Cối sơn thiếu gì kẻ dị năng kỳ tài, xe chở không hết thì tại hạ đâu có bản lãnh để gánh cái trọng trách này.

Wang Hữu động lòng liền hỏi:

– Vậy các hạ gánh trọng trách gì đó?

Bành Nhị đáp:

– Không dám. Xin hỏi vị nào là Vương Hữu trưởng lão?

Wang Hữu vội vàng đứng dậy, khoanh tay cười nói:

– Chính là lão hủ đây. Vừa rồi lão hủ chưa hiểu thấu đại ý của các hạ nên chưa tiện nói ra, vậy xin miễn trách.

Bành Nhị vội vàng trả lễ nói:

– Đâu dám...đâu có dám. Vương trưởng lão nhất thấu can hệ tới an nguy của Cái Bang, trước mặt một người chưa quen biết, đâu có sở sàng thừa nhận là lẽ đương nhiên tại hạ đâu dám trách cứ.

Wang Hữu nói:

– Thông Thiên Hiểu sư gia có sao lại cố ý phái một người không biết mặt ta tới đây là lẽ gì vậy?

Bành Nhị đáp:

– Phàm những người đã biết mặt trưởng lão thì đối phương với bọn trong Cái Bang này đều biết hết cả. Chốn này là rông rảnh hỗn loạn. Thông Thiên Hiểu sư gia sợ tin tức bí mật bị tiết lộ, nên mới phái tại hạ gánh vác trọng trách này.

Vương Hữu nghe nói ngâm gật đầu, nói:

– À thì ra là thế, Thông Thiên Hiểu sư gia thật là cơ trí hơn người, không ai bì kịp. Như vậy các hạ tới đây thật là nhiệm vụ thế nào?

Bành Nhị lại lấy mắt lướt qua các người tại đó, coi bộ muốn nói lại thôi.

Vương Hữu cười ha hả, nói:

– Xin cứ nôi thẳng không sao. Những người ngồi đây đều là tâm phúc của tôi.

Bành Nhị lại ngừng đầu nhìn lên phía trên. Vương Hữu lại càng cười lớn, nói:

– Xin hãy phóng tâm. Nơi đây là tổng đàn trọng địa, lão hủ đã bố trí cẩn mật chẳng kém gì bọc sắt, tha hồ cao thủ của địch từ phương nào cũng khó mà lọt được bước nào. Trên nóc nhà không có ai nghe trộm đâu.

Bành Nhị sắc mặt lộ vẻ thận trọng, khẽ giọng nói:

– Thông Thiên Hiểu sư gia xin chuyển lời rằng: nghe nói Liễu Tồn Trung hiện đang lén lút ở chốn Thành Đô, mong trưởng lão để ý đề phòng, vì hắn rất là ranh mãnh, quỷ quyệt.

Câu nói này trúng ngay giữa tâm khảm của Vương Hữu, ngẩng nhìn đồng bọn. Mộc Thác và Từ Cận hai người soạt soạt hai tiếng nhảy luôn lên nóc nhà.

Lâu chùng cạn chén trà, cả hai vòng quay về, lắc đầu nói:

– Không có gì hết.

Vương Hữu tỏ vẻ yên lòng, nói:

– Trên nóc không có địch nhân, và trong vòng năm dặm quanh đây đều có bố trí cơ quan bí mật, có chuyện gì xin cứ nói ra.

Bành Nhị có vẻ yên tâm, nói:

– Thông Thiên Hiểu sư gia muốn đem Hoàng Diện phong Cái cùng lão Thi Huyền áp giải về Đông Doanh giam cầm, đặc biệt sai tại hạ tới đây thông báo.

Vương Hữu ngạc nhiên vô cùng, mặt lộ vẻ hoài nghi. Từ Cận xen lời hỏi:

– Thế phải trao hai lão đó cho túc hạ đem đi ?

Bành Nhị vội xua tay đáp:

– Không phải Không phải! Tại hạ thì có bao nhiêu hỏa hầu mà dám đương việc áp giải hai tên tù phạm trọng yếu đến thế. Tại hạ chỉ muốn được đích mắt xem qua để trở về phục mệnh thôi, còn người đi áp giải thì đều do Vương Hữu trưởng lão định đoạt.

Vương Hữu đột nhiên hỏi:

– Bao giờ giải đi?

Bành Nhị điềm tĩnh đáp:

– Ngày áp giải tù phạm cũng do Vương trưởng lão quyết định. Thông Thiên Hiểu sư gia nói: Đây là một hành động bí mật nên nhật kỳ không thể tuyên bố trước. Bằng không, để lộ phong thanh dọc đường thể nào cũng bị kẻ địch chặn đường cướp đoạt.

Túc Xá khẽ gật đầu nghĩ bụng:

“Không sai! Không sai! Thông Thiên Hiểu lo liệu rất chu đáo”.

Vương Hữu hỏi:

– Thông Thiên Hiểu sư gia chỉ phái túc hạ đem khẩu tín tới đây chứ không có gì khác ?

Bành Nhị thò tay vào ngang lưng móc ra một phong thư, hai tay dâng lên nói:

– Đây là bức thư do Thông Thiên Hiểu sư gia đích tay thảo ra. Vị ấy dặn bảo tại hạ trao tận tay trưởng lão.

Vương Hữu tiếp lấy đọc kỹ một lượt lật đi lật lại xem xét, trầm ngâm hồi lâu mới vỗ tay đến bốp một tiếng.

Chỉ thấy một quản sự từ bên dưới tiến lên cung kính bẩm:

– Trưởng lão sai bảo điều chi ?

Vương Hữu đáp:

– Hãy tới văn phòng chọn lấy bức thư của Đông Doanh Thông Thiên Hiểu sư gia tới đây.

Tên quản sự tuân lệnh cúi đầu đi ngay.

Vương Hữu liền tiếp:

– Trước đây Thông Thiên Hiếu sư gia có sai người đưa thư tới nói sẽ yêu cầu Mạc Nam lão ma tới đây áp trận, sao tới bây giờ chẳng thấy đâu cả?

Bành Nhị đáp:

– Mạc Nam lão ma tự cho mình là nhân vật trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ không chịu sự tiết chế của Đông Doanh đã sớm làm phản rồi.

Vương Hữu hỏi:

– Thế Thông Thiên Hiếu sư gia có biết không ?

Bành Nhị đáp:

– Dĩ nhiên là biết. Chuyện này chính Thông Thiên Hiếu sư gia nói cho tại hạ hay.

Từ Cận đang định xen lời nói đã thấy tên quản sự đem bức thư tới, hai tay dâng lên.

Vương Hữu đỡ lấy, để hai bức thư ở cạnh so sánh bút tích ấn tín kỹ lưỡng thấy giống hệt không sai chút nào, mới yên tâm trao lại cho viên quản sự phát tay nói:

– Đem về văn phòng.

Viên quản sự khom mình lui ra ngay.

Bành Nhị đứng lặng lẽ chờ đợi ý kiến của Vương Hữu. Giây lát sau Vương Hữu mới ngỏ lời:

– Thỉnh tức hạ hãy chờ đợi ở đây giây lát, lão hủ sẽ trở lại ngay.

Lão quay sang nói với mọi người:

– Chư vị hãy thay lão hủ tiếp đãi Bành lão huynh đây.

Mọi người cùng đáp:

– Dĩ nhiên rồi. Dĩ nhiên rồi.

Vương Hữu vừa quay người bước vào bên trong.

Khoảng thời gian sau một bữa cơm, lão quay ra nói:

– Lão hủ có một điểm này cần phải thỉnh giáo Bành lão huynh, xin thứ tội cho.

Bành Nhị cười đáp:

– Chúng ta đều làm việc công, trưởng lão bất tất phải khách khí.

Vương Hữu nói:

– Chiếu thông lệ Bắc Cối sơn khi hạ lệnh áp giải tù phạm trọng yếu tất có kèm theo một tín vật của Miêu đại nhân, không biết Bành lão huynh có đem tới đây chăng?

Bành Nhị cười ha hả đáp:

– Có, có chứ.

Y thò tay vào trong người móc ra một vật tiếp:

– Thỉnh Vương trưởng lão qua mắt.

Vương Hữu vội đỡ lấy xem, quả nhiên đó là một con ngựa ngọc của Lưu Chính Ngạn. Bụng con ngựa ấy chỉ khoảng nửa tấc, chiếu dưới ánh mặt trời có thể lơ mờ nom thấy một hàng chữ triện.

Vương Hữu không còn nghi ngờ gì nữa vội chấp tay nói:

– Xin thứ cho lão hủ đường đột.

Bành Nhị cười đáp:

– Đâu dám, đâu dám.

Vương Hữu vội sai người bày tiệc rượu khoản đãi.

Bành Nhị vội cảm tạ:

– Bất tất phải nhiều sự. Tại hạ có việc bận phải trở về Bắc Cối sơn ngay, sau khi đã xem qua hai lão nọ, xin được cáo từ rời khỏi nơi đây luôn.

Vương Hữu hơi biến sắc mặt nói:

– Sao Bành lão huynh lại khách sáo đến thế. Nán lại đây giây lát có là bao đâu.

Bành Nhị thấy Vương Hữu đột nhiên biến sắc mặt, tâm niệm chuyển động nghĩ bụng:

“Chẳng lẽ bữa tiệc này cũng theo đúng thông lệ? Vậy mình hãy nên nhận lời thì hơn”.

Đoạn y liền gượng cười nói:

– Vương trưởng lão đã coi trọng, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh.

Vương Hữu như cởi mở tấm lòng cả mừng nói:

– Thế thì còn gì bằng, thế thì còn gì bằng.

Lão vỗ tay bốp một tiếng, viên quản sự lại tiến vào cung kính bẩm:

– Trưởng lão có điều chi sai bảo ?

Vương Hữu nói:

– Tới cơ mật sứ đem Kim Thạch tới đây.

Viên quản sự khom mình lui ra. Không lâu sau y bưng một chiếc khay tới trên có để bình rượu bằng bạc cùng một chén rượu màu lục. Ngoài ra không có vật gì khác.

Bành Nhị thấy vậy rất lấy làm lạ nghĩ bụng:

“Lão này bảo bày rượu khoản đãi tại sao bây giờ chỉ thấy có một chén rượu ngọc màu lục, ngoài ra không có vật gì khác?,,

Nghĩ đoạn y không nói năng gì lặng lẽ chờ xem sự thể diễn biến ra sao. Tên quản sự tiến lên thêm đá gờ cao chiếc khay khỏi đầu, quỳ một gối xuống.

Vương Hữu cất tiếng cười khanh khách cầm bình rượu lên rót đầy vào chén ngọc.

Bành Nhị đưa mắt liếc trộm phát hiện trong rượu hơi có màu lam liền cười nhạt nghĩ bụng:

“Tên này hạ độc mình đây”.

Nhưng y lại hoài nghi nghĩ bụng:

“Mình hành sự không hề sơ hở chút nào, không hiểu sao y lại hạ độc là nghĩa lý gì?”.

Chỉ thấy Vương Hữu cầm ly rượu ngọc lên tươi cười nói:

– Đây là qui củ Bắc Cối sơn đã có từ lâu, nay chắc lão hữu không cần phải giải thích nữa.

Bành Nhị thóa mạ thầm:

“Mẹ kiếp qui củ cái cóc thết”.

Nhưng ngoài miệng vẫn tươi cười đáp:

– Dĩ nhiên! Dĩ nhiên! Qui củ này không cần trưởng lão phải giải thích nữa.

Vương Hữu nói:

– Xin Bành lão huynh tiếp cho.

Lão gờ cao chén rượu ngọc màu xanh, cung kính đưa tới trước mặt Bành Nhị, tiếp:

– Thỉnh.

Bành Nhị gờ tay đỡ lấy, không so đo đưa lên miệng uống sạch. Y cảm thấy chất rượu gắt lạ thường, khó uống vô cùng.

Vương Hữu cả mừng, cười nói:

– Bành lão huynh, giờ đây sự nghi ngại của lão hữu mới hoàn toàn tiêu giải. Túc hạ quả nhiên là một nhân vật tâm phúc của Bắc Cối sơn đặc biệt phái tới. Kim Thạch tửu đã uống xong, có lẽ thuốc giải đã đem theo sẵn bên mình, túc hạ hãy lấy ra dùng đi.

Bành Nhị hơi giật mình đáp:

– Tại hạ đã sớm uống thuốc giải trước rồi, không cần phải dùng thêm nữa. Cảm phiền trưởng lão hãy dẫn tại hạ đi xem xét hai lão nọ ngay, để còn trở về phục mệnh.

Vương Hữu đâu dám chậm trễ, vội gật đầu nói:

– Dạ dạ.

Lão rời khỏi chỗ ngồi, bốn người có mặt tại đó lục tục đứng dậy bước đi theo. Hãn Như liếc mắt thấy chỗ Bành Nhị đứng, dưới đất có một vũng nước, liền kéo tay áo Bố Canh khẽ nói:

– Tên kia vừa vãi nước tiểu ra đất, người có thấy không?

Bố Canh đáp:

– Y mót tiểu tiện, không dám thất lễ không nhìn được mới vãi ra quần như vậy.

Hai lão bấm bụng cười thầm. Bành Nhị cũng nực cười vì y uống xong chén độc tửu Kim Thạch liền vận công đẩy ngay ra ngoài cơ thể nên khi nghe thấy Hãn Như với Bố Canh nhỏ to, bảo mình vãi nước tiểu, trong bụng liền thóa mạ:

“Con bà mi. Các người thử vãi nước tiểu như lão tử xem có dễ không. Đợi lát nữa các người sẽ sáng mắt ra”.

Bấy giờ Vương Hữu đi trước, Tôn Kha Ba, lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng, Diêm Vương Kiếm Từ Cận, Thất Sát Thủ Túc Xá, Bành Nhị nối gót theo sau, xuyên qua hành lang, tới một hòn núi giả ở giữa sân.

Vương Hữu có ý khoe khoang trước mặt Bành Nhị liền nói:

– Bành lão huynh, nơi giam cầm mấy lão nọ là chốn này đây.

Bành Nhị đã nhận ra đó chính là địa phương được gắn đầu con hổ điêu khắc rất tinh xảo, trong lòng mừng thầm nhưng giả bộ ngờ ngác không hiểu nói:

– Vương Hữu trưởng lão nói sao?

Vương Hữu cười đáp:

– Lão hữu bảo nơi giam cầm tù nhân chính là chốn này. Lão huynh có nhận ra chăng?

Bành Nhị kinh ngạc thốt:

– Trưởng lão không nói đùa đấy chứ ? Chẳng lẽ trong hòn giả sơn này lại chứa được người?

Vương Hữu cười ha hả đáp:

– Không dám giấu giếm Bành lão huynh, nếu không có người chỉ điểm đừng nói gì tên Liễu Tồn Trung, dù có là Đại La Thiên Tiên cũng không thể tìm ra được nhà lao giam giữ tù nhân.

Lão giơ tay khê đề lên đầu con hổ kéo sang bên trái mấy phân, chỉ thấy hòn giả sơn đột nhiên xẻ làm hai chừa ra một con đường chỉ một người đi lọt. Con đường ấy thoai thoải dốc xuống dưới mặt đất.

Bành Nhị liền hỏi:

– Hai lão nọ ở dưới thông đạo này chẳng?

Vương Hữu đáp:

– Có thể là thế, đây là một con đường hầm đi tới tận cùng sẽ đến vách tường của nhà tù được kiến tạo toàn bằng đá xanh. Máy móc của nó được đặt bên ngoài đường hầm, người ở trong đó không tài nào mở ra được.

Bành Nhị hỏi:

– Nếu vậy trưởng lão sắp phải mở cánh cửa đá ấy ra.

Vương Hữu đáp:

– Dĩ nhiên. Không mở cửa thì hai lão nọ làm sao ra được?

Bành Nhị đáp:

– Chắc hai lão nọ đã bị gông cùm chặt chẽ?

Vương Hữu cười đáp:

– Không! Nếu gông cùm thì ăn uống sao được.

Bành Nhị cố làm ra vẻ thất kinh nói:

– Nếu vậy thì nguy lắm. Một khi cửa mở ra, lão Hoàng Diện Phong Cái sẽ thừa cơ đào tẩu mất, tại hạ trở về biết ăn nói ra sao?

Vương Hữu cười ha hả đáp:

– Thật Bành lão huynh chất phác quá. Trước hết lão hữu sẽ xông vào một loại Mê hương mạnh nhất, khiến chúng hôn mê bất tỉnh, sau đó mới mở cửa. Như vậy có khác gì chúng ta thò tay vào lu bắt rùa đâu.

Bành Nhị vẫn không yên tâm, thận trọng nói:

– Không được, nội lực của lão Hoàng Diện Phong Cái rất thâm hậu, phản ứng rất mau lẹ. Lão vừa ngủ thấy Mê hương lập tức bế hô hấp, chẳng hoá ra hồng bát hay sao?

Vương Hữu cực kỳ tự phụ, đáp:

– Bành huynh e ngại như thế rất phải. Nhưng lão đã tính kỹ trước rồi. Mê hương của lão hủ dùng là một loại đặc chế của Cô Lâu đại giáo chủ, vô sắc vô hương chỉ hít phải một chút thôi cũng đủ làm tiêu tan sáu mươi năm công lực, cho nên dù Hoàng Diện Phong Cái không mê man bất tỉnh ngay chẳng nữa, mà chân tay mềm nhũn không ngoan ngoãn chịu thì còn làm gì được nữa?

Bành Nhị vỗ tay khen ngợi:

– Tuyệt lắm! Tuyệt lắm ! Có thể tại hạ mới yên tâm.

Vương Hữu đắc ý nói:

– Xưa nay lão hủ hành sự rất thận trọng. Nếu không nắm được sự khống chế của kẻ địch tuyệt đối lão phu sao dám dẫn Bành huynh tới đây?

Bành Nhị hoan hỉ nói:

– Chính thế, chính thế.

Thấy đã sắp tới tận cùng đường hầm Bành Nhị bỗng hỏi:

– Thông Thiên Hiểu sư gia vẫn e ngại thực lực của tổng đàn chưa đủ, không biết gần đây có nhân vật nào mới gia nhập thêm không?

Vương Hữu đáp:

– Lão phu cho phát thiệp mời Túc Địa ông Thiết phái đầu Xà Tiên Cao U Hồn, ba vị tiên bối ấy đã bằng lòng rời khỏi núi tới trợ giúp.

Ngừng giây lát lão lại nói:

– Tiếc thay bang chủ vì bận việc chưa trở về. Nếu vị ấy về tới lão hủ sẽ chẳng phải dùng mê hương cho phiền phức.

Bành Nhị nghe nói hơi giật mình thất kinh, biết bang chủ của lão đề cập tới hiển nhiên không phải Lữ Di Hạo mà là nhân vật tân bang chủ nào đó, nhưng chàng không dám gạn hỏi sợ để lộ chân tướng.

Nghe lời lẽ của Vương Hữu, võ công của nhân vật tân bang chủ dường như không dưới Hoàng Diện Phong Cái, chỉ không biết hình dáng kẻ đó ra sao cùng tuổi tác bao nhiêu thôi.

Bây giờ đã tới cuối đường hầm. Nơi đây ánh sáng rất kém nhưng mắt của Bành Nhị rất sắc bén đã nhìn thấy vách tường kiên cố trước

mặt kiến tạo bằng đá xanh đứng sừng sững tuy nhiên không thấy có cửa ngõ gì cả.

Vương Hữu lấy mê hương ra khê nói:

– Mọi người mau bế hô hấp lại.

Bành Nhị liền đáp:

– Xin tuân lệnh.

Vương Hữu liền giơ tay ấn xuống vách đá, trên tường từ ừ xuất hiện một lỗ hổng.

Bành Nhị vội ngưng tụ kinh khí, dùng truyền âm nhập mật nói rót vào bên trong.

Vương Hữu bắt đầu đốt cháy mê hương, khê thổi vào bên trong mấy hơi, khoảng thời gian cạn chén trà, lỗ hổng nọ từ từ ráp lại như trước. Vương Hữu cười nói:

– Xong rồi.

Đoạn lão quay lại nói tiếp với mọi người.

– Mê hương đặc chế này của Cô Lâu đại giáo chủ nhanh nhất cũng phải mười hai tiếng đồng hồ sau mới tỉnh lại được. Lỗ hổng này còn được dùng để đưa cơm nước vào cho hai lão quái vật nọ. Hà, thật đáng tiếc.

Bành Nhị liền hỏi:

– Sao lại đáng tiếc?

Vương Hữu đáp:

– Lão hủ định tìm cách bức bách tù nhân phải làm một chút công tác cho lão hủ. Nay áp giải chúng về Bắc Cối sơn, công tác ấy đành bị lỡ dở.

Bành Nhị chợt động lòng hỏi:

– Lão Lữ Di Hạo cũng bị giam cầm ở trong này ?

Vương Hữu mỉm cười đáp:

– Xin chớ trách, xin chớ trách. Việc này là một đại bí mật lão hủ không dám tùy tiện tiết lộ.

Bành Nhị sợ đối phương nghi ngờ không dám hỏi gấp nữa.

Chỉ thấy Vương Hữu giơ tay ra sờ mó lên vách đá, giấy lát liền thấy vách tường từ từ rẽ ra hai bên, hiện ra một cánh cửa hình vòng cung!

Hoàng Diệm Phong Cái với Thi Huyền trưởng lão một người phục trên bàn một người nằm lăn dưới đất, hiển nhiên trúng phải Mê hương.

Vương Hữu liền nói:

– Bành lão huynh hãy nhìn kỹ. Tên này là quân sư của Lữ Di Hạo, Gia Cát Thi Huyền. Còn tên nằm dưới đất chính là Hoàng Diệm Phong Cái một trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ. Ha ha. Vũ Trụ Ngũ Kỳ cái cóc khô gì mà lại biến thành rùa trong lu như thế này.

Tôn Kha Ba nghe nhắc tới bốn chữ Vũ Trụ Ngũ Kỳ, trong lòng có vẻ không vui, hừ nhạt nói:

– Đều là những tên khoác lác cả. Tiếc thay y đã hôn mê, bằng không Tôn Kha Ba mỗi phải thử xem tài nghệ của y thần thông tới mức nào.

Mọi người lần lượt vào trong phòng giam, chợt thấy Hoàng Diệm Phong Cái đang nằm dưới đất bỗng nhảy dựng lên, cười hí hí nói:

– Ôi chà! Bạn là ai ăn nói lớn lối như vậy?

Liền khi Hoàng Diệm Phong Cái nhảy lên, ông ta vươn chân khế hất chiếc Đả cầu bổng cách không xa liền bắn vọt lên, rơi gọn vào tay Phong Cái chẳng khác gì trò quỷ quyết.

Vương Hữu thất kinh hồn vía, có nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi Mê hương của Cô Lôu giáo chủ đặc chế lại vô hiệu đối với Hoàng Diệm Phong Cái.

Lão vội nhảy lui về phía sau lưng mọi người miệng không ngớt ra lệnh:

– Chặn y lại, đừng để y chạy thoát.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận thấy đối phương chỉ có hai người, liền cả cười nói:

– Dù y có ba đầu sáu tay cũng chạy chẳng thoát.

Chúng ta giữ chặt lấy cửa thì y có bay lên trời.

Tôn Kha Ba xen lời:

– Vương trưởng lão hãy lui sang một bên xem cuộc giao chiến đi.

Hoàng Diệm Phong Cái cười hì hì, hỏi:

– Ngươi là cái khỉ khô gì thế?

Tôn Kha Ba trầm giọng đáp:

– Thanh Hải Tôn Kha Ba, ngươi đã nghe thấy tên tuổi của ta bao giờ chưa?

Hoàng Diệm Phong Cái cười lớn híp mắt lại nói:

– Nhưng có phải là tên đã dùng Âm hàn chương quái gì đó đả thương lén tiểu sư đệ của lão khiêu hóa mỗ chẳng?

Tôn Kha Ba cười khảnh khách đáp:

– Đó phải nói là y học nghệ chưa tinh chứ không thể trách lão được.

Hoàng Diệm Phong Cái giờ đã cầu bồng quay sang nói với Vương Hữu:

– Quỷ kế của ngươi chỉ là đồ bỏ, muốn sống mau nhường đường ngay. Đừng có chọc ghẹo lão ăn mày này mà lãnh một bồng toi mạng thì khốn.

Tôn Kha Ba cười khinh nói:

– Lão già kia hãy khoan khoác lác vội.

Hoàng Diệm Phong Cái trợn mắt quát lớn:

– Khoe khoang cái gì? Ngươi không tin cứ việc tới đây thử xem sẽ biết ngay.

Đầu bồng của ông ta bồng lật ngược điểm ra, tiếng chưa dứt thế thức đã tới trước mặt Tôn Kha Ba. Tôn Kha Ba là đệ nhất cao thủ của Thanh Hải, đã tử đấu nội công với Vô Trần đạo nhân liên tiếp ba ngày, thường tự xưng thiên hạ vô địch.

Tuy lão biết kẻ địch trước mắt là Hoàng Diệm Phong Cái đã nổi tiếng khó chọc ghẹo nhưng không tin sẽ bị thua đối phương.

Lão chờ đã cầu bồng điểm gần tới mắt, lập tức nghiêng đầu, giương hữu chưởng lên định chụp lấy mũi bồng, ngờ đâu thế đó của Hoàng Diệm Phong Cái chỉ là động tác đùa giỡn trẻ con.

Ông ta không đợi Tôn Kha Ba chụp tới nơi, đầu bồng chẳng khác gì một con rắn nước bồng biến đi đâu mất dạng. Bồng ảnh thấp thoáng nhằm gót chân của đối phương thọc tới.

Sự biến hóa trên xảy ra ngoài sự dự đoán của Tôn Kha Ba. Lão giật mình vội nhảy lui về phía sau tránh né.

Hoàng Diệm Phong Cái cười hi hí nói:

– Thế nào, chiêu này của lão khiêu hóa mỗ gọi là Rắn nước mỗ căng chó, lý thú thật. Hí hí, nào tiến lên...

Tôn Kha Ba mặt xám xịt như chàm đỏ mười ngón tay đồng thời hiện ra những tia sáng màu lam, phùng mồm trợn mép nhảy nhót lia lịa xung quanh Hoàng Diện Phong Cái.

Đả cầu bổng Hoàng Diện Phong Cái giờ ngang trước ngực. Tôn Kha Ba nhảy sang trái mũi bổng chỉ sang trái, nhảy sang phải mũi bổng lại chỉ sang phải.

Giao đấu giây lát Tôn Kha Ba không sao áp đảo được địch thủ mồ hôi trên đầu toát ra như tắm.

Hoàng Diện Phong cái thích thú cười hi hí nói:

– Đây gọi là Chó hốt hoảng nhảy tường. Nào bạn nhảy đi.

Nguyên chỉ công âm hàn của Tôn Kha Ba lợi hại ở chỗ nhập nội tiến tới sát đối phương. Đả cầu bổng pháp của Hoàng Diện Phong Cái đã nổi tiếng khắp thiên hạ, mũi bổng điểm ra cực kỳ thần tốc, nên Tôn Kha Ba không dám vượt khỏi mức giới hạn một bước, chỉ nhảy nhót ở bên ngoài cương tỏa của mũi bổng.

Vương Hữu liếc mắt nhìn thấy Thi Huyền trưởng lão cũng đã tỉnh lại, trong lòng lấy làm lạ, nghĩ thầm:

“Lão già điên nội lực thâm hậu thì không có gì đáng nói, nhưng còn tên họ Thi này sao cũng tỉnh lại nhanh đến thế chẳng lẽ chưa hề hít phải Mê hương?”

Lão vội quát bảo:

– Mau bắt giữ Thi Huyền đừng để lão đào tẩu. Người này còn lợi hại hơn cả thập vạn hùng binh.

Từ Cận, Túc Xá, lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng vội xông tới vây chặt lấy Thi Huyền.

Bành Nhị cười nói:

– Cắt cổ gà sao phải dùng tới dao mổ trâu. Chỉ bắt giữ một lão Thi Huyền, cần gì phải nhiều cao thủ đến thế ? Vương trưởng lão, công lao này xin nhường cho tại hạ.

Vương Hữu đáp:

– Thế thì còn gì bằng. Vậy xin phiền Bành lão huynh động thủ để lão được mở rộng tầm mắt.

Kỳ thật. Vương Hữu rất muốn lấy lòng Bành Nhị để y trở về Bắc Cối sơn nói giúp lên Thông Thiên Hiếu sư gia vài câu, cho nên y mới nhanh nhẩu chấp thuận ngay.

Mọi người đều dạt ra hai bên.

Bành Nhị ung dung tiến tới giơ tay ra chộp xách Thi Huyền rồi khỏi bàn chẳng khác gì chim ưng bắt gà con, miệng quát lớn:

– Lão tứ Bành Nhị được Thần cơ doanh Bắc Cối sơn phái tới. Lão đã nghe rõ chưa, hãy ngoan ngoãn không được cục cựa, theo lão tử về Bắc Cối sơn ngay.

Thi Huyền nghe nói là người của Thần Cơ doanh Bắc Cối sơn phái tới, mặt liền lộ vẻ sợ hãi không dám vùng vẫy, cứ để yên cho Bành Nhị xách ra khỏi cửa đá.

Bành Nhị chợt quay đầu lại nói:

– Tôn Kha Ba lão tiên bối? Tại hạ vẫn thường nghe đồn tiên bối là đệ nhất cao thủ của Thanh Hải võ công thiên hạ vô địch, vậy có muốn chúng tôi nhảy vào trợ giúp lão tiên bối một tay không?

Nãy giờ Tôn Kha Ba vẫn nhảy nhót loạn xạ hết phải lại sang trái mà không làm gì nổi đối phương, đang mong mỏi có người trợ giúp. Bỗng nghe thấy Bành Nhị bảo võ công của mình vô địch thiên hạ, trong lòng khoái trá thầm liền đáp:

– Không cần, không cần. Một mình lão phu cũng dư sức thanh toán lão này rồi, mọi người cứ việc ra bên ngoài đợi chờ mồi.

Bành Nhị cả mừng quay sang Vương Hữu nói:

– Vương trưởng lão, chúng ta quay lại Hội nghị sảnh đi. Trưởng lão có điều gì tra hỏi lão này thì cứ việc thủng thẳng hành sự rồi hãy sai người áp giải về Bắc Cối sơn cũng không muộn.

Wương Hữu hớn hờ đáp:

– Dạ dạ. Bành Nhị lão huynh khi về tới Đông Doanh hãy giúp cho lão hủ vài câu với Thông Thiên Hiểu sư gia được chẳng.

Bành Nhị cười đáp:

– Dĩ nhiên rồi. Dĩ nhiên rồi.

Đoàn người ra khỏi địa đạo. Nơi đó là sân rộng.

Bành Nhị vẫn giữ chặt Thi Huyền đi theo sau Vương Hữu. Theo sát y là Túc Xá, Từ Cận cùng lục đại trưởng lão Cái Bát Phòng.

Bành Nhị đưa mắt quan sát tình thế, đột nhiên tung mình kéo Thi Huyền trưởng lão rời khỏi mặt đất, thuận tay giật mạnh theo thức Tảo địa bạt thông, chỉ trong nháy mắt phi thân lên mái ngói.

Wương Hữu ở phía trước vẫn không hề phát giác:

Túc Xá chỉ cảm thấy trước mắt gió lộng vù một cái, rồi không thấy Bành Nhị với Thi Huyền đâu nữa, liền la lớn:

– Bành Nhị bỏ chạy, bắt gian tể!

Y vừa quát dứt. Vương Hữu, trưởng lão Cái Bát Phòng đều tung mình lên mái ngói đuổi theo túc thì.

Tiếp theo đó lại nghe thấy những tiếng kêu lộp bộp, Hãn Như, Bồ Canh, hai người trong nhóm trưởng lão Cái Bát Phòng từ trên mái ngói ngã xuống dưới đất, hiển nhiên là bị người nọ đá trúng.

Hãn Như với Bồ Canh vừa bị Bành Nhị đá tung khỏi mái nhà, Hà Ngọc Trì đã nhảy tới tiếp ứng.

Bành Nhị buông Thi Huyền xuống vội nói:

– Mau đem trưởng lão đào tẩu ngay. Đại ca đoạn hậu cho.

Hà Ngọc Trì không dám chậm trễ, vội xốc Thi Huyền trưởng lão lên lưng, thi triển khinh công tuyệt đỉnh rời khỏi chiếc sân rộng.

Bấy giờ Đỗ Đế, Nhã Long, Hóa Thuyền, Hồ Sa, Từ Cận, Túc Xá đều đã nhảy lên trên mái ngói bao vây chặt chẽ, Bành Nhị từ từ lui dần về phía sau mấy bước.

Đỗ Đế quát hỏi:

– Người là ai?

Bành Nhị giơ tay vuốt mặt. Bọn người nọ chỉ cảm thấy trước mặt sáng lên, cùng buột miệng thốt:

– Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung cố kiên trì thời gian để Hà Ngọc Trì chạy thật xa mới cười ha hả nói:

– Đã biết đại danh của Liễu Tồn Trung sao không lui xuống đi. Các người còn định tìm tới chỗ chết hay sao?

Đỗ Đế ba lần bảy lượt bị thất thố trước Liễu Tồn Trung, phen này Hãn Như Bồ Canh lại bị đá ngã xuống dưới đất, cảm thấy bọn mình rất bẽ mặt liền thò tay vào ngang lưng moi chiếc bát đồng khổng lồ ra thét lớn:

– Chúng ta cùng tiến lên đi. Chẳng cần phải khách khí. Trước hết hãy bắt tiểu tử đã rồi hãy nói chuyện sau.

Liễu Tồn Trung ung dung nói:

– Ai không sợ chết thì cứ việc xông lên.

Từ Cận đã sớm lăm lăm thanh Diêm Vương Kiếm trong tay, nhóm Cái Bát Phòng thì thủ sẵn chiếc bát đồng, ánh sáng vàng lấp lóe, từ từ tiến lên.

Song chưởng Túc Xá đã vận tụ mười thành công lực di động từng bước một tới gần đối phương.

Trên mái ngói, sáu đại cao thủ võ lâm bao vây Liễu Tồn Trung. Đó là một tình cảnh hiểm nguy hiểm thấy.

Hai mắt Liễu Tồn Trung thần quang lấp loáng. Chấn Thiên tâm pháp đã vận đến mười thành công lực. Chàng không dám sơ hốt, vẫn thối lui từng bước một về sau. Lúc này nếu chàng muốn đào tẩu cũng chẳng phải chuyện khó, một khi tung mình phóng đi, kẻ địch chẳng thể nào truy cản kịp. Nhưng chàng vẫn cố kiên trì thời gian, cầm chân mấy lão quái vật này một mặt để Hà Ngọc Trì thoát thân khỏi hiểm địa, ngoài ra còn để lão sư ca kịp thời giải quyết lão Tôn Kha Ba.

Chàng biết rõ nếu một chọi một, Tôn Kha Ba quyết không phải là đối thủ của lão sư ca.

Bấy giờ Hãn Như, Bố Canh lại nhảy lên mái ngói.

Vừa rồi hai gã này xông lên bừa bãi, bị Liễu Tồn Trung xuất kỳ bất ý phóng trúng hai đá. Lần này đã có kinh nghiệm, chúng vội chia ra hai bên tả hữu cùng nhảy lên một lúc cách rất xa đối phương.

Hãn Như thấy gã tự xưng là Bành Nhị do Bắc Cối Sơn Thần cơ doanh phái tới lại là Liễu Tồn Trung, đầu tiên hơi giật mình kinh hoảng sau đó thấy chàng đã bị vây bọc tứ phía, liền quát lớn:

– Hắc ! Tiểu tử cả gan thật dám đem thân vào đầm rồng hang hổ.

Bố Canh quát bảo:

– Không động thủ ngay đi còn đợi đến bao giờ nữa. Phải cho tiểu tử về châu thổ càng sớm càng tốt.

Hãn Như cũng quát tháo:

– Hừ! Tiểu tử này thừa lúc người ta không chuẩn bị vung chân đánh lén, hành vi này đâu có được gọi là anh hùng hảo hán.

Liễu Tồn Trung chỉ muốn cầm cự với kẻ địch càng lâu càng tốt để Hoàng Diện Phong Cái chế phục lão Tôn Kha Ba, cả cười nói:

– Đó gọi là phương pháp xuất kỳ thủ thắng hư hư thực thực trong phép dụng binh. Nếu không phục thì người có dám đơn đả độc đấu với ta chăng?

Đỗ Đế chỉ sợ Hãn Như chấp thuận sẽ bị trúng kế đối phương vội xen lời:

– Không được, không được, đừng có mắc hợm tiểu tử.

Hãn Như đã từng lãnh giáo sự lợi hại của Liễu Tồn Trung đời nào dám mạo hiểm, nghe Đỗ Đế nói dứt liền đáp ngay:

– Lão tử đâu phải là kẻ ngu muội. Luật giao chiến kẻ thắng làm vua, thua làm giặc. Chẳng phải lời thôi phiền phức gì cả, mọi người hãy cùng xông lên thiến y đi.

Tuy miệng y nói như vậy, nhưng vẫn không hề di động.

Trong nhóm người ấy, Đỗ Đế công lực cao nhất. Từ Cận sở trường về Diêm Vương Kiếm rất hiểm độc, xưa nay vẫn tự phụ. Mắt thấy bên mình tất cả tám người đã bao vây một mình Liễu Tồn Trung chặt chẽ mà không một ai dám tiến lên trước, lão liền cất tiếng cười nhạt.

Diêm Vương Kiếm lập tức phát kinh, phóng vèo tới nhanh nhẹn khôn tả.

Liễu Tồn Trung bị vây bọc giữa tám đại cao thủ tuy ngoài mặt làm ra vẻ thản nhiên, nhưng đã sớm ngấm ngầm vận tụ mười thành kinh lực cẩn thận đối phó.

Đỗ Đế vừa thấy Từ Cận phát động thế công đời nào chịu chậm trễ, chiếc bát đồng khổng lồ đã như điện chớp ụp xuống đỉnh đầu Liễu Tồn Trung.

Nhã Long, Hãn Như, Bố Canh, Hóa Thuyền, Hồ Sa cũng lần lượt lia bát đồng tới hoành quang lấp lóe chói mắt mọi người.

Đó chỉ là việc xảy ra trong chớp mắt.

Chỉ thấy Liễu Tồn Trung chân bước theo một bộ pháp cực kỳ quái dị hơi lách mình để tránh sự công kích của chiếc bát đồng, tả chưởng theo đó vỗ ra. Diêm Vương Kiếm của Từ Cận phía trước mặt đẩy tới thập nhị trùng lầu Liễu Tồn Trung, tới khi lão phát giác chàng chợt biến mất, đang kinh ngạc Liễu Tồn Trung đã lướt sát tới bên hữu dục.

Lão không kịp biến chiêu thâu kiếm liền bị Liễu Tồn Trung vỗ trúng liền đâm trệch sang bên. Đó là vị trí của Hóa Thuyền đang đứng.

Hóa Thuyền đột nhiên thấy trường kiếm của Từ Cận đâm tới không kịp nghĩ ngợi vội giơ bát đồng lên đỡ.

Chỉ nghe thấy cẳng một tiếng, đom đóm lửa bắn ra tung tóe. Trường kiếm của Từ Cận bị người vỗ trúng nên chưa kịp phát động, Hóa Thuyền giơ bát chống đỡ đã vận dụng đủ kinh lực cho nên Từ Cận bị

thế đỡ ấy của Hóa Thuyền liền lão đảo lui về phía sau hai bước, cổ tay tê tái.

Thế lách của Liễu Tồn Trung bộ pháp thật thần kỳ, không ai nhìn rõ chàng thoát khỏi thế công kích ấy như thế nào. Chỉ có Liễu Tồn Trung hiểu rõ bộ pháp của chàng vừa vận dụng chính là thức thứ hai trong Phân Cung Quái Tượng, Tổn Thượng Ích Hạ.

Từ khi chàng học hỏi được bốn thức Phân Cung Quái Tượng trên vách động dưới Ma trảo hàn đầm, chàng đã từng sử dụng qua thức thứ hai Tổn Thượng Ích Hạ, nhưng bộ pháp của hạ hàn vẫn chưa có cơ hội thi triển. Lúc này bị tám đại cao thủ bao vây tấn công chàng liền mạo hiểm thí nghiệm thử. Không ngờ nó lại thần diệu tới mức ấy.

Nguyên cái đạo của võ học điều kiện trọng yếu là Tiên cầu bất khả thắng nhi hậu thắng. Đó là ý nói trước hết phải giữ sao cho ở thế bất bại, sau đó mới tìm cách chiến thắng đối phương. Nhất thời Liễu Tồn Trung hiểu ra được, niềm tự tin của chàng càng gia tăng gấp bội.

Chàng có ý muốn trao đổi chiêu thức với tám đại cao thủ một hồi cho nên không lập tức hạ sát thủ với Từ Cận ngay.

Trong tám người nọ Đỗ Đế có kinh nghiệm tác chiến vững chãi nhất, vừa thấy bộ pháp của Liễu Tồn Trung cả thần quỷ cũng không dè liên vội hô lớn:

– Phóng bát ! Phóng bát!

Hãn Như lập tức tiếp lời, thối lui ngay về phía sau, giương một cánh tay lên chiếc bát đồng như một bánh xe lăn rời khỏi tay bay thẳng ra nhằm nửa người Liễu Tồn Trung phạt tới.

Thì ra ở giữa chiếc bát đồng có gắn một chiếc luyện tử nho nhỏ. Một đoạn thiết luyện lồng vào ngón tay giữa trông chẳng khác một chiếc phi trùy của bọn người giang hồ mãi võ thường dùng, thấu phát tùy ý, lợi về tấn công xa.

Hãn Như vừa phóng chiếc bát ra. Hồ Sa, Hóa Thuyền, Bố Canh, Nhã Long, Đỗ Đế đồng thời nhất tề phóng bát theo luôn.

Sáu chiếc bát đồng khổng lồ của sáu người hoặc trên hoặc dưới, hoặc ngang hoặc dọc, hoặc nhanh hoặc chậm có chiếc như Hồ điệp xuyên hoa, có chiếc như chuồn chuồn lướt trên mặt nước, có chiếc như hạc lượn trên đỉnh cây, có chiếc như độc xà phun nọc, có chiếc như lưỡng long tranh châu rất đẹp mắt, rất náo nhiệt và cũng rất lợi hại.

Từ Cận với Túc Xá không sao xen tay vào được chỉ biết đứng ở phía xa trở mắt nhìn, trong lòng khâm phục thầm nghĩ bụng:

“Nếu mình đối vào trường hợp này thì đã sớm bị sáu chiếc bát đồng bằm vằm ra thành tương rồi.”

Chỉ thấy Liễu Tồn Trung hiển lộng khí thế phải đánh trái gạt, trôi lên sụp xuống, thế thức sử dụng hoàn toàn là thân thủ của một bậc đại tôn sư.

Bỗng nghe cảng một tiếng chói tai, chiếc bát đồng của Nhã Long đã bị chuồng kinh của Liễu Tồn Trung đánh bật văng ra xa chạm vào chiếc bát của Bố canh.

Thanh âm ấy vang động ra tận ngoài xa, mãi mãi không ngớt dư âm thật thánh thót.

Liễu Tồn Trung cười ha hả nói:

– Thanh âm dễ nghe thật ! Dễ nghe thật! Chắc trước đây các người đã từng học hỏi cách rung chuông tụng kinh phải không?

Chàng chỉ hơi phân thần đã cảm thấy sau óc có tiếng gió động, Đỗ Đế đã thừa cơ tập kích. Thế thức của lão nhanh nhẹn đến nỗi chẳng khác sấm nổ không kịp bịt tai. Chiếc bát đồng đã bay sát tới sau gáy Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung không kịp quay người tiếp chiêu hai chân vội điểm xuống mặt ngồi, thuận theo thế gió như một mũi tên, rời khỏi dây cung tà tà vượt qua đầu Từ Cận.

Diêm Vương Kiếm của Từ Cận đã nổi danh là nhanh nhẹn độc hiểm. Lão thấy Liễu Tồn Trung phóng qua đầu mình đời nào chịu bỏ lỡ cơ hội tốt. Diêm Vương Kiếm lập tức vung lên xử thức Bạch đồng quán nhật đâm thọc lên phía trên.

Liễu Tồn Trung không ngờ đối phương lại phối hợp nghiêm mật đến thế người đang lơ lửng trên không khó bề sử dụng được sức.

Trong lúc cấp bách chàng vội uốn lưng, chân trái khễ điểm vào thân kiếm mượn sức sử dụng sức, lại nhón mình lên cao thêm mấy thước, tà tà hạ chân xuống cách đó mấy trượng.

Trường hợp trên vô cùng kinh hiểm khiến Liễu Tồn Trung cũng toát mồ hôi lạnh, nghĩ bụng:

“Bọn lão già này thật khó chọc ghẹo. Nếu thêm một hai lão nữa mình muốn thoát thân cũng không phải chuyện dễ.”

Chàng lại nghĩ tiếp:

“Xem ra hiện tại có lẽ lão sư ca đã chế phục được lão Tôn Kha Ba rồi cũng nên.”

Trong lúc chàng ngẫm nghĩ, bỗng nghe thấy bên dưới có người la lớn:

Hoàng Diện Phong Cái đã đào tẩu, Vương Hữu trưởng lão ra lệnh mọi người mau chia đường truy cản.

Có người kinh ngạc hỏi:

– Sao Hoàng Diện Phong Cái đào tẩu ? Thế Tôn Kha Ba đâu?

Có người đáp:

– Bị thương nhẹ không có gì là quan hệ.

Trong tiếng người ồn ào dưới đất lại có một số người nhảy lên trên khinh công rất nhanh nhẹn. Liễu Tồn Trung nghĩ bụng:

“Bây giờ mình không bỏ đi thì đợi tới lúc nào nữa?”

Chỉ trong thoáng khắc ấy, mọi người lại thành thế bao vây kín mít. Đỗ Đế không chút ngại tay, chiếc bát đồng của lão lại phóng vù tới sau gáy chàng. Liễu Tồn Trung hừ nhạt một tiếng chân đột nhiên di chuyển xử thúc Tổn Thượng ích Hạ lách tới bên hữu Đỗ Đế vung chuồng võ ra luôn.

Thế võ này của chàng chính là Chấn Thiên tâm pháp.

Chấn Thiên tâm pháp là báu vật trấn bang của Cái Bang. Giữa lúc ấy Đỗ Đế không kịp tránh né, chỉ nghe thấy một tiếng rú lớn liền bị chuồng của Liễu Tồn Trung vỗ trúng ngã lăn xuống dưới mái ngói.

Tình hình đột biến ấy xảy ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Nhã Long Bố Canh Hãn Như Hóa Thuyền Hồ Sa cũng giật mình thất kinh không hện mà cùng nhảy xuống dưới mái ngói tiếp cứu đồng bọn.

Liễu Tồn Trung không dám chậm trễ, nhún chân phóng người như một làn khói nhẹ vượt qua một dãy mái nhà rồi tung mình xuống dưới đất theo tiểu lộ ở mé Đông lướt đi luôn.

Khoảng nửa giờ đồng hồ sau chàng đã xuyên vào trong một khu rừng. Nơi đó có một tòa Thổ Địa miếu hoang phế.

Liễu Tồn Trung vừa ló đầu vào đã thấy Hải đế sa Lý Cửu, Tam Thủ Thần Thâu Giản Lão Nhị đang lo lắng đợi chờ, vừa thấy Liễu Tồn Trung bình an trở về cả hai mừng rỡ hỏi: Tiểu sư tổ đã về tới, không gặp trở ngại gì chứ?

Liều Tồn Trung quay đầu nhìn về phía sau, không thấy tung tích kẻ địch, mới thở hắt ra, khẽ đóng cánh cửa xiêu vẹo rồi đáp:

– Thi Huyền trưởng lão tính toán không sai chút nào. Lão Vương Hữu tuy gian ngoan xảo quyết, nhưng ta đã có ngựa ngọc của Lưu Chính Ngạn, ấn chương của Thông Thiên Hiếu, cùng bút tích của đối phương thì còn nghi là giả sao được? Chỉ có điều ly rượu độc sau cùng là ra ngoài dự tính của Thi Huyền trưởng lão thôi.

Tam Thủ Thần Thân Giải Lão Nhị thất kinh hỏi:

– Một ly rượu độc! Như thế là sao?

Liều Tồn Trung đáp:

– Nguyên những nhân vật thuộc Thần Cơ doanh được Bắc Cối sơn phái ra nếu có mang một nhiệm vụ bí mật nào tất đều được cấp thêm một gói thuốc giải, đợi khi trải qua cửa quan sau cùng Vương Hữu thế nào cũng mời uống một ly rượu độc. Thứ rượu ấy được gọi là Kim thạch tửu, đại khái có ý nghĩa là lấy đá thử vàng. Nếu uống xong loại rượu ấy sẽ lấy thuốc giải mang sẵn trong người ra hóa giải. Còn như là hàng giả mạo thử hỏi có còn tính mạng chăng?

Lý Cửu nói:

– Nếu là hàng giả thì có thể cự tuyệt không uống được.

Liều Tồn Trung cười đáp:

– Chuyện này đến đũa trẻ lên ba cũng hiểu được. Nếu như người cự tuyệt không uống, điều đó sẽ chứng minh trong người người không có thuốc giải đặc chế, nói cách khác người không phải là kẻ mà Bắc Cối sơn phái tới. Như vậy chẳng hóa ra để lộ chân tướng rồi ư?

Lý Cửu gật đầu nói:

– Sư tổ nói rất phải. Lối sắp đặt này của bọn chúng hiểm hóc thật.

Tam Thủ Thần Thân Giải Lão Nhị rất hoài nghi xen lời hỏi:

– Nếu vậy tiểu sư tổ sao lại còn thuận lợi thành công? Có uống loại rượu độc ấy không?

Liều Tồn Trung đáp:

– Dĩ nhiên là phải uống. Nếu không uống chẳng hóa ra làm uống hết công lao người đã mạo hiểm đi lấy trộm ngựa ngọc với ấn chương hay sao?

Lý Cửu thất kinh nói:

– Ôi nguy hiểm, tiểu sư tổ đâu có thuốc giải thì làm sao thoát được cái chết?

Liễu Tồn Trung cười đáp:

– Chết sao được. Hiện tại ta chả sống nhân đây là gì?

Lý Cửu vỗ đầu, nói:

– Ủ nhỉ, tiểu sư tổ vẫn còn sống. Thế tại sao tiểu sư tổ lại không chết?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Cũng may là ta, nếu thay vào người khác quyết thế nào cũng bị lòi đuôi. Vì trước đây ở dưới Ma Trảo hàn đàm, ta đã được ăn mười lăm trái Hỏa độc lựu. Loại trái cây này độc vô song, tiềm ẩn trong cơ thể liền phát sinh tác dụng kháng độc công hiệu. Hơn nữa sau khi ta uống xong thứ rượu độc ấy, lập tức vận Thiên Nhân kinh giải nội công tâm pháp lên đẩy ra ngoài cơ thể cho nên lão Vương Hữu liền bị qua mất một cách dễ dàng.

Giản Lão Nhị chép lười nói:

– Cũng may là tiểu sư tổ đích thân giả trang hành sự, nếu đổi người khác đệ tử cũng phải bôn ba cực khổ một chuyến.

Liễu Tồn Trung khẽ vỗ vào vai Giản Lão Nhị khen ngợi:

– Trác hiệu của ngươi là Tam Thủ Thần Thâu, tuy phải khó nhọc nhưng hễ ra tay là thành công ngay, thật danh bất hư truyền.

Giản Lão Nhị đáp:

– Tiểu sư tổ quá khen ngợi. Lần tới Đông Doanh trộm vật báu này suýt tí nữa thì đệ tử đã bị thất thế rồi.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi:

– Có chuyện ấy thật ư ? Ta cũng quên bằng hỏi ngươi chuyện ấy. Ngươi kể ra xem sao lại suýt thất thố ?

Giản Lão Nhị nói:

– Không dám giấu giếm tiểu sư tổ, hồi nhỏ đệ tử có theo sư phụ học nghệ, có thể làm giả được tiếng mèo kêu chó sủa chuột rúc. Khi đệ tử tới trộm ngựa ngọc cũng giả tiếng mèo kêu nhưng suýt tí nữa thì bị đối phương bắt được.

Lý Cửu cười nói:

– Chắc ngươi giả mạo không giống tiếng mèo kêu mà lại giống tiếng người rú mới bị lộ tẩy phải không?

Giản Lão Nhị mỉm cười không đáp, giơ tay ra chỉ nói:

– Lý Cửu, người hãy xem cái gì kia?

Lý Cửu nhìn theo tay chỉ của y, thấy Giản Lão Nhị chỉ về phía sau thần tượng liền đứng dậy tới gần quan sát.

Lý Cửu chợt nghe thấy tiếng mèo kêu ngao ngao nổi lên từ phía sau lưng thần tượng liền ngạc nhiên hỏi:

– Giản Lão Nhị, có phải con mèo rừng đấy không?

Giản Lão Nhị gật đầu, đáp:

– Đúng vậy, là một con mèo rừng đen rất to béo.

Lý Cửu liền nói:

– Nếu vậy hãy bắt lấy nó đem thui để kính tiểu sư tổ nhậu nhẹt no say một bữa.

Giản Lão Nhị đáp:

– Phải đấy!

Rồi y chui đầu vào trong khán thờ.

Lý Cửu chỉ nghe thấy tiếng mèo gào, tiếng móng vuốt nó vung vẩy trong khán thờ vang động liên hồi.

Giây lát sau Giản Lão Nhị chui ra, nói:

– Con vật rất hung hăng, một người bắt không xuể Lý Cửu người hãy vào giúp ta một tay.

Lý Cửu nhận lời tiến gần tới khán thờ, thò đầu nhìn vào thấy bên trong trống rỗng làm gì có con mèo nào, tiến tỉnh ngộ hỏi:

– Vừa rồi tiếng mèo kêu là người làm trò phải không?

Giản Lão Nhị cười đáp:

– Người nghe nó giống tiếng mèo hay người nào?

Lý Cửu giơ ngón tay cái lên khen ngợi:

– Giống hệt mèo kêu, khó ai có thể nhận ra được.

Giản Lão Nhị nghiêm sắc mặt, tiếp:

– Không phải Giản Lão Nhị nói khoác, cái chiêu bài Tam Thủ Thần Thâu có được cũng nhờ vào bản lãnh thực sự chứ không phải chỉ có hư danh. Lần này phụng mệnh tiểu sư tổ tới Đông Doanh trộm vật báu, thiếu chút nữa đã sơ sẩy, thật ngoài sự dự liệu của mõ.

Liều Tồn Trung xen lời:

– Người hãy kể cho ta nghe thử xem?

Giản Lão Nhị nói:

– Đệ tử chiếu theo chỉ thị trong chúc mật hàm của Thi Huyền trưởng lão hỏi Thảo Tiên Hoắc Đại Siêu. Vị Hoắc Đại Siêu này cư trú ở gần Khát Mã hà thuộc vùng Kinh sơn. Nó là một tiểu thôn dân quanh vùng đều biết rõ. Nguyên ông ta ẩn cư dưới chân núi trong một gian nhà tranh, trước cửa có một gã mục đồng nằm ngủ ở trên lưng trâu. Đệ tử vừa tới nơi liền nghe thấy một giọng già vọng ra gọi gã mục đồng:

– Mặc nhi có khách tới! Mau vào pha trà nóng đi.

Đệ tử nghe nói kinh ngạc khôn tả liền thấy một lão già ăn mặc theo lối nho gia từ trong ngôi thảo lư, chống trúc trượng bước ra hỏi:

– Có phải ca nhi tới tìm lão phu đấy không?

Đệ tử khom mình đáp:

– Không dám, vãn bối định tới thăm viếng Thảo Tiên Hoắc Đại Siêu tiên sinh. Không biết vị ấy có ở đây chăng?

Lão già cười ha hả đáp:

– Lão phu chính là Hoắc Đại Siêu đây.

Đệ tử vội sụp xuống đất hành lễ. Hoắc Đại Siêu liền nói:

– Miễn lễ. Miễn lễ. Thỉnh vào tệt xá dùng trà đi.

Ngôi nhà tranh ấy của Hoắc Đại Siêu rất khoáng khoáng sáng sủa không một chút bụi. Đệ tử liền mở lời:

– Vì sao lão tiên sinh lại biết được vãn bối sẽ tới viếng thăm?

Hoắc Đại Siêu chỉ tay lên bàn đáp:

– Lão phu nhàn rồi vãn sự thường thuận tay tập tành chiêm quẻ bói toán giết thì giờ, vì thế mới đoán biết được một chút sự việc nhỏ mọn. Đây chỉ coi được là một trò chơi chứ không thể gọi đó là học vấn.

Ông ta tuy khiêm tốn nói như vậy nhưng đệ tử cũng phải bội phục sát đất.

Liễu Tồn Trung nói:

– Thư pháp của Hoắc Đại Siêu đã nổi danh nhất tuyệt không ngờ cả về khoa bói toán cũng linh nghiệm đến thế. Ông ta là bạn tri giao của Thi Huyền trưởng lão. Người tìm kiếm thấy chắc cũng phải khó khăn lắm?

Giản Lão Nhị đáp:

– Đệ tử được giang hồ đặt cho cái trác hiệu Tam Thủ Thần Thâu và đó cũng là một nếp sinh hoạt cho nên kiếm cũng chẳng lấy gì làm

khó khăn. Hoắc Đại Siêu lão tiên sinh đưa mắt nhìn đệ tử giây lát mới hỏi:

– Ca nhi từ đâu tới thế?

Đệ tử đáp xong liền thò tay vào trong người lấy lá thư của Thi Huyền trưởng lão hai tay dâng lên.

Hoắc lão tiên sinh đọc xong rất hoan hỉ nói:

– Thì ra ca nhi được Thi Huyền sai tới. Đã lâu lắm rồi, lão phu không gặp gỡ y, thật nhớ nhung vô cùng.

Đoạn ông ta lại thở dài, tiếp:

– Tuy thế chỉ tiếc thay Tống triều khí số đã sắp tận rồi.

Hoắc lão tiên sinh ngừng đầu lên, trầm tư hồi lâu lại tiếp:

– Nhưng biết rõ không thể thay đổi được cục thế vẫn phải thử liều một phen.

Ông ta đưa mắt nhìn về phía xa thủng thẳng nói:

– Thi Huyền bảo lão phu mô phỏng theo bút tích của Thông Thiên Hiểu, tạo một bức thư giả mạo để cho người đem tới tông đàn Cái Bang cứu y với Hoàng Diện Phong Cái. Trò chơi giả mạo bút tích lão phu tự thấy có thể đảm nhiệm được. Nhưng điều hệ trọng nhất là phải làm sao lấy trộm được ấn chương của Thông Thiên Hiểu đóng lên, như vậy mới có thể qua mắt được Vương Hữu.

Đệ tử khom mình nói:

– Văn bối xin kính cẩn nghe theo sự giáo huấn. Việc ăn trộm ấn chương đệ tử đã chuẩn bị mạo hiểm một chuyến.

Bây giờ Hoắc lão tiên sinh mới như sực tỉnh ngộ nói:

– Chẳng lẽ ca nhi... là Tam Thủ Thần Thâu?

Đệ tử giật mình đáp:

– Chính là văn bối đấy.

Hoắc lão tiên sinh mừng rỡ nói:

– Thế thì rất hay. Nghe nói ca nhi thuộc vào hàng đệ tử y bát chân truyền cái trò này chính là tuyệt kỹ của mình thì chắc không có gì đáng lo ngại. Sau khi lấy được ấn chương hãy đóng ngay trên bức thư chỗ hạ khoản, nhớ kỹ đấy nhé?

Đệ tử cung kính tuân lời. Hoắc tiên sinh viết xong thư xem lại một lượt rất mãn ý nói:

– Lão phu với Thông Thiên Hiểu cũng có một mối duyên nguyên sâu xa, cho nên lão phu mới có thể giả mạo được bút tích của y một cách dễ dàng. Bức thư này lại đóng thêm ấn chương vào thì ngay chính y cũng khó lòng phân biệt được.

Đệ ít nghe nói ông ta với Thông Thiên Hiểu có mối duyên nguyên rất sâu xa, trong lòng hơi kinh ngạc.

Hoắc lão tiên sinh đã nhận ra sự thắc mắc ấy liền nói:

– Lão phu có duyên nguyên với Thông Thiên Hiểu, nhưng tính cách thì trái ngược hẳn. Y tham đồ danh lợi, không hề có quan niệm quốc gia dân tộc. Lão phu rất xem thường y, đã phát thệ quyết không kiến diện với y nữa!

Liễu Tồn Trung nói:

– Ta chỉ biết Hoắc Đại Siêu với Thông Thiên Hiểu là bạn chí giao chứ không hề rõ ông ta lại có mối duyên nguyên với Thông Thiên Hiểu.

Bây giờ Lý Cửu mới có cơ hội xen lời:

– Giản Lão Nhị sao không hỏi ông ta có mối duyên nguyên với Thông Thiên Hiểu như thế nào?

Giản Lão Nhị đáp:

– Việc này sao mỗ dám lỗ mãng gạn hỏi. Tuy nhiên mỗ cũng không ngoan dùng phương pháp thăm dò, liền nói:

– Cái tên Thông Thiên Hiểu này rất quái đản.

Hoắc lão tiên sinh đáp:

– Đó là y đặt bừa ra để dùng chớ không phải là tên thật.

Mỗ thừa cơ hội hỏi tiếp:

– Nếu vậy danh tánh thật của Thông Thiên Hiểu là gì?

Hoắc lão tiên sinh trầm ngâm giây lát mỉm cười đáp:

– Ca nhi hãy tới Đông Doanh ngay đi, kéo lỗ hết thì giờ.

Lý Cửu cau mày hỏi:

– Sao Hoắc Đại Siêu lại hà tiện cả một lời như vậy ? Cho biết một cái tên thì có gì là quan trọng.

Liễu Tồn Trung nói:

– Hoắc lão tiên sinh là người có học vấn. Ông ta đã không chịu tiết lộ danh tánh thật của Thông Thiên Hiểu, dĩ nhiên phải có dụng ý.

Lý Cửu gật đầu, không dám nói gì nữa.

Giản Lão Nhị kể tiếp:

– Đệ tử thấy Hoắc tiên sinh không chịu cho biết đành khom mình bái biệt, theo đường tiến thẳng tới Trấn Giang. Chắc tiểu sư tổ vẫn chưa quên ngày đệ tử trao Mặc Ngọc cho lão nhân gia liền đi thẳng tới Lâm An có ghé Trấn Giang dạo chơi vài ngày, hầu thuận tay dất dề, kiếm chút vật dụng. Vùng Trấn Giang náo nhiệt tửu quán ca kỹ mọc lên như nấm, ăn chơi không biết chán cho nên đối với Trấn Giang là vùng đất cũ làm ăn của đệ tử, vì vậy mà có thể gọi là nhất cử lưỡng tiện.

Lý Cửu xen lời hỏi:

– Sao lại gọi là nhất cử lưỡng tiện?

Liễu Tôn Trung nghe nói chỉ tủm tủm cười. Giản Lão Nhị đáp:

– Rất đơn giản. Chẳng lẽ người lại còn bắt mỗ nói trắng ra hay sao? Một là tuân theo chỉ thị của Thi Huyện trưởng lão ăn trộm ngựa ngọc của cầu tặc Lưu Chính Ngạn cùng ấn chương của Thông Thiên Hiếu. Hai là Giản Lão Nhị này cũng phải có chút sinh hoạt, kiếm chác chút đỉnh, để làm quà cho cục cưng chứ.

Lý Cửu nghe nói ôm bụng cười ngặt. Liễu Tôn Trung không rõ cục cưng là cái gì. Chàng chỉ ước đoán lỡ mớ biết đó không phải là chuyện đúng đắn.

Lý Cửu nói:

– Nếu vậy thì lão Giản người là nhất dạ đế vương rồi. Cục cưng của người không thay lòng đổi dạ chứ?

Giản Lão Nhị thở dài đáp:

– Nhất dạ đế vương cái khỉ khô. Suýt tí nữa lão Giản mỗ bị hố to là khác. Như vậy làm gì có thì giờ tìm kiếm cục cưng nữa chứ?

Lý Cửu dậm chân chép miệng:

– Tiếc thật! Tiếc thật! Thế nào cục cưng cũng oán trách người cho mà xem.

Liễu Tôn Trung xen lời hỏi:

– Sao lại sắp hố to, người mau kể ra xem?

Giản Lão Nhị đáp:

– Lúc đệ tử tới Trấn Giang ngựa không ngừng vó, ngày đêm rong ruổi về hướng Bắc Cối sơn.

Lý Cửu hỏi:

– Người theo đường thủy đi Bắc Cối sơn hay là theo đường bộ?

Giản Lão Nhị đáp:

– Lão Giản mỗ đâu phải là Hải Đế Sa thì làm sao đi bằng đường thủy được.

Lý Cửu cười ha hả, nói:

– Lão Giản ngươi cũng chẳng phải là Xuyên Địa Thử, muốn đi đường bộ cũng chẳng phải dễ dàng.

Giản Lão Nhị nói:

– Cái trò lén lút lút lút, chui Đông lách Tây như loài chuột chũi tuy lão Giản mỗ không cao minh bằng Trần Tứ, nhưng làm nghề của mỗ cái loại công phu này cũng rất tinh thực.

Liều Tồn Trung gật đầu nói:

– Ngươi có thể lên được Bắc Cốc sơn, đáng gọi là cao minh.

Trước đây Liều Tồn Trung đã từng đại náo Bắc Cốc sơn rồi bị giam cầm trong Đông Doanh, suýt tí nữa thì bị mất mạng cho nên chàng rất biết rõ tình hình ở đó.

Giản Lão Nhị tiếp:

– Lên Bắc Cốc sơn bảo khó thì không khó, mà nói dễ cũng chẳng dễ. Đệ tử sở trường về nhái theo tiếng kêu của những loài động vật, từ chân núi tới lưng núi Bắc Cốc sơn tuy đều được bố trí cơ quan ngầm; Khôi Y tổ, Xích Hào đội đi tuần tra như thoi đưa, nhưng đệ tử đều thoát được tai mắt của bọn chúng. Khi tiến vào được Thiên Khuyết thất, ẩn phục ở đó luôn hai đêm mà chưa làm được trò trống gì.

Lý Cửu ngạc nhiên hỏi:

– Đã vào được Thiên Khuyết thất, sao không hạ thủ ngay đi, còn ẩn phục ở đó làm quái gì?

Giản Lão Nhị đáp:

– Khu vực Đông Doanh lớn lao như thế, làm sao ngươi biết được Thông Thiên Hiểu để ẩn chương ở chỗ nào? Mỗ ẩn núp ở trong tối suốt hai đêm mà cũng không phát giác được nơi để văn án của Thông Thiên Hiểu, đang rối ruột bồng thấy có một người ăn mặc theo lối quan quân đi theo sau lưng một võ sĩ tới cầu kiến Thông Thiên Hiểu. Có lẽ viên quan quân nọ là Truyền Dịch quan. Y trình lên một bức thư, Thông Thiên Hiểu xem xong không nói năng gì. Chỉ thấy lão khẽ vỗ tay liên có một tên quân sư hai tay dâng lên một chiếc hộp sơn đỏ rồi đặt ở giữa bàn. Thông Thiên Hiểu mở ra, bên trong để những vật văn phòng tứ bảo. Ngoại trừ giấy bút nghiên mực ra, trong chiếc hộp đó còn cả ấn

chương bằng ngọc màu lục. Mỗ đang buồn bực, đi mòn giày sắt không sao thấy, lại gặp gỡ nơi đây chẳng phí công. Bấy giờ mỗ ẩn núp sau một tấm bảng trên Thiên Khuyết thất, Thông Thiên Hiểu lên trên bàn viết phúc đáp rồi đóng ấn thương mỗ trông thấy rất rõ ràng. Chợt một nhân vật mặc áo bào đen, dưới cổ đeo một chuỗi đầu lâu nho nhỏ điêu khắc bằng ngọc lớn bước tiến vào, không nói một lời ung dung ngồi xuống chiếc ghế thái sư.

Thông Thiên Hiểu đối với nhân vật mặc áo đen này rất cung kính vội đứng lên tiếp rước, lập tức sai quản sự bưng trà thơm tới mời. Dường như nhân vật nọ nghiêng tai nghe ngóng giây lát, một mặt uống trà, một mặt lạnh lùng nói:

– Bằng hữu đã có giáng lâm Thiên Khuyết thất, sao không xuống dưới này uống trà chơi?

Câu nói ấy thật băng quơ. Mỗ đang lấy làm lạ, liền nghe thấy Thông Thiên Hiểu ngạc nhiên hỏi:

– Đại giáo chủ nói sao? Vị bằng hữu nào tới thế?

Nhân vật áo bào đen đáp:

– Có vị bằng hữu núp trên tấm bảng hiệu kia.

Mỗ nghe nói giật mình kinh hãi, không biết vì sao người nọ vừa bước vào đã biết ngay trên tấm bảng có người ẩn núp như vậy? May là linh cơ mỗ chợt phát động, lập tức giả dạng tiếng chuột rúc kêu “chít chít” luôn miệng, nhảy tới nhảy lui.

Thông Thiên Hiểu thất thanh cười nói:

– Giáo chủ hiểu lầm rồi. Làm gì có người ẩn núp trên tấm bảng ấy, mà là chuột đấy.

Người mặc áo bào đen dường như vẫn hồ nghi nói:

– Những thanh âm vừa rồi đúng là của lũ chuột đuổi nhau. Nhưng rõ ràng vừa rồi bốn tọa nghe thấy tiếng hô hấp của người hẩn hoi.

Mỗ chợt động tâm nghĩ bụng:

“Tên này đã nghe được tiếng hô hấp của mình, tất nhiên vẫn chưa chịu bỏ qua đâu, cần phải ẩn núp xa một chút mới được.”

Đoạn mỗ từ từ thụt về phía sau, định thoát ra ngoài cửa sổ. Nhưng vừa rời khỏi tấm bảng hiệu, đột nhiên nghe thấy tiếng gió vèo vèo, hai đạo ngân quang nhằm thẳng chỗ mỗ vừa ẩn núp bắn tới. Thế của đạo ngân quang ấy tuy nhanh, nhưng phản ứng của mỗ phối hợp cũng rất

tuyệt diệu, liền phát ra những tiếng kêu thê thảm của chuột, những tiếng chân đào tẩu, giầy lát liền im bật.

Liền nghe thấy người áo bào đen ở bên dưới nói:

– Quái lạ. Quả nhiên là chuột thật.

Mỗ thở phào nhẹ nhõm, biết đã qua mắt được người áo bào đen vốn định thừa cơ thoát thân nhưng mỗ còn muốn rình xem tên quán sự cất ẩn chương ở chỗ nào, cho nên lại phải ẩn phục cạnh đó.

Giây lát sau chỉ thấy viên quản sự thâm nhập hết văn phòng tứ bảo cùng ấn chương bỏ hết cả vào trong chiếc hộp sơn đỏ, bưng hai tay, khom mình lui ra.

Mỗ vội rời khỏi chỗ núp, theo dõi hành tung của tên quản sự, thì thấy y bưng chiếc hộp đỏ xuyên qua hai hành lang, tiến vào một gian mật thất. Trước cửa gian mật thất này có người canh giữ.

Bấy giờ vào khoảng canh hai, bên ngoài hành lang bóng người lơ nhố, mỗ không dám vượt qua, sợ bị bọn chúng phát hiện.

Mãi canh ba, mọi người trong nội doanh đều an nghỉ, mỗ mới lén vòng ra phía sau mật thất, tránh khỏi tầm mắt của bọn canh gác, nhảy lên nóc nhà quan sát tứ phía.

Nguyên căn mật thất ấy không có cửa sổ. Mỗ khẽ giở ngói, lấy một sợi dây trong túi bách bảo ra thông xuống dưới, đánh lửa lên xem xét kỹ một hồi, bất giác rất kinh ngạc.

Nguyên căn phòng đó trống rỗng chẳng chứa một vật gì cả nếu không vì đích mắt thấy tên quản sự bưng cái hộp đỏ bước vào thì không một ai lại chú ý tới căn phòng này chính là nơi cất giấu ấn chương của Thông Thiên Hiệu.

Mỗ đứng thừ người ra ở giữa phòng, cau mày suy nghĩ. Dưới đất có lát những hàng gạch đỏ, viên nào mỗ cũng ấn thử nhưng không thấy có sự gì khác lạ.

Lý Cữu nghe tới đó rất lấy làm thích thú xen lời hỏi:

– Thế là nghĩa lý gì nhỉ?

Liễu Tồn Trung cười nói:

– Nhiều phần là giấu ở trong vách tường. Chắc căn phòng ấy có tường kép.

Giản Lão Nhị vỗ tay cười đáp:

– Không sai, tiểu sư tổ đoán trúng phong phúc. Quả nhiên có tường kép thật. Đệ tử thấy những phiến gạch đỏ dưới đất không có gì lạ, đang bực bội liền khẽ gõ lên vách tường mấy cái xem sao bỗng nghe thấy tiếng hồi âm, trong lòng cả mừng, nghĩ thầm:

“Ở đây rồi !”

Thế là đệ tử xem xét cẩn kẽ, tìm tòi mấu chốt cơ quan của bức tường kép ấy ở đâu.

Cũng may bấy giờ đã canh khuya, không sợ có ai tới cho nên đệ tử mới nhẫn nại tìm tòi kỹ lưỡng, không sót một nơi nào, cuối cùng đã phát hiện được chốt cơ quan.

Đó là một cái nút gỗ chỉ to bằng hột đậu khảm cách chân tường trên dưới một tấc. Đệ tử liền giơ tay khẽ ấn lên, cái nút liền chuyển động. Bức tường nứt ra để chứa một cái kẽ một người đi lọt.

Lý Cửu liền hỏi:

– Chiếc hộp sơn đỏ ở trong đó phải không?

Giản Lão Nhị đáp:

– Chiếc hộp sơn đỏ ấy được cất trong một chiếc tủ sắt

Lý Cửu ồ lên một tiếng nói:

– Được cất trong một chiếc tủ sắt, vậy biết làm thế nào?

Giản Lão Nhị thò tay vào ngang lưng móc chiếc túi bách bảo ra thủng thẳng nói:

– Kiểm cơm là ở chỗ đó. Dù cho có khóa mười lần cửa cũng chẳng làm khó dễ được mỗ. Mỗ mở khóa rất dễ dàng, lấy ấn chương của Thông Thiên Hiểu ra, chiếu vào ánh lửa, đóng dấu lên lá thư viết sẵn của Hoắc Đại Siêu rồi cẩn thận để lại như cũ, khóa kín cửa sắt. Như vậy thật thần cũng chẳng biết, quỷ cũng không hay.

Lý Cửu trề môi nói:

– Người thật ngu ngốc quá. Ấn chương đã lọt vào tay mà lại không thừa cơ đem về luôn có hơn không.

Liều Tồn Trung cười nói:

– Đem ấn chương về mới là ngu ngốc nhất trong thiên hạ.

Lý Cửu trở mặt hỏi:

– Tại sao thế?

Liều Tồn Trung đáp:

– vật này chỉ có thể dùng một lần, không còn công hiệu nữa. Nếu đánh cắp luôn khi Thông Thiên Hiểu đem ra dùng không thấy liền thông báo cho các nơi tuyên bố huỷ bỏ hết văn kiện cũ có phải là lỡ hết đại sự không?

Giản Lão Nhị cười nói:

– Người ta thường xưng Lý Cửu là Hải Để Sa Ngư, thật ra chỉ là một con Tử Ngư, không hơn không kém.

Liều Tồn Trung bỗng nói:

– Còn ngựa ngọc của Lưu Chính Ngạn không có trong bức tường kép ấy hay sao?

Giản Lão Nhị đáp:

– Lúc đầu đệ tử ước đoán, chắc con ngựa ngọc ấy được giấu trong bức tường kép nhưng tìm tòi một hồi, trừ chiếc hộp sơn đỏ ra, thì không có vật gì khác, cho nên đành lui ra ngoài mật thất. Bấy giờ trời đã sắp sáng, đệ tử chỉ sợ bị đối phương phát hiện, liền vội đi lẩn trốn.

Lý Cửu hỏi:

– Bạn trốn ở đâu? Không đói khát hay sao?

Giản Lão Nhị đáp:

– Mỗi ngày thịt béo rượu ngon, mỡ ăn nhậu không xuể thì sao lại đói khát được.

Lý Cửu ngạc nhiên nói:

– Nơi lẩn trốn mà có thịt béo rượu ngon, mỡ không làm sao hiểu nổi.

Giản Lão Nhị đáp:

– Mỗ trốn ngay phòng ẩm thực của Đông Doanh, phòng ấy rất lớn mỗi ngày không biết thịt bao nhiêu con heo, bao nhiêu con bò. Trong mười ngày Lưu Chính Ngạn đã tọa trấn ở Đông Doanh đến năm bảy ngày cho nên vấn đề ăn uống thì khỏi chê, và mấy hôm đó lại đúng dịp Đông Doanh thiết tiệc gì đó nên lại càng giết thịt nhiều hơn. Những bình rượu Hoa điêu khổng lồ chất đầy phòng. Mỗ núp trong một ngăn để vật tạp nhạp, ban ngày đánh một giấc thoải mái tối đến thì tìm cách do thám nơi giấu vật báu Lưu Chính Ngạn, tối hôm đó trời không trăng.

Liều Tồn Trung bỗng xen lời:

– Đông Doanh rất lớn rộng, kiến trúc rất quy mô, tìm con ngựa ngọc nhỏ xíu không phải là một việc dễ dàng.

Giản Lão Nhị đáp:

– Đúng thế. Bấy giờ đệ tử đem thân vào hang hùm tìm con ngựa ngọc như mò kim đáy bể không chút manh mối. Tuy nhiên nghĩ tới con ngựa ngọc ấy có liên quan đến sự sinh tồn của Thi Huyền trưởng lão với Hạc sư tổ, liền nảy sinh đồng khí không hề có cảm giác hãi sợ là gì.

Liễu Tồn Trung khẽ gạt đầu nhận thấy Giản Lão Nhị nói rất chí lý, có những lúc tinh thần nung nấu không còn biết so đo hơn thiệt nữa. Giản Lão Nhị tiếp:

– Đêm ấy không trăng sao, đệ tử từ ngăn tạp vật chui ra, vốn định bắt một tên quân sự tra hỏi, quanh qua một dãy lầu các, chợt văng vẳng nghe thấy có người cãi cọ thanh âm lúc to lúc nhỏ, lâu lâu lại xen vào những tiếng cười nhạt. Đệ tử liền động lòng, lặng lẽ nhón gót tới nơi, xuyên thủng giấy cửa sổ nhìn vào xem sao. Chỉ thấy hai người tuổi trẻ, một người cười nhạt luôn miệng, một lộ đầy vẻ khinh khỉnh. Người kia mặt đầy vẻ giận dữ. Người cười nhạt ngồi cạnh bàn, tay cầm chung trà, đại khái đang nhấm nháp. Còn thanh niên đang giận dữ thì đi đi lại lại không ngừng. Y bỗng đi chậm lại, đứng dừng lại trước mặt gã uống trà, cầm phần nói:

– Cát Đạt Tố, những lời bạn nói trước đây với mỗ bây giờ không còn kể tới nữa hay sao?

Đệ tử động lòng nghĩ bụng:

– Thì ra tên này là Cát Đạt Tố.

Chỉ thấy Cát Đạt Tố cười nham hiểm hỏi lại:

– Mỗ đã nói những lời lẽ gì mà bạn bảo không kể nữa?

– Hừ! Chúng ta đã giao ước, mỗ chấp nhận, chấp nhận, hạ độc... giết sư phụ.

Lúc gã nói tới câu hạ độc giết sư phụ mặt lộ đầy vẻ hối hận và khổ sở. Đệ tử giật mình sửng sốt không ngờ trên đời này lại có kẻ dám hạ độc sát hại sư phụ.

Nhưng trông thấy dáng dấp đau khổ của gã tựa hồ như chỉ vì nhất thời hồ đồ mà thôi, chứ cũng vẫn còn chút lương tri. Gã nọ đau đớn giây lát, gượng nói tiếp:

– Ta hạ độc giết sư phụ, bạn sẽ nhường Tố Tố cho ta.

Cát Đạt Tố không để gã nói dứt lời đã cười khẩy nói:

– Dương Cự Nguyên, Cát Đạt Tố ta xưa nay nói một là một, hai là hai, ai dám bảo là mỗ nuốt lời? Bạn đã hạ sát được Vô Trần yêu đạo chưa?

Nói tới đó, Giản lão mới chột ngừng đầu lên nhìn Liễu Tôn Trung thấy chàng vẫn bình thản như thường, còn Lý Cửu thì nhảy xổ lại, hỏi dồn:

– Vô Trần đạo nhân chết rồi ư? Tên súc sinh Dương Cự Nguyên nói thế nào?

Giản Lão Nhị đáp:

– Gã Dương Cự Nguyên nghe Cát Đạt Tố gọi Vô Trần đạo nhân là yêu đạo, trong lòng rất tức giận, quát bảo:

– Bạn ăn nói hãy giữ gìn lột chút. Ai là yêu đạo nào?

Cát Đạt Tố cười khảnh khách nói:

– Thôi, bạn đừng làm cái trò ta đây chính đáng nữa, cả cái trò thái sư nghịch luân bạn cũng làm được thì sá gì một câu “yêu đạo” chứ.

Dương Cự Nguyên giận dữ đến mất như đổ lửa, định xông lại thí mạng, nhưng rốt cuộc gã vẫn cố nhẫn nhịn, hồi lâu sau mới tiếp:

– Độc được bạn đưa cho ta, ta đã bỏ vào bát canh, ngờ đâu bị tên Liễu Tôn Trung từ đâu tới phá hoại.

Cát Đạt Tố cười nhạt nói:

– Nếu không nhờ ta thỉnh cao nhân ngầm cứu giúp thì bạn đã sớm bị chết dưới tay Liễu Tôn Trung rồi.

Liễu Tôn Trung sao lại bỗng xuất hiện kịp lúc, phá hỏng kế hoạch thí sư của Dương Cự Nguyên, Giản Lão Nhị với Lý Cửu đều không hiểu rõ sự thể bên trong ra sao.

Như quả Giản Lão Nhị không xâm nhập Đông Doanh, ngẫu nhiên nghe hai gã nọ tranh luận, thì cả hai không biết được chuyện Dương Cự Nguyên vì thâm yêu trộm nhớ sư muội Tố Tố khiến mờ cả lý trí làm việc thương luân bại lý ấy.

Giản Lão Nhị nói tiếp:

– Dương Cự Nguyên nghe Cát Đạt Tố nói gã ngấm ngầm mời cao thủ cứu tính mạng mình, liền cười nhạt nói:

– Cát Đạt Tố, bạn nên gạt những lời kể xảo trá sang bên thì hơn. Bạn mời cao thủ nào cứu ta thì không rõ. Nhưng còn bạn có thành thật

cứu mạng ta, hay là sợ ta bị Liễu Tồn Trung bắt được rồi tiết lộ âm mưu thâm độc của bạn?

Cát Đạt Tố cười khảnh khách, đáp:

– Bất cứ sao, nếu không được người dùng thủ pháp “Mãn thiên hoa vũ” phóng ám khí ra, thử hỏi hiện tại bạn còn sống sót được không?

Dương Cự Nguyên cười nhạt, nói:

– Nếu bấy giờ mỗ bị Liễu Tồn Trung kìm chế thì chắc thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ ấy của bạn, mỗ sẽ lãnh đủ hết, phải không?

Cát Đạt Tố lộ nụ cười thâm trầm, ánh mắt đầy vẻ giảo hoạt. Dương Cự Nguyên liền hỏi:

– Hiện tại mỗ yêu cầu bạn thực hành lời hứa. Sư muội mỗ đang ở đâu?

Cát Đạt Tố thủng thẳng đáp:

– Lời hứa của mỗ có điều kiện trao đổi. Đó cũng là điều cam kết từ trước giữa chúng ta. Bây giờ Vô Trần yêu đạo vẫn chưa chết, chính bạn là kẻ không giữ đúng lời hứa trước. Thế này vậy, chúng ta lại thương lượng một điều kiện khác nhé, bạn thấy thế nào?

Dương Cự Nguyên cười nhạt, hậm hực nói:

– Cứ nói ra đi.

Cát Đạt Tố nói:

– Chuyển trước, mọi sự vỡ lở đều do tên tiểu tử Liễu Tồn Trung phá hoại. Mỗ sẽ ra hạn trong vòng hai tháng bạn phải đi hành thích hắn. Việc thành công mỗ bảo đảm Tố Tố sẽ ngã vào lòng bạn ngay.

Giản Lão Nhị kể tới đó hậm hực nói:

– Mẹ kiếp? Tên Cát Đạt Tố thật hiểm độc, bấy giờ đệ tử chỉ muốn cho y một mũi Tam Lăng tiêu để giáo huấn gã một phen, nhưng đệ tử ngược nhìn lại Dương Cự Nguyên, thấy sắc mặt y lộ đầy vẻ oán hận, tức giận đến chân tay run lẩy bẩy, cười nhạt nói:

– Cát Đạt Tố. Dương Cự Nguyên ta lần này đã nhìn thấy rõ bộ mặt thật của ngươi. Ngươi còn mong tái giở thủ đoạn mượn đao giết người nữa phải không?

Nói tới đó, y có vẻ hối hận tột độ, rầu rĩ thốt:

– Sư phụ, đệ tử tội đáng muôn thác. Tội đáng muôn thác.

Rồi y nhún người, định nhảy ra ngoài cửa sổ. Tuy y nhanh, nhưng Cát Đạt Tố còn nhanh hơn. Chỉ thấy mắt hoa một cái, Cát Đạt Tố đã đứng chặn trước cửa sổ, mặt lộ đầy sát cơ, thâm trầm hỏi:

– Họ Dương kia, người định đi đâu?

Dương Cự Nguyên quát lớn:

– Họ Dương ta không phải là chó săn của Đông Doanh, muốn đi đâu thì đi, người không có quyền lý tới.

Cát Đạt Tố cười hắc hắc nói:

– Hễ ai tiến vào Đông Doanh này đều mất hết mọi hành động tự do. Người phải lưu lại đây.

Bấy giờ gương mặt Dương Cự Nguyên hiện đầy vẻ thản nhiên, tỉnh táo, như coi thường cả sự chết, quát bảo:

– Quân chó săn họ Dương, ta sợ người thì không phải là kẻ hảo hán.

Tả chưởng vỗ hờ ra một chiêu, rồi y vội nhảy lui về phía sau, muốn xuyên qua cửa sổ khác đào tẩu, nhưng tai đã nghe giọng thâm trầm của Cát Đạt Tố nói:

– Đây là người tự đi tìm lấy cái chết. Mau nộp mạng cho ta.

Dứt lời, gã chuyển mình tới chân tường, giơ chưởng nhắm đỉnh đầu Dương Cự Nguyên vỗ tới.

Lý Cửu thường nghe người ta đồn đại Vu Viên công của Cát Đạt Tố cực kỳ lợi hại, âm hàn chưởng độc của Tôn Kha Ba gã đã thành tựu được tám phần, công lực không thể xem thường. Nay nghe Giản Lão Nhị nói Cát Đạt Tố vung chưởng chop thẳng vào đầu Dương Cự Nguyên không sao nhìn được thất thanh la lớn:

– Nguy tai ! Nguy tai! Lão Giản người có trợ giúp không?

Giản Lão Nhị đáp:

– Dương Cự Nguyên đã có ý hối lỗi. Điều này chứng minh y không phải là hạng người không còn lương tri, chẳng thể tha thứ được, mà vẫn còn có thuốc để chữa trị. Tiếc thay y vì sắc đẹp mà mê mẩn mất cả lý trí. Nhất thời đi lầm con đường tà. Y đối kháng với Cát Đạt Tố tất chỉ chết uống mạng chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Giản Lão Nhị rầu rĩ nói:

– Hà! Đệ tử nhất thời nghĩ không thông lý lẽ trên, chỉ căm hận y làm trành cho hổ, sát hại sư phụ, cho nên chẳng để tâm tới sự sống chết

của y. Chiêu thức của Cát Đạt Tổ quả nhiên cực kỳ quái dị, đệ tử còn chưa kịp nhìn rõ, đã thấy năm ngón tay đã chộp gần tới đỉnh đầu Dương Cự Nguyên. Bấy giờ Dương Cự Nguyên vẫn bình thản như thường, không tránh không né, mười ngón tay như móc câu chộp thẳng vào Thập Nhị Trùng Lâu của Cát Đạt Tổ. Lối đấu pháp này thật là cùng thí mạng, liều chết với kẻ thù.

Lý Cửu vỗ tay, la lớn:

– Tuyệt! Tuyệt! Đổi mỗ vào trường hợp đó cũng quyết thí thân đổi lấy mạng sống đối phương.

Giản Lão Nhị tiếp:

– Không sai. Hành động ấy của Dương Cự Nguyên thật trí dũng song toàn, tuyệt diệu vô cùng, đương thời mỗ cũng phải khen ngợi thâm. Chiêu tình hình bấy giờ, Cự Nguyên trừ cánh liều chết tử chiến, thật y không kịp thối lui tránh né.

Lý Cửu nghe đến nổi thất thần, vội xen lời hỏi:

– Sau rồi thế nào?

Giản Lão Nhị đáp:

– Cát Đạt Tổ không phải là kẻ ngu ngốc, đời nào gã chịu giao đấu theo phương pháp ấy. Chỉ thấy gã khom lưng thót bụng, trông dáng dấp như một con đười ươi khổng lồ, hai chân khẽ điểm xuống mặt đất nhảy lui ra ngoài xa năm thước.

Lý Cửu lại hỏi:

– Dương Cự Nguyên có truy kích không?

Liễu Tồn Trung mỉm cười, nói:

– Nếu Dương Cự Nguyên đuổi theo truy kích thì không phải là đồ đệ của Vô Trần. Đó là y theo thể thức lấy tiến làm thoái, tất nhiên sẽ thừa cơ hội nhảy ra ngoài cửa sổ đào tẩu.

Giản Lão Nhị vỗ đùi, khen ngợi:

– Tiểu sư tổ thật là sáng suốt thấy rõ được mọi việc như ở trước mắt. Dương Cự Nguyên quả nhiên làm theo đúng như lời suy đoán của tiểu sư tổ. Giữa lúc Cát Đạt Tổ khom lưng nhún chân, Dương Cự Nguyên lập tức lui bước, lướt ra ngoài song cửa muốn thoát đi.

Lý Cửu cao hứng hỏi:

– Tiểu tử ấy giỏi lắm. Sau rồi thế nào nữa?

Giản Lão Nhị thở dài, nói:

– Hà! Khinh công của Cát Đạt Tố thật lợi hại. Chỉ thấy gã vừa lui lại tiến, chột tung mình nhảy lên, miệng đồng thời quát lớn:

– Lưu lại cho ta.

Đoạn gã vung chưởng nhắm sau lưng Dương Cự Nguyên vỗ tới kinh phong kêu vù vù.

Cự Nguyên vội lách mình né tránh, tà tà rơi xuống mặt đất.

Lý Cửu nghe nói Cự Nguyên bị chưởng lực của Cát Đạt Tố bức bách phải hạ chân xuống đất, không đảo tẩu thoát liền dặm chân, nói:

– Tiếc thật! Tiếc thật! Tên Cát Đạt Tố quá nhiên lợi hại.

Giản Lão Nhị đáp:

– Gã là đại đệ tử của Tôn Kha Ba, đệ nhị cao thủ vùng Thanh Hải, chứ đâu phải chuyện chơi. Cát Đạt Tố năm bảy phen đều dồn ép Dương Cự Nguyên không sao thoát được, liền cười gằn, lạnh lùng nói:

– Cự Nguyên huynh, không phải Cát Đạt Tố mỗ chẳng giữ giao tình, chỉ vì huynh đã biết rõ sự bí mật của Đông Doanh, phải vĩnh viễn làm việc cho Đông Doanh.

Dương Cự Nguyên tức giận đến mặt mũi tái xanh, mắt như nổ lửa thóa mạ:

– Thôi, ngươi hãy cầm cái miệng chó giả nhân giả nghĩa ấy đi. Bọn Đông Doanh các ngươi đều là một lũ cầm thú không còn một chút nhân tình.

Cát Đạt Tố cười hắc hắc nói:

– Nhân tình thì đáng giá bao nhiêu nào.

Giản Lão Nhị kể tới đó bỗng ngừng lại, cúi đầu trầm ngâm. Lý Cửu vội thúc giục:

– Cát Đạt Tố bảo nhân tình đáng giá bao nhiêu tiền, rồi không nói gì nữa hay sao?

Giản Lão Nhị đáp:

– Y nói gì nữa thì mỗ quên mất rồi. Có điều Cát Đạt Tố cực kỳ nham hiểm. Một mặt nói chuyện, một mặt đột ngột tấn công lén, mười ngón tay tia ra ánh lam quang, nhằm Thiên Đình huyết của Dương Cự Nguyên vỗ tới. Dương Cự Nguyên thọ giáo với Vô Trần đạo sĩ thân thủ cũng không phải yếu kém liền nghiêng đầu, song quyền từ ngang hông đẩy ra, xuyên thẳng vào Khí hải huyết của đối phương. Cát Đạt Tố tựa hồ như đã sớm dự đoán trường hợp trên. Gã ỷ khinh công linh hoạt đột

nhiên khom lưng chuyển bộ luôn ra phía sau lưng Dương Cự Nguyên, quát lớn một tiếng:

– Trúng?

Hữu chương của gã đồng thời đánh ra. Chỉ nghe thấy “bộp” một tiếng, Long Quyển huyết của Dương Cự Nguyên đã thuận theo thế chương ấy, nhún chân phóng mình ra ngoài cửa sổ.

Bấy giờ mỗ đang nhìn trộm ở mép cửa ấy, đột nhiên thấy Dương Cự Nguyên lao ra, vội sụp đầu xuống. Y lướt qua đỉnh đầu mỗ.

Tiếp theo đó, chỉ nghe thấy “bịch” một tiếng, rồi những tiếng cành cây gãy rào rào. Không cần quay đầu lại nhìn mỗ cũng biết Dương Cự Nguyên bị té vào trong những bụi cây cỏ.

Mỗ lập tức cảnh giác. Tất nhiên Cát Đạt Tố thể nào cũng đuổi theo ra, và hành tung của mình bị bại lộ.

Thế rồi mỗ không kịp suy nghĩ, tung mình lên mái hiên phóng đi luôn.

Cũng may chỗ đó là góc của một dãy lầu khác, mỗ vừa lách mình sang bên liền thấy bằng người thấp thoáng. Không ngoài sự dự đoán Cát Đạt Tố quả nhiên từ trong lao ra hạ chân xuống bụi cỏ lục soát.

Bấy giờ khu vườn tĩnh mịch xa xa tuy còn ánh đèn le lói nhưng không chiếu tới hoa viên. Trên trời trăng lờ mờ sao thưa thớt. Chỉ thấy hình bóng Cát Đạt Tố len lỏi trong những bụi hoa, hai tay rẽ nhánh cây tìm tòi.

Bấy giờ mỗ bỗng nảy sinh một ý niệm, mong mỗ Dương Cự Nguyên không bị Cát Đạt Tố phát giác.

Mỗ đảo mắt nhìn, lờ mờ trông thấy Dương Cự Nguyên nằm im dưới bụi hoa màu tía bất động. Cát Đạt Tố tìm kiếm mỗi lúc một xa, dần dần cách đến ngoài mười trượng. Mỗ liền khẩn thầm:

“Xin trời phạt xui khiến Cát Đạt Tố lục soát xa thêm chút nữa.”

Lý Cửu lặng lẽ lắng nghe liền gật đầu xen lời:

– Đúng lắm. Hiện giờ Lý Cửu mỗ cũng thầm khẩn như vậy.

Liều Tồn Trung bình tĩnh theo dõi câu chuyện, không nói một lời, Lý Cửu liền hỏi:

– Tiểu sư tổ, đệ tử cầu nguyện cho tên nghịch đồ Dương Cự Nguyên được tai qua nạn khỏi, lão nhân gia có tán thành không?

Liều Tồn Trung lặng lẽ không đáp, chỉ khẽ gật đầu.

Lý Cửu le lưỡi nhìn sang Giản Lão Nhị có ý thúc giục y kể tiếp. Giản Lão Nhị liền nói:

– Cát Đạt Tố tìm tòi quanh quẩn một hồi liền lách mình ra khỏi vườn hoa.

Xem tình hình có lẽ gã hoài nghi Dương Cự Nguyên mang thương tích đào tẩu cho nên liền bỏ đi thông báo cho bọn tuần canh.

Mỗ đợi tới khi Cát Đạt Tố mất dạng ngoài hoa viên vội tung mình nhảy xuống, dùng thuật Xà hành bò tới dưới bụi hoa tía. Chỉ thấy Dương Cự Nguyên hơi thở yếu ớt đã hôn mê bất tỉnh.

Mỗ đưa mắt quan sát tứ phía thấy địa phương này lớn rộng, nếu bấy giờ mỗ xóc y đào tẩu khỏi vườn hoa thể nào dọc đường cũng bị bọn tuần canh phát giác. Mỗ liền nghĩ thầm:

“Vừa rồi Cát Đạt Tố không chú ý tới bụi hoa tía này nên không tìm ra được Dương Cự Nguyên, tất nhiên thể nào gã cũng quay trở lại lục soát lượt nữa.”

Nghĩ đoạn, mỗ không dám do dự, vội ôm Dương Cự Nguyên đem tới một bụi hoa cúc cách đó ngoài mười trượng.

Vừa rồi Cát Đạt Tố đã tìm tòi ở nơi đây kỹ lưỡng nếu lát nữa gã có quay trở lại cũng sẽ không tới lục soát nữa.

Mỗ vừa đặt Dương Cự Nguyên xuống đã nghe thấy có tiếng chân người rất nhẹ nhàng. Quả nhiên Cát Đạt Tố đã quay trở lại, còn thêm một tên nữa, có lẽ là võ sĩ tuần đêm, tay cầm hộ thủ trường câu, không ngớt thọc vào những bụi cỏ hai bên đường. Cát Đạt Tố nói:

– Góc bên đó đã phái người tìm kiếm chưa?

Tên nọ cung kính đáp:

– Bẩm tổng quản, bốn phía Đông Nam Tây Bắc tiểu nhân đều có bố trí trạm canh ngầm. Trừ khi tên nọ ẩn phục không di động thì không thể thoát khỏi những trạm canh của tiểu nhân.

Cát Đạt Tố nói:

– Tốt lắm. Người hãy tới dãy hoa màu tím kia tìm kiếm xem sao.

Tên tuần đêm đáp:

– Chúng ta hãy rẽ bụi cúc này tìm kiếm trước đã.

Cát Đạt Tố nói:

– Không cần. Nơi đây mỗ đã tín kỹ rồi. Mau tới phía đằng kia kéo lỗ mất hết thì giờ.

Tên tuần dạ cung kính thốt:

– Dạ.

Tam Thủ Thần Thâu chép miệng nói:

– Mỗ ngắm ngẫm thở hắt ra, giờ tay lau mồ hôi trán. Tình cảnh vừa rồi thật hung hiểm. Nếu mỗ không nhanh trí ẩn phục kịp thời thì bây giờ đã nguy tai rồi.

Giản Lão Nhị nói tới đó, ngừng đầu lên nhìn Liễu Tồn Trung, chỉ thấy chàng tùm tùm cười, nhưng bao hàm vẻ khen ngợi mình, trong lòng khoan khoái cực độ.

Lý Cửu nói:

– Tình thế ấy quả thật hung hiểm. Lão Giản người thật tài ba, vừa to gan vừa nhanh trí.

Giản Lão Nhị đáp:

– Chuyện ấy chưa gọi là hung hiểm được, mà còn việc hung hiểm nguy nan hơn thế nữa. Cũng may tài năng của mỗ cũng được chân truyền. Bằng không mỗ đã chẳng bao giờ ăn cơm được nữa.

Nói xong y giờ tay vỗ vỗ lên trán. Lý Cửu trở mắt hỏi:

– Tên tuần dạ đã thừa lệnh đến bụi hoa tím rồi thì còn nguy hiểm gì nữa?

Giản Lão Nhị đáp:

– Giữa lúc tên tuần dạ đang định tiến về dãy hoa cỏ màu tím thì tên Dương Cự Nguyên lại khê cát tiếng rên rĩ, tay chân ngo nguẩy, những cành cúc bị xao động. Thanh âm ấy tuy rất nhỏ, nhưng chẳng may tên tuần dạ vừa đi ngang qua bụi hoa cúc ấy, y liền ngừng chân lại, quay đầu báo cáo:

– Bẩm tổng quản, trong này như có tiếng người.

Cát Đạt Tố vội hỏi:

– Ở đâu?

Tên tuần dạ đáp:

– Ở trong bụi cúc này.

Lúc ấy mỗ hồn phi phách tán, bụng bảo dạ:

– Thế là xong.

Chợt nghe thấy Cát Đạt Tố hừ nhạt, nói:

– Bậy bạ. Dãy cúc này ta đã sớm lục soát kỹ càng thì còn ai ẩn trốn trong đó được. Người không nghe lầm chứ ?

Mỗ nghe Cát Đạt Tố nói như vậy, lập tức phát động linh cơ, liền giả dạng tiếng mèo kêu ngao ngao liên hồi, giờ tay bới nhánh cục như tiếng móng vuốt của mèo nhảy nhót.

Cát Đạt Tố bật cười ha hả nói:

– Người có nghe thấy không? Đó ehỉ là con mèo rừng từ trên núi chui xuống kiếm ăn.

Mỗ nghe nói Cát Đạt Tố nói mèo rừng ở trên núi xuống liền chuyển giọng thấp hơn nữa, đổi thành thanh âm của loại mèo rừng đi kiếm ăn.

Tên tuần dạ bán tín bán nghi, đáp:

– Có lẽ tiểu nhân nghe lầm cũng nên.

Cát Đạt Tố nói:

– Dĩ nhiên rồi, nếu người không nghe lầm, chẳng lẽ mỗ lại nhìn sai.

Tên tuần dạ thuận miệng đáp:

– Dạ dạ.

Cát Đạt Tố bỗng quát tháo:

– Người dạ dạ như thế có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ người cho là ta nhìn sai chẳng?

Tên tuần dạ hoảng hốt đáp:

– Dạ dạ.

Nhưng lập tức phát giác câu dạ dạ của mình bất ổn, vội biện bạch:

– Không phải, không phải! Không phải tổng quản nhìn lầm mà tiểu nhân nghe lầm.

Cát Đạt Tố dụ giọng nói:

– Có thể chứ.

Tên tuần dạ lại nói:

– Chẳng trách trong nhà bếp hai hôm nay thường thường mất thực vật. Hôm qua một con gà chiên béo không cánh mà bay, vừa đem ở trong lò ra để trên bàn quay dầu lại thì không thấy đâu nữa. Chắc đúng của nợ này ăn vụng rồi, phải đánh chết nó mới được.

Lý Cửu nghe tên nợ bào định đánh chết con mèo rừng, thất kinh thốt:

– Hồng bát.

Giản Lão Nhị nói:

– Tên tuần dạ ấy hiểm độc thật. Trong lúc cấp bách mỗi chột nảy trí khôn vội nhất ngay một cục đá lên, dùng liên hoàn thủ pháp ném sang một bụi hoa cạnh đó. Chỉ nghe thấy phập một tiếng, hoa cỏ lay động xào xạc. Tên nọ đang định vung hộ thủ câu ra, liền nghe thấy Cát Đạt Tố quát bảo:

– Người điên rồi ư? Con mèo ấy đã nhảy sang bên kia rồi còn định câu với móc gì nữa. Mau tới dây hoa tím kia xem kéo lỗ hết thì giờ.

Tên tuần dạ vâng vâng dạ dạ lia lịa, vội vã bước đi ngay. Bấy giờ mỗi mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Cửu cười nói:

– Cát Đạt Tố thật là người tốt. Tính mạng người đã được y tha cho đấy.

Liều Tôn Trung nói:

Cát Đạt Tố là một tên lòng dạ hẹp hòi không chịu nhận mình sai lầm. Người tưởng y thật không biết dưới bụi cúc có người mai phục? Sau rồi một mình y quay trở lại tra xét một lượt nữa, có phải không?

Câu sau cùng chàng dừng lại để hỏi Giản Lão Nhị.

Giản Lão Nhị đáp:

– Đúng vậy. Tiểu sư tổ đoán không sai chút nào.

Quả nhiên y còn một mình quay trở lại tra xét một lượt nữa.

Lý Cửu xen lời nói:

– Nếu vậy, người làm thế nào mà thoát nạn?

Giản Lão Nhị đáp:

– Không riêng tiểu sư tổ đoán trúng được tâm địa của Cát Đạt Tố, mà ngay mỗi cũng ước đoán như thế. Y tới dây hoa tía lục một hồi, rồi quay sang góc khác, đại khái là để tách rời tên tuần dạ một mình lặng lẽ quay trở về bụi cúc. Nhưng mỗi vừa thấy bóng dáng y biến mất, không cần biết Dương Cự Nguyên sống hay chết, liền xóc ngay y lên vai, nhanh nhẹn nhảy qua cửa sổ vào bên trong căn lầu các nọ.

Lý Cửu thất thanh nói:

– Đó chẳng phải là đem dê vào miệng hổ ư? Ngồi lâu các ấy chẳng phải của Cát Đạt Tố là gì?

Liều Tôn Trung vỗ tay khen ngợi:

– Tuyệt! Tuyệt Đó gọi là chước hư mà thực, thực mà hư. Dương Cự Nguyên từ trong căn nhà đó nhảy ra, hiện tại người lại quay trở về căn lầu ấy, thật là thượng sách, vì khắp bốn phía Đông, Tây, Nam, Bắc đều đặt chòi canh ngầm. Người không quay trở về căn lầu ấy thì còn đi đâu cho thoát được?

Giản Lão Nhị đáp:

– Đúng vậy. Đệ tử cũng nghĩ như thế cho nên mới công Dương Cự Nguyên nhảy qua cửa sổ vào trong phòng. Ôi chà, bấy giờ mới thật là khiến đệ tử khiếp hãi đến suýt chết giấc.

Lý Cửu vội hỏi:

– Người phát hiện cái gì thế ?

Giản Lão Nhị đáp:

– Mỗ vừa nhảy vào trong phòng phát hiện cách đó không xa có bóng dáng một phụ nữ. Vì người nọ đứng quay lưng lại nên không trông thấy rõ diện mạo. Mỗ không kịp so đo, vội quay người lại định đào tẩu đã nghe thấy nàng nọ lạnh lùng nói:

– Đứng lại.

Mỗ giật mình, do dự giây lát nghĩ bụng:

“Giọng nói của nàng ta rất ngọt ngào dễ nghe, mình thử nán lại xem nàng định nói gì?”

Nghĩ đến, mỗ liền dừng chân bất động từ từ quay đầu lại nhìn thì lúc ấy nàng nọ cũng quay người lại. Mỗ chỉ thấy mắt sáng hắc. Một bộ mặt kiều diễm vô song đang nhìn mình tằm tằm cười, không một chút ác ý.

Nàng nọ giơ tay lên vẫy mỗ, nói:

– Hãy để người trên lưng xuống đi.

Mỗ thấy động tác của nàng rất dịu dàng, ôn nhu, giọng nói ngọt ngào, bất giác ngẩn người ra, sửng sốt, như là một người bị thôi miên không còn biết tự chủ, cam tâm nghe nàng chỉ huy, lập tức khẽ đặt Dương Cự Nguyên xuống đất. Chỉ thấy nàng lướt đi uyển chuyển nhẹ nhàng, thung thủng tiến lại nhìn Dương Cự Nguyên giây lát, giơ tay đặt lên mũi y, mặt hiện đầy vẻ kinh nghi.

Bấy giờ hai con mắt Dương Cự Nguyên nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt, nhưng ngực vẫn còn hơi ấm áp, chân tay lạnh lẽo như băng. Mỗ thất kinh thối, tuy không ưa gì Dương Cự Nguyên, nhưng bấy giờ không muốn y bị chết dưới tay Cát Đạt Tố. Vì cô nương kiều diễm ấy xem xét

một lượt, đang định lật lưng Dương Cự Nguyên lại, bỗng thấy nàng hơi sững sốt, nghiêng tai nghe ngóng giầy lát, đột nhiên giơ tay nhỏ nhắn trắng như ngọc ngà khẽ kéo Dương Cự Nguyên rời khỏi mặt đất miệng thốt:

– Hãy theo lại đây.

Thái độ của nàng có vẻ vội vàng, không đợi mỗ chấp thuận đã kéo Dương Cự Nguyên tới một căn phòng mé Đông ngôi lầu các ấy. Trong lòng mỗ rất kinh dị, thấy cánh tay nhỏ nhắn trắng muốt như ngọc ngà ấy, vị cô nương yếu điệu ấy, mà sao sức mạnh lại mạnh mẽ đến thế, cấp một nam nhân chẳng khác gì một con chim ưng quắp gà con.

Nhưng bấy giờ mỗ không kịp nghĩ nhiều, cũng không còn tự chủ ngoan ngoãn đi theo nàng nọ, tiến về căn phòng mé Đông. Cánh cửa phòng ấy được chế tạo bằng thép dày, thập phần kiên cố và đã được khóa kín.

Trên vách tường cạnh đó có một cánh cửa sổ bằng chấn song sắt. Cô nương nọ đặt Dương Cự Nguyên xuống đất, nhẹ nhàng nhảy lên cửa sổ, rút mấy chấn song ra rồi nhảy xuống bên dưới, xách Dương Cự Nguyên, hai chân khẽ nhún xuống mặt đất, lướt luôn vào bên trong. Chỉ thoáng cái nàng lại tung mình lướt ra, thế thức cực kỳ lạ mắt. Mỗ rất là hâm mộ.

Lý Cửu cười nói:

– Dĩ nhiên rồi. Một cô nương đẹp tuyệt vời như vậy nếu Lý Cửu đổi vào trường hợp ấy cũng phải hết lòng ngưỡng mộ.

Giản Lão Nhị nghiêm sắc mặt nói:

– Người đừng có nghĩ bậy, Giản Lão Nhị mỗ không phải hâm mộ nhan sắc của nàng, mà chỉ hâm mộ thân thủ đẹp mắt tuyệt diệu thôi. Nàng nói khẽ với mỗ:

– Mau vào bên trong này, đặt song sắt vào như cũ. Đừng động đây, có người tới đấy.

Mỗ thất kinh thâm, chẳng trách thần sắc của nàng lại có vẻ hồi hã như thế, liền không do dự nhảy vào trong phòng, liền nghe thấy bên ngoài có người lớn tiếng hỏi:

– Trên lầu có ai không?

Tiếng kêu gọi ấy cất lên hai lượt. Tiếp theo đó là tiếng chân người dồn dập. Với kinh nghiệm sẵn có, mỗ đoán biết có hai người vừa bước vào căn lầu. Vị cô nương nọ liền lạnh lùng nói:

– Làm gì mà ồn ào thế ? Các người định tìm ai?

Hai người vừa lên trên lầu, không ngờ vị cô nương nọ lại có mặt ở đó vội cung kính đáp. Lại nghe cô nương nọ không vui nói:

– Các người tới đây làm gì thế ?

Tên nọ đáp:

– Bọn tiểu nhân được lệnh tới đây để tra xét.

Cô nương nọ hỏi:

– Có kẻ địch xâm nhập ư ? Các người phụng mệnh ai?

Tên nọ đáp:

– Tiểu nhân phụng mệnh tổng quản. Tổng quản phát hiện tên Dương Cự Nguyên là gian tế được yêu đạo Vô Trần phái tới nằm vùng nên dả thương y, nhưng y vẫn thoát thân. Vì tổng quản sợ y quay trở lại đây ẩn núp, cho nên mới sai bọn tiểu nhân tới tra xét qua.

Tên nọ mới nói tới đó bỗng la lớn:

– Tổng quản đã đến rồi.

Bấy giờ tuy mỡ núp trong phòng cũng vắng vắng nghe thấy tiếng tà áo phất động trong gió rồi tiếng của Cát Đạt Tố khẽ kêu ủa cung kính thốt:

– Sao phu nhân lại ở đây?

Cô nương nọ lạnh lùng đáp:

– Tổng quản tới được, chẳng lẽ tôi lại không tới được?

Cát Đạt Tố gượng cười nói:

– Dạ dạ. Tại hạ tới đây để tìm kiếm gian tế.

Cô nương nọ thủng thẳng đáp:

– Gian tế nào? Nếu có gian tế thì đó chính là ta đây!

Cát Đạt Tố vội cười nịnh nói:

– Đâu dám thế. Đâu dám thế. Tên gian tế tại hạ định nói tới là tiểu tử Dương Cự Nguyên. Y được yêu đạo Vô Trần phái tới đây để nằm vùng.

Cô nương nọ nói:

– Nếu vậy ta phải thỉnh tổng quản vào trong này tra xét, kéo lại bảo ta chứa chấp gian tế. Tội này ta không gánh vác nổi đâu.

Tuy ngôn ngữ của cô nương nọ nghe rất bình thản, nhưng giọng nói thật lạnh lùng, nên Cát Đạt Tố luôn miệng nói không dám, rồi quát bảo hai tên thủ hạ:

– Có phu nhân tọa trấn ở đây, gian tể sao dám tới xâm nhập, đi chỗ khác.

Hai tên thuộc hạ vâng vâng dạ dạ, ríu ríu bước ra khỏi phòng, Cát Đạt Tố cung kính nói:

– Xin thỉnh phu nhân thứ tội tại hạ đã quấy nhiễu.

Chỉ trong nháy mắt, bốn bề lại lặng lẽ như tờ, có lẽ Cát Đạt Tố đã thoát ra, đi mất dạng. Mỗ thở hắt ra như trút được một gánh nặng ngàn cân, đưa mắt liếc nhìn quanh phòng thấy trong hộc tủ chứa đầy báu vật quý giá, Những hạt minh châu to bằng trái long nhãn rải rác la liệt khắp mặt đất. Mỗ rất thắc mắc không biết căn phòng này của ai, bốn xung quanh vách tường đều là những ngăn tủ, chớ không thấy giường chiếu gì cả, hiển nhiên không phải là phòng ngủ.

Đang lúc mỗ ngẫm nghĩ phảng phất có tiếng động. Cô nương nọ đã theo cửa sổ lướt vào. Bấy giờ mỗ rất cảm kích, vội chấp tay nói:

– Đa tạ phu nhân cứu giúp cho.

– Sao các hạ lại biết ta là phu nhân?

Mặt nàng có vẻ không vui, hỏi lại như trên. Mỗ vội gượng cười đáp:

– Đó là vì vừa rồi tôi nghe thấy bọn người nọ xưng hô như thế!

Nàng nọ hừ nhạt, lật Dương Cự Nguyên lại cởi y phục ra. Chỉ thấy sau lưng có một dấu chưởng màu lam rất rõ ràng. Nàng ta lắc đầu nói:

– Chậm rồi, không còn cách gì cứu chữa được nữa.

Mỗ thất kinh hỏi:

– Y bị trúng chưởng gì thế ?

Nàng ta đáp:

– Đây là âm hàn chưởng của Thanh Hải. Phàm người nào nội lực không thâm hậu, chỉ quá nửa giờ đồng hồ thì không sao chạy chữa được nữa.

Giản Lão Nhị kể tới đó, ngừng đầu lên nhìn Liễu Tồn Trung hỏi:

– Tiểu sư tổ chả trúng phải âm hàn chưởng của Tôn Kha Ba là gì, sao mãi mười lăm hôm sau nó mới phát tác?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Bấy giờ ta dùng Chấn Thiên tâm pháp đối chưởng của lão, âm hàn chưởng độc của Tôn Kha Ba chỉ có thể từ móng tay truyền sang. Chấn Thiên tâm pháp là võ học Huyền môn chính tông tự nhiên sinh ra một luồng nguyên dương cương khí tiêu giải phần lớn âm hàn độc khí, cho nên chỉ có một số rất ít hơi độc truyền sang cơ thể mà thôi. Dương Cự Nguyên bị đánh trúng một chưởng giữa lưng, so sánh với ta tình hình khác hẳn.

Chàng không nói vì chân khí nội lực trong cơ thể Dương Cự Nguyên yếu ớt đó là bởi chàng có ý khiếm tốn.

Liễu Tồn Trung phân tích tình hình của âm hàn chưởng độc xong, Giản Lão Nhị mới chợt vỡ lẽ, nói:

– Đệ tử nghe cô nương nọ nói không còn cách gì cứu chữa được Dương Cự Nguyên nữa, hơi sững sốt, sờ vào tay chân gã xem, quả nhiên thấy lạnh ngắt như băng.

Cô nương nọ trầm ngâm, giây lát bỗng ngừng đầu lên hỏi:

– Các hạ là đồng bọn của Dương Cự Nguyên phải không?

Đệ tử lắc đầu nói:

– Không phải.

Nàng ta tựa hồ như rất ngạc nhiên hỏi tiếp:

– Thế vì sao các hạ lại trà trộn vào trong Bắc Cối sơn này? Các hạ từ đâu tới đây?

Bấy giờ đệ tử đối diện với vị cô nương xinh đẹp mê hồn như vậy ai mà chả chiều chuộng, thần phục, có phải không.

– Hi hi dĩ nhiên rồi. Một vị cô nương xinh đẹp mê hồn như vậy ai mà chả chiều chuộng, thần phục, có phải không.

Hải đề sa Lý Cửu cười toe toét, xen lời. Giản Lão Nhị nghiêm sắc mặt, nói:

– Mỗ nói chuyện đứng đắn cho tiểu sư tổ nghe, bạn đừng có phá đám được không? Hừ? Nếu bạn được gặp gỡ vị cô nương ấy mới biết lời lẽ của Giản lão mỗ mô tả nàng cũng còn chưa đủ. Hễ đứng trước mặt nàng bỗng dưng cảm thấy như mình được tắm rửa trong một hào quang thần thánh, tinh khiết, khiến tâm thần nhẹ nhõm hẳn, vô tư vô lự.

Lý Cửu tươi cười tiếp lời:

– Đủ rồi, đủ rồi. Mỗ đã tin bạn nói thực rồi.

Giản Lão Nhị nói:

– Dĩ nhiên mỗi theo đúng lương tâm mà nói, bạn có muốn không tin cũng chẳng được! Bây giờ đệ tử liền đáp:

– Khỏi bẩm phu nhân tại hạ từ Thành Đô tới.

Lý Cửu cười nói:

– Sao lại phải dùng đến câu khỏi bẩm như vậy?

Giản Lão Nhị đáp:

– Bạn thì biết gì. Đối với nàng, nếu không dùng câu khỏi bẩm, tựa hồ như không đủ tôn kính. Nàng vừa nghe đệ tử nói từ Thành Đô tới, mặt bỗng hơi lộ vẻ phẫn khởi hỏi:

– Các hạ bảo từ Thành Đô tới, có phải là địa phương của Cái Bang tổng đàn không?

Đệ tử đáp:

– Khỏi bẩm phu nhân, chính là Cái Bang tổng đàn!

Bây giờ mặt nàng mừng rỡ trông lại càng thêm diễm lệ, xưa nay đệ tử chưa hề được trông thấy ai có khuôn mặt khả ái đến bao giờ. Nhưng nàng bỗng dưng trù trừ muốn nói lại thôi, suy nghĩ giây lát mới ấp úng hỏi:

– Các hạ tên là gì?

Lý Cửu bỗng vỗ tay cười vang nói:

– Tuyệt! Chắc bây giờ bạn thích thú lắm thì phải? Lão Giản nàng ta đã có cảm tình với bạn rồi đấy.

Giản Lão Nhị thóa mạ:

– Cảm tình cái rắm. Giản Lão Nhị mỗi mà là cái thá gì. Bạn nói như vậy không sợ tổn thọ hay sao?

– Nếu vậy vì sao nàng lại hỏi danh tánh của bạn làm chi?

Giản Lão Nhị không đáp lời Lý Cửu, đưa mắt nhìn Liễu Tồn Trung với đầy vẻ bí ẩn nói:

– Tiểu sư tổ không ngờ lão nhân gia lại có số đào hoa đến thế.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi:

– Người nói sao ta chẳng hiểu gì cả?

Giản Lão Nhị đáp:

– Đệ tử kể xuống dưới lão nhân gia sẽ hiểu rõ ngay.

Bấy giờ bỗng nghe vị cô nương nọ hỏi tên mình, đệ tử khắp khởi mừng thầm đáp:

– Khải bẩm phu nhân, tiểu nhân tên là Giản Lão Nhị người ta thường gọi là Tam thủ thần châu.

Vị cô nương nọ mặt rất hoan hỉ. Trong lòng đệ tử càng sung sướng cười mở chỉ mong mỗi nàng sẽ sai bảo làm một việc gì Giản Lão Nhị này cũng tận tâm tận lực thi hành ngay. Chỉ thấy môi nàng điểm nụ cười tươi như hoa nở nói:

– Thì ra là Tam thủ thần châu Giản đại hiệp, bốn nhân đã được nghe danh tiếng lừng lẫy khắp giang hồ từ lâu chỉ tiếc vô duyên chưa được tương kiến.

Đệ tử nghe nói trong lòng cảm thấy khoan khoái cực độ không sao ngờ được mình lại có duyên phúc được khen tặng như vậy. Đệ tử vội phục xuống vái lạy nói:

– Đâu dám thế. Tiểu nhân Giản Lão Nhị chỉ đáng gọi là hạng bọt bèo mà thôi.

Cô nương nọ liền đỡ lời:

– Đứng dậy đi, chớ nên đa lễ như thế.

Đệ tử như phục thánh chỉ vội đứng ngay dậy. Vị cô nương lại nói:

– Hãy ngồi xuống đây trò chuyện.

Đoạn hai người cùng ngồi xuống dưới đất. Nàng dịu dàng hỏi:

– Giản đại hiệp là người trong Cái Bang phải không?

Đệ tử cung kính đáp:

– Khải bẩm phu nhân, tiểu nhân chính là Cái Bang đệ tử.

Nàng nghĩ giây lát, khẽ hỏi tiếp:

– Đại hiệp có biết Liễu Tồn Trung trong Cái Bang không?

Đệ tử vội đáp:

– Khải bẩm phu nhân, vị Liễu Tồn Trung là tiểu sư tổ của tiểu nhân.

Lý Cửu nhảy dựng lên, la lớn:

– Vì sao cô nương nọ lại biết tiểu sư tổ? Lão nhân gia quả nhiên là người tốt phúc.

Dứt lời Lý Cửu đưa mắt nhìn Liễu Tồn Trung thấy chàng mặt vẫn thản nhiên như thường lệ, không lộ chút gì là kinh dị. Giản Lão Nhị kể tiếp:

– Vị cô nương nọ nghe nói Liễu Tồn Trung là tiểu sư tổ của đệ tử liền lộ sắc hoài nghi dịu dàng hỏi:

– Liễu Tồn Trung là sư tổ của Giải đại hiệp ư ? Năm nay y bao nhiêu tuổi rồi?

Đệ tử cười đáp:

– Khải bẩm phu nhân, tiểu nhân vừa nói vị ấy là tiểu sư tổ. Trong đó có thêm một chữ tiểu.

Nàng lại hỏi:

– Thêm vào chữ tiểu có ý nghĩa gì?

Đệ tử đáp:

– Khải bẩm phu nhân, vì tuổi tác của vị ấy còn nhỏ hơn tiểu nhân, cho nên mới đặt thêm một chữ tiểu.

Vị cô nương ấy liền tiếp:

– Niên kỷ của y còn nhỏ hơn đại hiệp, vậy vì sao lại là sư tổ của đại hiệp được?

Đệ tử đáp:

– Khải bẩm phu nhân, Cái Bang chúng tôi không theo niên kỷ mà định đoạt ngôi vị, mà lấy nhân phẩm, võ công cơ trí để phân thứ tự. Tiểu sư tổ vai vế chữ “Địa”, còn tiểu nhân thuộc chữ “Vũ”. Cái Bang chúng tôi có tất cả tám cấp, lấy tám chữ “Thiên địa huyền hoàng vũ trụ hồng hoang” làm chuẩn.

Vị cô nương nọ nhoẻn miệng cười nói:

– Bằng vào tư cách gì mà y được thăng lên tới vai vế chữ “Địa”?

Đệ tử đáp:

– Khải bẩm phu nhân, tư cách thăng lên chữ “Địa” của tiểu sư tổ cũng phải trải qua rất nhiều thử thách. Nói về võ công, vị ấy là đệ nhất cao thủ của giới thanh niên, được tất cả huynh đệ Cái Bang công nhận. Bản tính của vị ấy lại thuần hậu khoáng đạt độ lượng, không bao giờ oán thù nhỏ mọn, không nhớ tới những lỗi lầm cũ, hết lòng tương trợ kẻ nguy khốn nêu cao chính nghĩa giang hồ xuất quỷ nhập thần cứu khổ phò nguy. Những đặc tính trên đều được các huynh đệ Cái Bang công nhận. Cơ trí của vị ấy hơn người, lâm nguy không hề bán loạn. Có rất nhiều sự thực chứng minh rõ ràng. Vị ấy được bang chủ nuôi dưỡng, dạy dỗ từ nhỏ cho tới lúc trưởng thành, đối với Cái Bang có mối uyên nguyên thâm hậu. Những điều kiện ấy đủ xứng đáng làm người thừa kế chức vị bang chủ Cái Bang.

Liễu Tồn Trung nghe Giản Lão Nhị tâng bốc mình đến nổi nước bọt bắn tung tóe, liền cười nói:

– Thôi, đừng có trát vàng lên mặt mỡ nữa, không sợ vị cô nương ấy chê cười cho hay sao?

Lý Cửu xen lời:

– Làm sao mà chê cười được. Những câu Giản Lão Nhị nói đều đúng với sự thật không thêm không bớt mảy may.

Giản Lão Nhị tiếp:

Vị cô nương không hề có chút gì là chê cười, trái lại còn rất lấy làm khâm phục.

Lý Cửu liền hỏi:

– Nàng ta còn hỏi gì nữa không?

Giản Lão Nhị đáp:

– Nàng nghe mỡ tuyên dương tiểu sư tổ mặt đầy vẻ thích thú, hỏi tiếp:

– Hiện tiểu sư tổ của đại hiệp ở đâu?

Mỡ bỗng nảy sinh hoài nghi nghi thâm:

“Vị cô nương này tuy tướng mạo tinh khiết thánh thiện không chút tà khí, nhưng dù sao cũng thuộc người của Đông Doanh, không chừng Thông Thiên Hiếu phái nàng ta tới bày kế phản gián điều tra hành tung tiểu sư tổ cũng nên? Ối chà bất ổn, vừa rồi mình đã lẻo mép, nói toạc móng heo cho đối phương nghe hết.”

Nghi đoạn, mỡ liền thận trọng, không dám thố lộ tung tích của tiểu sư tổ cho nàng nghe.

Vị cô nương nọ thấy mỡ lúng túng, dường như đã đoán rõ được tâm sự của mỡ, liền rầu rĩ nói:

– Bốn nhân không trách cứ gì đại hiệp, vì bốn nhân là người thuộc Đông Doanh. Giữa chúng ta hiện đang đứng ở trong địa vị đối địch, đại hiệp không dám cho bốn nhân biết rõ hành tung của Liễu Tồn Trung điều ấy đủ tỏ đại hiệp đã hết lòng trung thành với Liễu Tồn Trung. Có một người huynh đệ như đại hiệp, bốn nhân cũng rất yên tâm.

Tiểu sư tổ, vị cô nương nọ nói như vậy, khiến đệ tử hồ đồ khôn tả. Lão nhân gia là người thông minh, chắc có lẽ biết được vị cô nương ấy là ai?

Liễu Tồn Trung thấy Giản Lão Nhị hỏi như vậy, liền xua tay đáp:

– Chính người cũng làm cho ta hồ đồ vô cùng. Người chỉ luôn miệng nói cô nương với khả bẩm phu nhân mà không cho ta biết nàng ta tên là gì? Ta không phải thần tiên thì làm sao ta biết được nàng ta là ai cơ chứ?

Giản Lão Nhị cười hi hí nói:

– Đệ tử thấy. không cần phải nói tên vị cô nương nọ ra, lão nhân gia cũng có thể đoán được nàng là ai.

Liều Tôn Trung mỉm cười không đáp. Lý Cửu liền xen lời:

– Bất cứ nàng ta tên là gì, đã là người của Đông Doanh ắt không phải là kẻ tốt lành rồi. Nhiều phần nàng ta được phái tới để dò la tin tức, người không tiết lộ hành tung của tiểu sư tổ cho nàng biết là tốt rồi.

Giản Lão Nhị nói:

– Bấy giờ bỗng thấy nét mặt của nàng lộ đầy vẻ thành khẩn, trong lòng chợt nảy sinh cảm kích. Bỗng nghe thấy cách một tiếng, nàng rầu rĩ quay mặt về phía Dương Cự Nguyên thì thấy gã nọ hai mắt trợn ngược, chân tay co rút một hồi rồi nằm im bất động.

Liều Tôn Trung nghe nói Dương Cự Nguyên đã chết cảm thấy tuy có hành vi đại nghịch bất đạo, nhưng dù sao cũng là đệ tử của Vô Trần đạo nhân, bất giác chàng cũng thấy nao nao trong dạ.

Giản Lão Nhị kể tiếp:

– Đệ tử thấy Dương Cự Nguyên đã chợt đang không biết tính sao thì chợt nghe tiếng chân người vọng tới. Cô nương nọ nhún mình nhảy luôn ra ngoài cửa sổ.

Chi nghe thấy bên ngoài có một người khê kêu ủa một tiếng nói:

– Phu nhân cũng ở đây ư?

Cô nương nọ ừ hự, hỏi:

– Người tới đây làm chi?

– Bẩm phu nhân, tiểu nhân định đem con ngựa ngọc đi cất.

Đệ tử vừa nghe hai tiếng ngựa ngọc bất giác tinh thần phấn chấn. Tiểu sư tổ cũng biết rõ đệ tử đã lấy trộm được ấn chương của Thông Thiên Hiểu, chỉ còn ngựa ngọc là không biết để ở đâu nên không trở về phục mệnh được. Hiện tại giữa lúc vô ý lại bắt ngờ thâu lượm được tin tức quý báu ấy. Thật là đi mòn giày sắt không sao thấy, gặp gỡ nơi đây chẳng tốn công. Tai lại nghe cô nương nọ nói:

– Con ngựa ngọc này đem từ đâu về?

– Bẩm phu nhân tiểu nhân không được rõ. Đường như đem đi Miêu Cương để thử ngải độc.

Cô nương nọ liền hừ nhạt, nói:

– Lại Thông Thiên Hiểu giở trò đây. Giam hãm bao nhiêu người như thế chưa đủ hay sao?

Gã vừa tới tựa hồ như không dám cưỡng lời. Liền nghe thấy tiếng chân từ xa tới gần, tiến thẳng tới mình, đệ tử vừa thất kinh vừa mừng rỡ, nghĩ bụng:

“Thì ra căn phòng này là kho chứa vật báu, chẳng trách được kiến tạo kiên cố đến thế, và trên những ngăn tủ đều thấy châu báu, ngọc ngà giá trị liên thành”

Nhưng đệ tử lại nghĩ tiếp:

“Hồng bát. Hiện tại thêm thi thể của Dương Cự Nguyên biết giấu vào đâu bây giờ?”

Đệ tử đảo mắt nhìn, thấy không một chỗ nào khuất nẻo, chỉ có sau lưng vách tường phía Đông có một lỗ kẽ vừa chui lọt một người. Bấy giờ tiếng chân đã tới cửa phòng. Liền nghe tiếng chìa khóa tra vào cửa kêu lách cách. Cô nương nọ bỗng cất tiếng hỏi:

– Ai đem con ngựa đi Miêu Cương? Lấy được bao nhiêu ngải độc rồi?

Nàng cao giọng nói rất rõ ràng vui tai, hiển nhiên là ngầm báo động cho đệ tử mau ẩn núp đi, có người mở cửa sắp tiến vào đấy. Đệ tử rất cảm kích, nếu bảo cô nương nọ tới dùng kế phản gián thì lý lẽ không vững chút nào ? Đệ tử nhanh nhẹn xốc xác Dương Cự Nguyên lên cùng ẩn mình sau kẽ tủ. Vừa núp xong, liền thấy cửa phòng mở toang. Một gã trung niên khoảng trên dưới năm mươi tuổi, bên ngoài khoác chiếc áo rộng tay màu hồ thủy, lưng thắt dây lụa điều có treo hai chiếc vòng phỉ thúy, xem ra thân phận cũng không phải thấp kém. Thanh âm của cô nương nọ từ xa bỗng vọng tới.

Chiêm quản gia hãy cất con ngọc mã cho cẩn thận. Ta trở về tòa nhà trắng đây.

Lão trung niên được gọi là Chiêm quản gia vâng vâng, dạ dạ, thốt:

– Dạ dạ, tiểu nhân đã rõ.

Ngừng giây lát, y lại tiếp:

– Phu nhân không vào xem qua ư ? Con ngựa ngọc này rất thuần tuấn, trông chẳng khác gì con ngựa sống vậy.

Cô nương nọ đáp:

– Ta không xem đâu. Nếu chẳng may nó bị mất trộm thì ta lại mang tiếng lây.

Chiêm quản gia cười ha hả nói:

– Phu nhân chỉ hay nói đùa. Phu nhân sinh trưởng ở Đại Kim Quốc bất cứ những kỳ trân dị báu gì mà không có. Dù có đem con ngựa này biếu cho phu nhân, chưa chắc phu nhân đã phịu nhận.

Đệ tử nghe Chiêm quản gia nói cô nương nọ sinh trưởng Đại Kim quốc trong lòng liền nảy sinh thất vọng. Xem tình hình này thì cô nương nọ là người Kim, kẻ đại cừu của người Đại Tống chúng ta. Hiện Miêu Truyền với Lưu Chính Ngạn nắm hết đại quyền thao túng triều đình, hãm hại kẻ trung lương, trên giang hồ ai ai cũng đều biết rõ hai gã nọ ngấm ngầm cấu kết với người Kim, muốn lật đổ xã tắc của người Tống. Tuy nhiên cho tới nay vẫn chưa có chứng cứ gì xác thực. Cô nương nọ đã là người Kim, địa vị ở Đông Doanh của nàng dường như rất cao. Nếu có thể bắt giữ được nàng ắt sẽ có chứng cứ rõ ràng về việc hai gã Miêu Lưu mãi quốc cầu vinh.

Giản Lão Nhị nói tới đó liền đưa mắt nhìn Liễu Tồn Trung. Chỉ thấy chàng ngồi trầm ngâm như đang hồi tưởng lại chuyện gì. Lý Cửu xen lời:

– Đúng rồi. Nếu như có thể bắt được vị cô nương nọ ắt sẽ có cách khép tội hai tên phản tặc Miêu Lưu.

Giản Lão Nhị nói:

– Tuy nói thế nhưng bây giờ lão Giản mỗ chẳng khác nào lão Bồ Tát đất qua sông, ngay chính mình còn khó bảo toàn huống hồ gì bắt giữ được ai. Hơn nữa võ công của người ta còn hơn lão Giản này không biết bao nhiêu lần, thì làm sao mà bắt giữ nổi?

Lý Cửu vỗ đùi thở dài nói:

– Thật đáng tiếc! Đáng tiếc, nếu thay tiểu sư tổ vào địa vị ấy thì tốt biết mấy.

Giản Lão Nhị cười nói:

– Dù là tiểu sư tổ cũng không được.

Lý Cửu trố mắt hỏi:

– Sao lại không được?

Giản Lão Nhị đáp:

– Lý do ấy rất dễ hiểu. Vị cô nương nọ hình như rất quan tâm tới tiểu sư tổ, đồng thời nàng lại xinh đẹp tuyệt trần, nếu tiểu sư tổ có gặp nàng cũng chẳng nở xuống tay.

Giản Lão Nhị nói tới đó, Lý Cửu chỉ sợ tiểu sư tổ quả trách, vội liếc mắt nhìn, thì thấy Liễu Tồn Trung vẫn bình thản như thường, không có vẻ gì là giận dữ, vẫn ngồi yên bất động, chìm đắm trong trầm tư. Giản Lão Nhị kể tiếp:

– Chiêm quản gia thấy cô nương nọ không theo vào, liền quay cửa lại bưng một cái bọc bằng đoạn hồng nhét vào trong một ngăn tủ, đảo mắt nhìn quanh một lượt có lẽ để tra xét xem có vật gì không, sau đó mới gật gù ra chiều mãn ý thủng thẳng bước ra ngoài cửa.

Tiếp theo đó liền nghe tiếng lách cách, có lẽ y khóa cửa lại. Đồng thời tiếng chân của Chiêm quản gia cũng xa dần. Đệ tử lặng lẽ chui ra, thò tay vào trong ngăn tủ lấy cái bọc bằng đoạn hồng mở ra xem, thấy bên trong là một chiếc hộp nhỏ hình vuông bằng đồi mồi, quả nhiên được dùng để đựng con ngựa ngọc, bất giác mừng rỡ như điên cuồng, liền lấy con ngựa ngọc ra cất kỹ trong người, đoạn lại gói cái hộp đồi mồi như cũ, đặt vào đúng vị trí. Bấy giờ đệ tử sức nhớ tới cái thi thể của Dương Cự Nguyên ở sau kẻ tử, đang băn khoăn không biết giải quyết ra sao, đột nhiên thấy một vật từ song cửa bay vào, liền nhặt lên xem. Thì ra đó là cuộn giấy nhỏ viết như sau:

“Mau đào tẩu về hướng Nam. Thi thể Dương Cự Nguyên cứ để bọn nhân lo liệu. Hãy thay bọn nhân hỏi thăm tiểu sư tổ của đại hiệp.”

Đệ tử biết rõ bút tích này là của vị cô nương nọ và hiển nhiên lão Chiêm quản gia đã đi khỏi, thế rồi đệ tử theo đúng lời trong chỉ thị của nàng ta đào tẩu về hướng nam, quả nhiên suốt dọc đường không hề gặp một chồi canh ngầm nào.

Kể tới đó Giản Lão Nhị mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Cửu chép miệng than tiếc không ngừng. Liễu Tồn Trung nói:

– Nếu người không tới Đông Doanh trộm vật báu, thì không một ai hay biết Dương Cự Nguyên đã chết dưới chướng của Cát Đạt Tố.

Giản Lão Nhị liền hỏi:

– Tiểu sư tổ, chắc lão nhân gia với vị cô nương nọ phải có một mối duyên nguyên không tầm thường. Lão nhân gia hãy nhớ kỹ lại xem.

Liễu Tồn Trung chỉ mỉm cười không đáp. Bỗng chàng thấy mắt hoa lên, Hoàng Diện Phong Cái chợt xuất hiện la lớn:

– Tiểu sư đệ diễn trò tên chó săn Bành Nhị rất lý thú, đến cả lão hồ ly Vương Hữu cũng bị tiểu sư đệ qua mắt được. Hí hí! Ủa? Còn hai ông bạn này là ai mà lão nhi chưa gặp gỡ bao giờ.

Giản Lão Nhị và Lý Cửu vội đứng dậy, cung kính bái:

- Đệ tử Lý Cửu khấu kiến sư tổ.
- Đệ tử Giản Lão Nhị bái kiến sư tổ.

Hoàng Diện Phong Cái cười híp mắt nói:

– Khấu kiến cái con khỉ. Miễn cái hủ hóa ấy đi. Người là Tam Thủ Thần Thâu, còn người là Hải Đế Sa phải không?

Giản Lão Nhị, Lý Cửu đồng thanh kính đáp:

- Chính thế. Sư tổ có điều chi dạy bảo?

Hoàng Diện Phong Cái nghiêng đầu suy nghĩ giây lát, nói:

- Có có, lão nhi mỗi đang định sai hai tiểu bối người làm việc này.

Giản Lão Nhị, Lý Cửu đồng thanh đáp:

- Dạ dạ, sư tổ xin cứ sai bảo.

Hoàng Diện Phong Cái nói:

– Lão nhi mỗi vừa nhậu nhẹt ở địa phương quý quá gì đó chưa được vừa ý. Hai tiểu bối người làm sao kiếm một chút gì ngon lành về đây cho lão nhậu nhẹt khoái khẩu một phen.

Lý Cửu, Giản Lão Nhị vội đồng thanh lách đáp: Dạ dạ, rồi như một luồng khói phóng ra khỏi Thổ Địa miếu, chia đường đi tìm thực vật.

Liều Tôn Trung liền hỏi:

- Lão sư ca đã dùng chiêu nào mà thâu nhập được Tôn Kha Ba?

Hoàng Diện Phong Cái gãi tai, lí hí mắt nói:

– Chiêu thức cái cóc chết. Tôn Kha Ba rất lợi hại. Lão sư ca mỗi liên một hơi sử dụng luôn sáu thế ác cầu khán môn mà vẫn không đánh đổ được hắn. Mỗi liên nổi sáu sử dụng luôn chiêu ai ai cũng biết rõ Cẩn cầu nhập cùng hạ nhưng cũng chẳng ăn thua quá gì.

Liều Tôn Trung cười nói:

– Quá lạ, chiêu Cẩn cầu nhập cùng hạ ấy rất phổ thông mà dùng để đối phó với Tôn Kha Ba thì sao hiệu nghiệm được?

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hi đáp:

– Đó là giữa lúc cấp bách mỗi chợt nảy trí khôn nghĩ ra diệu pháp ấy. Tuy ai ai cũng biết chiêu Cẩn cầu nhập cùng hạ nhưng chỉ riêng đệ

tử Cái Bang mà thôi, còn Tôn Kha Ba đâu có phải là đệ tử của Cái Bang. Y lại mới tới Trung Nguyên không lâu, mỗ đoán y thế nào cũng lúng túng. Mình sẽ thừa cơ chiếm chút tiện nghi.

Liều Tôn Trung cười ha hả đáp:

– Lão sư ca thật tức cười. Chiêu thức phổ thông ấy thì làm sao mà chiếm được tiện nghi. Sau rồi thế nào?

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

– Mỗ dùng chiêu Cẩn cầu nhập cùng hạ mà đuổi không xuể con mèo ấy, trái lại y còn thừa cơ nhằm chỗ sơ hở phản công, suýt tí nữa thì ngoạm trúng mỗ một miếng. Cũng may căn bệnh của mỗ liền phát tác. Lão mỗ lập tức nổi nóng, xử chiêu Nạ cầu sang thực (chó đói cướp đồ ăn). Đả cầu quét ngang điểm ra một thế trúng ngay vào gót chân y. Y đau quá sủa lên inh ỏi. Mỗ không bỏ lỡ dịp may, liền đào tẩu luôn.

Liều Tôn Trung hỏi:

– Sao lão sư ca không thừa cơ hạ sát thủ luôn có hơn không?

Hoàng Diện Phong Cái lắc đầu, đáp:

– Lão sư ca mỗ thấy y quá đau đớn, sủa om sòm, liền đem lòng thương hại buông tha cho y một phen.

Đang lúc ấy đã thấy Lý Cửu với Giản Lão Nhị quay trở lại, Lý Cửu xách một con cá lớn, Giản Lão Nhị bung một chiếc đùi chó đặt xuống đất cung kính nói:

– Tổ sư gia, chút vật thực này đã đủ lão nhân gia tráng miệng chưa?

Hoàng Diện Phong Cái thấy có cả đùi chó khoan khoái như mở cờ trong bụng cười tít mắt lại nói:

– Tốt? Tốt! Như thế mới khoái chứ. Mau châm lửa lên, dọn ra ăn. Có rượu không?

Giản Lão Nhị toét miệng cười, thò tay vào trong người kéo nửa bình rượu ra, hai tay dâng lên, nói:

– Đệ tử xách đùi chó về, khi đi qua trước một quán rượu thấy tiện dịp thuận tay đỡ nhẹ luôn.

Hoàng Diện Phong Cái thích thú cười ha hả, nói:

– Hay! Hay! Tiểu quỷ ngươi coi thế mà rất hữu dụng.

Lý Cửu ra phía sau khán thờ nhúm lửa lên nướng đùi chó. Chỉ trong nháy mắt, mùi thơm đã bốc lên ngát mũi.

Giản Lão Nhị rắc lên một chút muối tiêu, rồi bung chiếc đũa chó thơm phụng phứ đặt ở trước mặt Hoàng Diện Phong Cái.

Con cá của Lý Cửu cũng vừa chín tới. Thế rồi bốn người quây quần lại ăn nhậu.

Hoàng Diện Phong Cái xé một miếng thịt chó lớn bỏ vào miệng, nhai ngồm ngồm thốt.:

– Ngon tuyệt ! Đã lâu lắm rồi không được ăn cái món này.

Chỉ nghe thấy tiếng ừng ực liên tiếp, Hoàng Diện Phong Cái đã tu hết nửa bình rượu, không còn một giọt.

Liều Tồn Trung đột nhiên la lớn:

– Hồngбет! Hồngбет !

Hoàng Diện Phong Cái đang ăn nhậu ngon lành, bỗng nghe Liều Tồn Trung la lên như vậy, vội ngừng đầu hỏi:

– Tiểu sư đệ bảo cái gì hồngбет?

Liều Tồn Trung mặt lộ sắc lo âu, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa nói:

– Ngọc Trì đưa Thi Thuyền trưởng lão đào tẩu trước tiểu đệ sao tới bây giờ vẫn chưa thấy trở về?

Liều Tồn Trung vừa dứt lời, Giản Lão Nhị và Lý Cửu sực tỉnh ngộ. Mọi người đã hạn định từ trước, Liều Tồn Trung giả làm Bành Nhị xâm nhập tổng đàn cứu Thi Huyền trưởng lão ra rồi để Hà Ngọc Trì bảo hộ đào tẩu Liều Tồn Trung đoạn hậu, đoạn tất cả cùng trở về ngôi Thổ Địa miếu này hội họp.

Hiện tại thời gian đã lâu, Hoàng Diện Phong Cái đã tới nơi, mà vẫn chưa thấy bóng dáng Hà Ngọc Trì đâu cả

Hoàng Diện Phong Cái thấy ba người đều lộ vẻ lo lắng liền nuốt miếng thịt chó lớn, lắc lắc chiếc bình rượu không, rồi mới thủng thẳng lau mép, cười híp mắt nói:

– Các người lo ngại cho con nhỏ nọ phải không? Tưởng gì, chứ việc ấy thì khỏi lo. Cô bé khinh công rất cao siêu khó ai mà bắt được.

Liều Tồn Trung vẫn sốt ruột, nói:

– Chính vì khinh công của nàng cao siêu mà tiểu đệ mới lo ngại.

Giản Lão Nhị liền xen lời:

– Đúng vậy. Khinh công của Hà cô nương tinh thâm, đáng lẽ phải về từ lâu rồi mới đúng. Sao cho tới bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu cả?

Hoàng Diệm Phong Cái xé một miếng thịt chó bỏ vào mồm nhai ngấu nghiến rung đùi nói:

– Các người cứ yên tâm. Sớm hay muộn thì có gì quan hệ, cứ nhét đầy bụng đã rồi tính sau.

Lý Cửu với Giản Lão Nhị bụng đang đói cồn cào, thấy Hoàng Diệm Phong Cái ăn uống lia lịa như vậy cả hai cũng không dám ăn nhiều. Vì họ biết rõ vị tổ sư gia này đã lâu không được thưởng thức món thịt thơm ngậy ấy.

Liều Tồn Trung bồn chồn trong dạ, không ngớt đảo mắt nhìn ra phía xa. Hoàng Diệm Phong Cái ngừng đầu lên, hỏi:

– Ủa! Tiểu sư đệ nhòm ngó cái gì thế ? Mặc kệ nàng, cứ ăn đi đã.

Phong Cái xé một miếng thịt chó nhét vào tay Liều Tồn Trung, chàng định cầm lấy, bỗng thấy một người mình mẩy be bét máu tươi, đầu tóe rối bời, chạy bổ vào hai mắt nổi đầy gân đỏ.

Y vừa thấy bọn Hoàng Diệm Phong Cái, Liều Tồn Trung bốn người đang ngồi quây quần dưới đất, liền cả mừng nhưng không sao chịu đựng nổi liền ngã lăn ra đất.

Lý Cửu trông thấy người nọ trước nhất đã thất kinh la lớn:

– Ối chà! Xuyên Địa Thủ Trần Tứ.

Liều Tồn Trung vội đứng bật dậy, vừa nhìn sắc mặt Trần Tứ đã nói:

– Lão sư ca, Trần Tứ trúng phải chưởng thương rất nặng!

Hoàng Diệm Phong Cái đáp:

– Không hề gì? Không hề gì! Cứu y tỉnh dậy đã rồi hãy tính sau.

Ông ta cầm cái xương chó cuối cùng lên gặm tóp tép. Liều Tồn Trung sai Lý Cửu, Giản Lão Nhị bồng Trần Tứ lên, đặt một chưởng vào lưng y đẩy chân khí vào mình mẩy đối phương. Giây lát sau Trần Tứ từ từ lai tỉnh, mở bừng mắt ra nhìn, thấy tiểu sư tổ đang chữa thương cho mình liền mỉm cười định ngồi dậy.

Liều Tồn Trung khẽ ấn người y xuống nói:

– Chớ động dậy. Máu ú trong yếu huyết của người vẫn chưa tan, trung khí gián đoạn, nguy hiểm vô cùng.

Chưởng của chàng hơi phát kinh, Trần Tứ chỉ eảm thấy sau lưng nóng như lửa thiêu, nhưng rất an nhàn, dễ chịu.

Qua khoảng thời gian cạn chén trà, Liễu Tồn Trung mới thở hắt ra, thâu tay về nói:

– Được rồi.

Trần Tứ cảm thấy hô hấp nhẹ nhõm hẳn, vội lặn xuống khán thờ phục xuống đất hành lễ, thốt:

– Đa tạ ơn cứu mạng của tiểu sư tổ.

Rồi y lại vội tới bái kiến Hoàng Diện Phong Cái.

Lý Cửu, Giản Lão Nhị cũng đổ xô lại chỉ muốn biết tại sao Trần Tứ lại thọ trọng thương chạy tới Thổ Địa miếu này?

Hoàng Diện Phong Cái chợt ngừng đầu hỏi:

– Trần Tứ, ai đánh ngươi đến nông nỗi thế ?

Trần Tứ đáp:

– Kẻ đả thương đệ tử rất lạ mặt, đệ tử chưa gặp gỡ hẳn bao giờ.

Lý Cửu với Giản Lão Nhị nghe nói la lối om sòm hồi lâu mới ngớt. Liễu Tồn Trung xen lời hỏi:

– Vì sao ngươi ngẫu nhiên chạy tới đây? Sự tình đầu đuôi thế nào, hãy từ từ kể rõ cho mọi người nghe.

Trần Tứ nói:

– Lần trước đệ tử được gặp Như Hạc sư tổ lão nhân gia cùng Túy hòa thượng lão tiên bối, biết tiểu sư tổ bị rớt xuống hàn đầm, ước đoán lão nhân gia đã quy thiên rồi rất lấy làm đau lòng. Sau cùng phụng mệnh Túy hòa thượng hộ tống Trần cô nương với một thằng nhỏ đen thui tên là Tiểu Hắc gì đó trở về tổng đàn, nguyên là để họ có chỗ tạm dung thân. Ngờ đâu khi tới tổng đàn thì vừa lúc tổng đàn tuyển chọn tân bang chủ. Đệ tử ngấm ngấm tra xét, mới được biết Cái Bang nguyên đã bị gian nhân lung lạc. Trần cô nương không chịu ở lại Cái Bang nữa, sau nàng ta cùng Tiểu Hắc đưa nhau tới Ngao Sơn tìm sư phụ Bao Đả Thắng với Y Bất Tử. Việc này đương thời Lý Cửu cũng biết rõ.

Lý Cửu gật đầu nói:

– Mỗ biết. Mỗ biết. Tối hôm ấy mỗ thỉnh bạn tới miếu Thành Hoàng ăn thịt chó, hai chúng ta đều bồn chồn không yên. Vì không biết rõ tung tích của bang chủ lão nhân gia ở đâu, các vị sư thúc sư bá thì đều phân tán, các người mới tới lại rất xa lạ, không biết ai với ai, xem ra họ đều là những kẻ hành vi mờ ám, cho nên cả hai rất buồn bực.

Trần Tứ nói:

– Hôm sau, vì thấy trên lôi đài có đánh chết người, đệ tử mới vội vã đưa Trần cô nương cùng Tiểu Hắc rời khỏi tổng đàn. Còn mình vẫn nán lại để thăm dò tin tức của bang chủ.

Liễu Tôn Trung cũng rất để tâm tới vấn đề này, liền hỏi:

– Thế hiện đã thu lượm được tin tức gì của bang thủ chưa?

Trần Tứ đáp:

– Chưa. Chẳng khác gì đá trầm đáy biển. Tuy nhiên đệ tử thường phát hiện trong mật thất của Vương Hữu thường có rất nhiều người ăn mặc kỳ dị tới. Số người này không những bất lợi với Đại Tổng chúng ta, mà tựa hồ như còn uy hiếp cả lão Vương Hữu.

Liễu Tôn Trung nghe nói rất kinh dị và lạ lùng.

Trước đây chàng đã được nghe Hà Ngọc Trì kể cho hay, lúc nàng tới Quan Huyện bảo vệ Ngụy Thắng nghe ngôn ngữ của gã vệ binh mặt vàng cũng mang đầy vẻ uy hiếp Ngụy Thắng. Điều này thật bí ẩn.

Dù Liễu Tôn Trung là một người cơ trí tuyệt luân cũng không sao suy đoán ra. Hoàng Diện Phong Cái liền hỏi:

– Thôi, hãy dẹp những chuyện rắc rối ấy sang bên. Bây giờ người hãy kể cho chúng ta nghe vì sao bị người đả thương mau lên.

Trần Tứ đáp:

– Vừa rồi đệ tử mới đi qua Xà Đầu Cương thấy Hà Ngọc Trì cô nương đang giao đấu với người.

Liễu Tôn Trung vội xen lời:

– Bên địch tất cả là bao nhiêu người?

Hoàng Diện Phong Cái cũng trở mắt hỏi:

– Thi Huyền trưởng lão đâu? Người có trông thấy không?

Trần Tứ ngạc nhiên hỏi lại:

– Sao? Thi Huyền trưởng lão cùng đi với Hà Ngọc Trì cô nương ư?

Liễu Tôn Trung đáp:

– Chính thế ! Hà Ngọc Trì bảo hộ Thi Huyền trưởng lão đào tẩu khỏi Cái Bang.

Đoạn chàng đem tình hình vừa rồi thuật lại cho y nghe.

Trần Tứ nghe Liễu Tôn Trung nói Thi Huyền trưởng lão đào tẩu với Hà Ngọc Trì rất lấy làm kinh ngạc nói:

– Thế thì hỏng bét. Đệ tử chỉ trông thấy Hà cô nương đang giao đấu với một gã trung niên lạ mặt. Trung niên sử dụng một loại vũ khí

rất kỳ dị trông giống như một thanh đơn đao những lưỡi đao đầy răng cưa mỗi chiếc răng cưa dài khoảng hai tấc, chiêu thức cũng rất kỳ quái. Gã chân giữa cốc đao không để Hà Ngọc Trì cô nương vượt qua. Ngọc Trì cô nương thi triển Thiên sơn thân pháp, muốn vượt qua mé tả, nhưng thanh Cự linh đao của gã nọ đã lập tức quét truy cản nhanh như điện chớp. Hà cô nương nhảy sang bên hữu đao của tên nọ lại chuyển sang bên hữu. Đệ tử nhảy tới nơi, thấy bấy giờ Hà cô nương rất sốt ruột, bực bội, trường kiếm múa lên vun vút giao đấu như thí mạng. Chiêu thức của gã nọ tuy rất quái dị nhưng đem so sánh với Thiên Sơn kiếm pháp của Hà cô nương vẫn thua sút rất xa. Tuy vậy khí lực của gã nọ dường như mạnh hơn Ngọc Trì cô nương nhiều, tuy chưa đánh bại được Hà cô nương, nhưng giới bị nghiêm mật, Hà cô nương cũng khó bề thủ thắng. Bấy giờ đệ tử cũng không rõ tại sao gã nọ lại tử thủ cốc đao ấy, không để cho Hà cô nương đi qua, nhưng đã phân rõ được đâu là bạn đâu là địch, mắt thấy Hà cô nương đang giao tranh với đối phương đệ tử sao dám khoanh tay đứng ngoài xem, vội rút thanh đao đeo ngang lưng xuống, nhảy luôn vào vòng chiến.

Liền nghe thấy Ngọc Trì cô nương nói:

– Trần Tứ tới rất đúng lúc. Mau tới ngôi cổ miếu ở Thiên Tùng Lâm ngay mau lên.

Đệ tử vội đáp:

– Ngọc Trì cô nương, tới Thiên Tùng lâm làm chi? Để Trần Tứ ở đây trợ giúp cô nương một tay.

Ngọc Trì cô nương dậm phân, nói:

– Đừng có nói nhiều, cứ việc tới Thổ địa miếu sẽ biết rõ ngay. Tới khi trở lại đây không thấy ta thì cứ việc đi theo hướng Tây. Nhớ lấy.

Đệ tử thấy Hà cô nương mặt lộ đầy vẻ cấp bách, đoán biết sự tình nghiêm trọng, không dám nhiều lời, liền xách đao quay người bỏ đi.

Ngờ đâu ở phía sau một gốc đa bỗng hai đại hán xông ra, tay cầm mã tấu kẻ trước người sau nhảy tới bao vây. Võ công của thúng khá cao siêu, thế như lang như hổ.

Đệ tử vung đao chống đỡ, giây lát sau đã thương được một tên ghém chết một tên. Đệ tử cũng bị trúng một số vết thương đang định có giò đào tẩu, bỗng phía Tây cốc có một người nhảy bay ra, vỗ trúng đệ tử một chưởng.

Đệ tử ngã bắn ra ngoài xa mấy trượng nằm hôn mê tại chỗ, khi tỉnh lại thì thấy xung quanh hoang sơn tịch mịch, Ngọc Trì cô nương đã mất dạng.

Liễu Tồn Trung nghe Trần Tứ kể xong, vội đứng dậy nói:

– Vậy phải đi ngay mới được.

Hoàng Diện Phong Cái ngừng đầu hỏi:

– Đi đâu bây giờ?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Cứ đuổi theo về hướng Tây, như lời Ngọc Trì dặn bảo.

Hoàng Diện Phong Cái đưa mắt nhìn Giản Lão Nhị, Lý Cửu, Trần Tứ ba người nói:

– Lão nhi mỗi sẽ cùng với ba tiểu tử này thủng thẳng theo sau, dọc đường còn phải thăm dò tin tức. Tiểu sư đệ cứ việc khởi hành mở đường trước đi.

Liễu Tồn Trung không tiện nói nhiều, liền băng mình ra khỏi cửa theo đại lộ tiến thẳng về hướng Tây.

Trần Tứ liền hỏi:

– Tổ sư gia, vì sao lão nhân gia không cùng đi với tiểu sư tổ một lúc như thế ?

Hoàng Diện Phong Cái cười hí hí đáp:

– Hải tử Tồn Trung lòng đang nóng như thiêu đốt, theo y đi thì làm gì được ăn nhậu cho sướng miệng, hí hí.

Đoạn ông ta giơ tay chỉ Lý Cửu với Giản Lão Nhị tiếp:

– Đi cùng với hai tiểu tử người mới là lý thú. Dọc đường các người đỡ nhẹ thịt chó, Hoa Điều tửu kính dâng lão nhi mỗi là chắc bụng hơn.

Liễu Tồn Trung vừa đi khỏi Thổ Địa miếu, chân không điểm đất, phóng đi như bay biển.

Sắc trời tối dần, đi được một quãng đường, chàng tiến vào một khu rừng.

Chàng quan sát xung quanh, thấy có một mái nhà, trời mỗi lúc một hắc ám trong rừng cây cối um tùm, giơ tay không trông thấy năm ngón liền nghĩ bụng:

“Tình hình này nếu cứ xông bừa, không phân định phương hướng thì bao giờ mới tìm thấy Ngọc Trì.”

Chàng lại nghĩ tiếp:

“Dù sao cũng không tìm ra được đường lối chi bằng nghỉ tạm ở đây một đêm đợi tới khi trời sáng sẽ lên đường sau.”

Định xong chủ ý chàng liền chọn một cây đại thụ nghỉ chân. Đang định đả tọa luyện công bỗng nghe thấy tiếng lá kêu xào xạc. Liễu Tồn Trung rất lấy làm lạ nghĩ bụng:

“Chẳng lẽ lại có đại xà bò ra chằng”. Chàng lắng nghe kỹ liền nhận ra đó là tiếng chân bước trên lá khô liền nghĩ tiếp: “Sao trong khu Tùng hoang này lại có người xuất hiện thế này?”

Chàng tính nhẩm, ước đoán đó phải là bước chân của hai ba người. Tiếng kêu xào xạc một lúc một gần.

Chợt nghe có người khẽ nói:

– Tiểu tử nọ với con nhỏ hôi thối chắc nhiều phần đang ẩn núp ở quanh đây.

Một tên khác đáp:

– Bạch Hoa Xà người không nhìn lầm đấy chứ ?

Gã lên tiếng trước nói:

– Bạch Hoa Xà mỗ làm sao có thể nhìn lầm được. Rõ ràng mỗ thấy tiểu quỷ nọ dẫn con nhỏ hôi thối lui vào trong rừng này.

Nói tới đó, bỗng người đó khẽ suyết một tiếng dường như là chúng ghé tai thì thầm. Gần đây công lực của Liễu Tồn Trung rất tăng tiến thính giác rất linh mẫn, hai gã nọ tuy sợ người phát giác ghé tai thì thầm nhưng cũng không thoát khỏi được tai chàng.

Chỉ nghe thấy một tên thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu nói:

– Dường như ở đằng kia.

Một tên nọ hỏi lại:

– Làm sao bạn thấy được?

Gã nọ đáp:

– Mỗ vừa nghe thấy ở phía ấy có tiếng động nhẹ. Chúng ta thử đến đó xem sao, đừng để chúng trốn mất.

Thế rồi những tiếng động nhê nhẹ nổi lên. Liễu Tồn Trung phát giác hai gã nọ quay sang một hướng khác.

Chàng rất lấy làm hoài nghi, nghĩ thầm:

– Quái lạ! Quái lạ! Chẳng lẽ trong rừng này còn có người ẩn trốn?

Lòng hiếu kỳ nổi lên, chàng nhón gót nhẹ nhàng như một con mèo rừng, không gây nên một tiếng động nhỏ, theo sau hai gã nọ.

Chỉ thấy hai bóng đen trước mặt đang rón rén tiến về phía khu rừng đối diện. Một tên trong bọn đột nhiên xông vào trong rừng. Liền đó truyền ra giọng của một thằng nhỏ la lớn:

- Hai các người làm gì thế?
- Hắc hắc... tiểu quỷ còn muốn trốn nữa không?

Tiếp đó lại nghe thấy giọng thánh thót của thiếu nữ, nói:

- Người là ai? Nam nữ thọ thọ bất thân.

Gã nọ cười khảnh khách đáp:

- Đó chỉ là lời lẽ của cổ nhân. Hiện tại chúng ta nên thân mật với nhau có lý thú hơn không?

Thiếu nữ nọ hừ nhạt, tiếp đó là hai tiếng “Bốp, bốp” hiển nhiên có người bị ăn bạt tai. Liền đó gã nọ giận dữ quát tháo:

- Con nhỏ thối tha muốn chết phải không?

Liễu Tồn Trung khẽ nhún người nhảy lên trên ngọn cây vạch kẽ lá ghé mắt nhìn xuống. Chỉ thấy bóng hình lơ mờ tả một thằng nhỏ với một thiếu nữ.

Vì ánh trăng bị che khuất không sao trông rõ được mặt mũi của hai người nọ, chàng chăm chú nhìn tiếp.

Chỉ thấy thân hình nàng nọ rất yếu điệu còn thằng nhỏ kia chỉ khoảng 13, 14 tuổi. Thiếu nữ đang đứng dựa vào một gốc cây trước mặt có hai người đứng.

Một tên đánh đá lửa lên chiếu vào mặt nàng nọ, Liễu Tồn Trung vừa nhìn rõ bất giác ngạc nhiên nghĩ bụng:

- Vị cô nương này quen mặt quá.

Chàng suy nghĩ giây lát chợt nhớ ra liền nghĩ tiếp:

- Chẳng trách dung mạo cô nương này quen đến thế, thì ra là thiếu nữ đã bị bọn võ sĩ áo lam điểm á huyết ở Thanh Sơn cơ Thái Bạch lâu.

Chàng thấy cô nương nọ mắt không lộ vẻ gì là sợ hãi. Thằng nhỏ đứng cạnh mặt đen như trôn chảo tính khí quật cường, hữu thủ chống nạnh tả thủ chống vào thân cây nghênh ngang đứng đối diện với hai gã nọ.

Một tên không cầm mỗi lửa đang đưa tay sờ má, một tay trở vào hai người thóa mạ:

– Con nhỏ thói tha kia, thật người rượu mời không uống lại cứ thích uống rượu phạt.

Thằng nhỏ mặt đen cười khảnh khách nói: Người chỉ được cái nói bậy nói bạ, người có đem theo rượu đâu mà bảo phạt với chả phạt.

Gã nọ giận dữ hừ nhạt, nói:

– Lão tử phải phạt tiểu quỷ mi trước mới được.

Dứt lời, gã liền vươn tay chộp vào đầu thằng nhỏ nọ.

Liều Tôn Trung thấy thằng nhỏ mặt đen nguyên thần nội uẩn, biết nó đã từng được luyện tập nội công. Chàng thấy hai gã nọ chỉ vào hạng tầm thường chắc chẳng làm nên trò trống gì, cho nên vẫn ẩn núp nguyên chỗ chờ xem.

Quả nhiên không ngoài sự dự liệu của chàng. Tay gã nọ vừa chộp đỉnh đầu thằng nhỏ nọ, nó đã như một con cá chép rẽ sóng lách luôn sang bên, chút xíu nữa gã nọ đã chộp vào gốc cây.

Gã lão đảo dậm về phía trước một bước, giận dữ phùng mồm trợn mép kêu la om sòm. Bấy giờ thằng nhỏ đã tránh sang một gốc cây khác. Ánh lửa không rọi tới nữa.

Gã vội quay người lại không dám khinh thường như trước chân đi từng bước một hai mắt trợn tròn xoe nom bộ dạng cực kỳ hung ác.

Thằng nhỏ mặt đen tuy trong lòng đã khiếp hãi nhưng vẫn cười khảnh khách, nói:

– Người có giỏi cứ trở tài bắt gia gia thử xem.

Gã nọ gầm lên một tiếng bỗng nhảy xổ tới chộp. Ngờ đâu gã chỉ thấy mắt hoa lên thằng nhỏ nọ đã lách ra phía sau lưng gã giơ chân phải lên đá mạnh vào đít gã cái đá ấy tuy sức lòng tay gì am mạnh nhưng cũng khiến cho tên nọ dậm bổ về phía trước lão đảo đứng không vững ngã sóng soài ra đất.

Liều Tôn Trung ẩn núp trên cây xem thân pháp tránh né của thằng nhỏ nọ liền sửng sốt nghĩ thầm:

“Sao thân pháp thằng nhỏ này giống Bao Đả Thắng đến thế”.

Đoạn chàng lại nghĩ tiếp:

“Trước đây nghe Bao Đả Thắng bảo bị thất lạc đồ đệ lão đi tìm khắp nơi. Chẳng lẽ thằng nhỏ này là đồ đệ của lão?”

Gã tay cầm mỗi lửa hai mắt đảo lộn không ngừng, vội nhặt một nhánh cây lớn dưới đất châm ngọn lửa to lên.

Bấy giờ ánh lửa sáng rực soi rõ một vùng. Gã từ từ bước tới gần thiếu nữ, miệng cười đầy vẻ dâm dăng.

Thằng nhỏ mặt đen bỗng kêu gọi:

– Cô cô hãy cẩn thận đề phòng tên ấy. Gã không phải là người tốt đâu.

Gã vừa bị té lồm cồm ngồi dậy, thóa mạ:

– Tiểu quỷ mi hãy lo cái mạng chó của mình trước đã.

Dứt lời gã chuyển bộ, định nhảy xổ tới.

Thằng nhỏ mặt đen nói:

– Ta là tiểu quỷ, còn ngươi là đại đầu quỷ.

Gã nọ tính toán thầm:

“Tên tiểu quỷ này rất khôn ngoan, lanh lợi. Phải đợi tới lúc nó sơ hở, mình xuất kỳ bất ý xông tới mới thành công”.

Chỉ thấy mặt lộ đầy vẻ dâm tà, cười hí hí nói:

– Nương tử, bây giờ đã hết đường thoát thân rồi. Hãy ngoan ngoãn theo đại gia về nhà đi.

Chưa dứt lời, gã đã dang tay nhảy tới định ôm lấy thiếu nữ. Chỉ nghe bốp một tiếng giòn giã, thiếu nữ đã thưởng cho gã một cái bạt tay nẩy lửa. Gã không sao tránh né kịp, má sưng húp đau đớn giận dữ thóa mạ:

– Con nhỏ thối tha không biết tốt xấu gì cả. Nếu không trừng trị đích đáng ngươi vẫn chưa biết đại gia lợi hại.

Tuy miệng nói như vậy nhưng gã đã có chút khiếp hãi không dám lỗ mãng liên lui về phía sau hai bước cẩn thận đưa mắt nhòm ngó sang hai bên tả hữu.

Thần sắc nàng nọ vẫn ung dung như thường, trong sự yêu kiều diễm lệ còn lộ đầy vẻ trang nghiêm, chẳng nói chẳng rằng chỉ lặng lẽ đưa mắt ngắm nhìn bộ dạng của đối phương.

Tên nọ bị một cái bạt tai, mắt lộ đầy vẻ hung ác, đưa mắt quan sát hai bên tả hữu, bỗng giương ngón tay bên trái ra, xử chiêu Kim long thám trào, chộp thẳng vào ngực thiếu nữ.

Gã xuất chiêu ấy rất vô lại. Chỉ thấy thiếu nữ mặt có sắc giận vùng chướng vờ ra. Lại nghe bốp một tiếng chưởng này mạnh hơn trước, nên tiếng kêu giòn giã, khiến tên nọ nổ đom đóm mắt, mặt mũi choáng váng.

Thằng nhỏ mặt đen thấy vậy rất khoái trá, vỗ tay cười nói:

– Tuyệt! Tuyệt! Cô nương thường cho gã hai chuồng thật đích đáng nữa đi.

Bỗng trong bụi cây có tiếng cười nhạt hắc hắc vọng ra. Dưới ánh lửa, chòi thấy một lão già đầu nhọn trán bẹp trên mép để đôi ria chuột lách mình ra.

Người này thân hình rất thấp bé, trông rất gai mắt nhưng hành động rất nhậm lẹ, chỉ trong nháy mắt đã lướt tới trước mặt mọi người.

Hai gã nọ vừa thấy lão già nhỏ bé xuất hiện, vội buông xuôi hai tay cung kính thốt:

– Tham kiến hộ giáo.

Liễu Tôn Trung ở trên ngọn cây nghe thấy chúng nói như vậy, rất lấy làm lạ nghĩ thầm:

“Lão này hộ giáo gì thế? Chúng ở trong giáo phái nào?”

Chỉ thấy nhân vật được xưng là hộ giáo mặt lạnh như băng trầm giọng nói:

– Sao chưa hạ thủ đi, còn đứng đó làm chi?

Hai gã nọ vâng vâng dạ dạ luôn miệng, quay đầu lại liếc nhìn, đáp:

– Khỏi bầm hộ giáo, con nhỏ này...

– Bản hộ giáo biết rồi, động thu đi.

Hai gã nọ thấy hộ giáo mặt lạnh như tiền, không dám nói nhiều. Một gã liền quay người lại, nhảy xổ tới chộp thằng nhỏ mặt đen.

Lúc này có sự hiện diện của hộ pháp, đồng khí của chúng tăng gia hơn trước gấp bội.

Thằng nhỏ mặt đen cười hi hí, nói:

– Nào tới đây, có bản lãnh hãy thử bắt gia gia xem nào.

Nó lại thi triển tài năng cũ, lách ngang sang bên né tránh. Ngờ đâu giữa lúc nó đang định chuyển mình, chợt có một luồng gió ôn nhu lùa tới, chặn lấy lối đi.

Chỉ một thoáng chậm trễ, gã nọ đã thấy tới nơi giờ tay túm lấy xách nó lên, quăng luôn xuống đất trối lại.

Thiếu nữ nọ thấy vậy giật mình kinh hãi thất thanh la lớn.

Tình hình trên xảy ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Nhân vật hộ giáo nọ vừa xuất hiện, thằng nhỏ mặt đen với thiếu nữ nọ như những con vật tầm thường không còn kháng cự, cứ để cho gã kia bắt được một cách dễ dàng.

Liều Tồn Trung ẩn núp trên ngọn cây rất thắc mắc nghĩ bụng:

“Đây là giáo phái nào thế và lão già này vừa giở trò quái dị gì mà linh nghiệm như vậy?”

Bây giờ thiếu nữ nọ với thằng nhỏ mặt đen đã bị trói gô lại. Trong lòng chàng cũng rất lấy làm hiếu kỳ nhưng chưa vội kinh tâm ngay.

Chỉ thấy lão hộ giáo khẽ quát một tiếng:

– Đi!

Hai gã nọ liền xách tù nhân lên khiêng vào trong một con đường nhỏ u ám.

Bây giờ cảnh khô bỏ lại trên mặt đất vẫn bốc cháy sáng rực. Không để cho lão già nọ phát hiện, chàng đợi cho bọn người nọ mất dạng trong bóng tối mới nhẹ nhàng nhảy xuống như một bóng u linh lướt theo sau.

Con đường nhỏ âm u ấy không biết nó ăn thông tới đâu chỉ thấy nó quanh co khúc khuỷu chỗ cao chỗ thấp.

Bấy giờ ánh sáng trăng lờ mờ, có lúc bị những lá cây đầy đặn che khuất, ánh trăng không sao chiếu xuống được. Trước mắt chàng tối đen như mực, mặt đường lại nhỏ hẹp, những cành lá ở hai bên đường đập cả đầu mặt.

Tuy mắt của Liều Tồn Trung rất sắc bén, nhưng không thể nào trông thấy được xa.

Bỗng nghe thấy một người ở phía trước thóa mạ:

– Tiểu quỷ, mi còn dám vùng vẫy phải không? Coi chừng lão tử đập chết tươi tại chỗ.

Ngừng giây lát, lại có tiếng giầy giụa, đồng thời nghe thấy thằng nhỏ nọ nói:

– Cột gì mà chắc thế, đau nhói cả cổ chân cổ tay người ta. Nói lỏng cho mỗi một chút có được không?

Một gã cười hắc hắc đáp:

– Cho tiểu quỷ mi ném mùi khở sở, nếu mi còn la lão tử sẽ cột chặt cho mà coi.

Câu nói ấy của gã có lẽ rất hiệu nghiệm. Một hồi lâu sau cũng không thấy thằng nhỏ nói gì nữa. Chỉ nghe thấy những giạng chân bước lên lá khô xào xạc vọng lại.

Qua một khúc quanh, con đường ấy tựa hồ như thoai thoải dốc xuống phía dưới. Mùi nồng của đất không ngớt xông vào mũi.

Lại nghe thấy thằng nhỏ mặt đen kêu la:

– Này, mùi bùn đất hôi quá. Đây là đâu thế ?

Một gã nói:

– Khỏi bấm hộ giáo, thằng nhỏ này rất cứng cổ, lép bép luôn miệng. Có nên điểm vào huyết cam của nó không?

Thằng nhỏ mặt đen thất kinh, thóa mạ thâm:

“Mẹ kiếp! Gã này ác độc thật”.

Chỉ nghe thấy lão hộ giáo thủng thẳng đáp:

– Không cần. Nơi đây làm gì có ai nghe thấy. Cứ để mặc cho nó nói.

Thằng nhỏ mặt đen thơ hất ra, nhưng cũng ngượng ngập, không dám nói tiếp nữa.

Lại đi được thêm một quãng đường dài, con đường càng đổ dốc xuống bên dưới.

Liều Tôn Trung vận hết sức mục lực quan sát, liền phát giác mọi người đã quanh ra bên ngoài rừng. Hai bên đều là vách đá, dường như đó là một địa đạo. Bấy giờ trước mặt lại còn tối mù mịt không còn phân biệt được sự vật. Bọn người đi trước liền đánh mỗi lửa lên.

Liều Tôn Trung ngừng đầu nhìn, thấy quả nhiên đã tiến vào một con đường hầm. Con đường này ăn thông ở dưới chân núi.

Trên đỉnh đầu, chàng thấy đầy nhũ thạch. Dưới đất những tảng đá mọc lổm chổm. Những giọt nước từ nhũ thạch thoát ra, chảy tí tách. Hơi ẩm thấp lạnh lẽo buốt xương.

Thằng nhỏ mặt đen rất khiếp hãi không nhin được cất tiếng hỏi:

– Này, đây là đâu thết ? Các người là ai? Chúng ta nước sông không phạm tới nước giếng, sao... hừ hừ?

Bỗng nghe bốp một tiếng có lẽ thằng nhỏ đã bị một cái bạt tai đồng thời gã nọ cất tiếng quát bảo:

– Nước sông, nước giếng cái cóc chết gì. Lão tử thích bắt thì bắt. Câm họng ngay, không được la lối.

Thằng nhỏ mặt đen bị một cái bạt tai nổ đom đóm mắt liền ngưng bật, không dám thốt câu nào nữa.

Queo sang một lối rẽ, bỗng trước mặt xuất hiện một cái cửa vòng cung lớn, trên có treo một ngọn đèn dầu đồ sộ.

Dưới ánh lửa, thấy trên ngạch cửa có khắc một chiếc đầu lâu trắng hếu, dưới hai chiếc xương trắng bất chéo. Thằng nhỏ mặt đen thấy vậy, khiếp hãi đến tóc tai dựng đứng buột miệng kêu la:

– Ôi chà! Ma ma?

Nơi đây là một địa đạo nên tiếng vang rất lớn. Tiếng kêu ma ma của thằng nhỏ vang động mãi không ngớt, bốn bên bao trùm đầy không khí khủng bố.

Bỗng bên trong cánh cửa có tiếng người hỏi vọng ra:

– Ai về thết

Một người đáp:

– Vu hộ giáo xuất lãnh Trương Tam, Lý Tứ trong Du Hồn đội về tới. Bắt được một đôi nam nữ này, tổng cộng cả thảy là năm người.

Bên trong cánh cửa có tiếng ngạc nhiên, hỏi tiếp:

– Thế còn vị nào ở đằng sau kia?

Lão hộ giáo không khỏi giật mình, quay đầu lại, nhìn dáo dác giây lát đáp:

– Đằng sau làm gì có người nào? Thôi, đừng có nói bậy bạ nữa.

Trong không đối đáp, mọi người đều kinh ngạc đưa mắt nhìn xung quanh.

Thằng nhỏ mặt đen đang khiếp sợ liền la lớn:

– Có ma Có ma!

Hỏi cánh tay nó bị trói chặt, nửa người trên không sao cử động được nhưng hai chân vẫn tự do. Thừa lúc mọi người sơ ý, nó liền lách mình bỏ chạy.

Nhưng mới được mấy bước, nó đã bị đối phương túm lấy cổ chẳng khác nào chim ưng bắt gà con, xách lên ném xuống đất.

Dưới đất toàn là nham thạch lởm chởm. Thằng nhỏ bị ném đau đến nổi suýt chết giắc tại chỗ, liền kêu la inh ỏi.

Tên vừa quăng thằng nhỏ xuống đất trợn mắt thóa mạ:

– Tiểu quỷ, mi không biết đây là đầu hay sao, nếu còn dám giở trò nữa, lão tử sẽ ném mi chết tan xác ngay.

Bấy giờ chiếc cửa vòng cung từ từ hé mở. Có mấy tên trên vạt áo thêu chiếc sọ đầu lâu trắng hếu xuất hiện, cung kính nói với lão hộ giáo họ Vu:

– Bẩm hộ giáo, Quỷ Nhỡn Doanh vừa rồi bảo rõ ràng có người theo sau ở phía xa, tổng cộng sáu người tất cả chứ không phải năm. Xin hộ giáo minh xét cho.

Lão hộ giáo họ Vu biến sắc mặt, giận dữ nói:

– Ta đã bảo không có ai theo dõi cả. Sao Quỷ Nhỡn Doanh dám bảo có? Chẳng lẽ ké theo sau lưng mà ta không hay biết sao?

Bọn người nọ thấy Vu hộ giáo giận dữ như vậy đều sợ hãi nhìn nhau. Một tên trong bọn nói:

– Khỏi bẩm hộ giáo. Quỷ Nhỡn Doanh bố trí rất tinh vi, xưa nay chưa hề nhìn sai bao giờ.

Vu hộ giáo quát lớn:

– Nói láo? Quỷ Nhỡn Doanh không nhìn lầm, chẳng mỗ lại nhìn lầm chẳng?

Tên nọ sợ hãi đứng xuôi tay, không dám hò hé.

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng Vu hộ giáo rất lấy làm thắc mắc. Lão biết rõ Quỷ Nhỡn Doanh bố trí rất tinh vi bất cứ gian tế nào cũng khó lòng trà trộn, thoát khỏi được tầm mắt quỷ ấy. Nay Quỷ Nhỡn Doanh đã phát ra tín hiệu bảo trông thấy người theo dõi phía sau lưng tất nhiên là phải có nguyên do.

Ngẫm nghĩ giây lát bất giác lão hoài nghi vội quay đầu lại quan sát khắp nơi một lượt.

Con đường hầm ấy từ sơn cước ăn thông tới đây trên đỉnh toàn là núi non trùng điệp, trong lòng đường hầm những tảng nhũ thạch lớn nhỏ ngổn ngang một nửa là thiên nhiên một nửa là nhân tạo. Dưới ánh lửa sáng choang lão đã xem xét kỹ lưỡng mà vẫn không phát giác được nơi nào khả nghi liền nói:

– Vào nói với Quỷ Nhỡn Doanh rằng không hề có gian tế. Nếu có họ Vu ta sẽ chịu trách nhiệm.

4. Kiểm Rà Chặt Tiễn Dứt Thên Sắt

Mấy tên nọ vâng vâng dạ dạ lui vào trong cửa vòng cung.

Thời gian cạn chén trà trên ngạch cửa lại xuất hiện thêm hai chiếc đèn dầu lớn chói rọi sáng trưng như ban ngày.

Cánh cửa từ từ mở ra. Vu hộ giáo dẫn đầu vào. Trương Tam, Lý Tứ trong Du Hồn đội áp giải thiếu nữ với thành nhỏ mặt đen theo sau. Cánh cửa lại đóng kín như trước.

Thì ra Liễu Tôn Trung suốt dọc đường vận dụng khinh công thượng thừa xa xa theo bọn Vu hộ giáo với hai tên Du Hồn đội.

Chàng vừa thoáng nghe bên trong cánh cửa có người phát hiện hành tung của mình liền thất kinh không kịp suy nghĩ xử thức Hãn địa bật thông nhẹ nhàng tung mình lên trên đỉnh đường hầm.

Nơi đây là lòng núi, nên bên trên rất nhiều nhũ có lớn có nhỏ. Liễu Tôn Trung vươn tay bám vào trung nhũ, nửa người núp sau một tảng lớn nhất.

Cũng may xung quanh đó có một hàng trung nhũ buông rũ xuống, che chỗ hở ấy. Bởi thế, tuy Vu hộ giáo đã xem xét kỹ mà vẫn không phát giác được.

Liễu Tôn Trung hé mắt nhìn, thấy mọi người đều biến vào trong cánh cửa vòng cung đồng thời hai ngọn đèn dầu cũng tắt ngóm.

Chàng nhẹ nhàng nhảy xuống bên dưới men theo vách đá, tiến từng bước một tới gần cánh cửa.

Chàng giơ tay ra đẩy, phát giác cánh cửa ấy được chế tạo bằng thép cứng, dày đến hai ba tấc nặng hàng vạn cân đẩy không nhúc nhích.

Chàng đang vô kế khả thi, chợt cổ tay chạm phải đuôi thanh kiếm rỉ đeo ngang hông liền nghĩ thầm:

“Thanh kiếm này trông bề ngoài rỉ sét, nhưng khi giao đấu với con Lục trảo hà mô dưới hàn đầm chỉ khê đâm ra một nhát đã xuyên thủng bụng con quái vật, đủ thấy nó sắc bén vô cùng. Xem ra nó cũng là vật rất đặc dụng đây”.

Nghĩ đoạn, chàng liền rút kiếm ra xuyên vào kẽ hở cánh cửa nộ hất lên. Then sắt chặn bên trong liền đứt tiện làm đôi, không gây tiếng động.

Chàng cả mừng khê đẩy cửa lách mình vào. Bên trong là một vùng trời hoàn toàn đổi mới, lầu các phòng ốc kiến trúc nguy nga cây cỏ, với những hành lang tiếp nối liên tiếp rất tuyệt.

Liễu Tôn Trung cảm thấy mắt sáng hẳn, nghĩ bụng:

“Rõ ràng mình vừa ở đường hầm dưới đáy chân núi chui lên, tại sao cảnh sắc nơi đây hoàn toàn biến đổi thế này?”.

Chàng bỗng thấy phía hành lang đối diện có người bước ra. Đó chính là tên báo canh, trước ngực có treo lủng lẳng một chiếc trống cầm canh, vừa đi vừa gõ tung tung.

Liễu Tồn Trung phục mình xuống một bụi hoa bên đường, bụng tính nhẩm:

“Không biết mình có nên chế phục tên này để tra hỏi chẳng?”

Chàng lại chuyển ý, nghĩ tiếp:

“Địa phương này có lẽ là sào huyệt bí mật Cô Lô giáo, người ngoài khó lòng xâm phạm, cho nên bọn chúng mới sao nhãng cảnh giới. Nếu mình chế phục tên báo canh bọn giáo đồ không nghe thấy tiếng cầm canh thế nào cũng sinh nghi. Chẳng hóa ra vỡ lở hết?”.

Sở dĩ Liễu Tồn Trung được ban tặng cơ trí cùng hành động thận trọng hơn người bởi ở điểm này.

Chàng nằm yên trong bụi hoa bất động, chờ tên báo canh đi xa mới nhanh nhẹn chui ra.

Nơi đó rất nhiều đèn đuốc. Cách không xa, trên cành cây, lại treo một chiếc đèn dầu.

Trong đèn đài lâu các cũng có người thấp thoáng. Cách đó không xa, có một ngôi nhà nhỏ, có ánh sáng đèn hắt ra.

Liễu Tồn Trung không kịp nghĩ nhiều, bèn lướt tới cạnh cửa sổ nhấm nước bọt vào đầu ngón tay chọc thủng một lỗ giấy, ghé mắt nhìn vào, liền thấy trong nhà có kê một chiếc bàn lớn, mấy tên Cô Lô giáo đang ngồi quây quần ăn uống. Một tên nói:

Sáng mai tới phiên hai người đấy.

Một trong hai tên kia cất tiếng hỏi:

– Đã bắt được con nhỏ nọ chưa?

Gã mở lời trước đáp:

– Bắt được rồi. Lần trước ở phân đàn. Nếu không bị lão Túy hòa thượng quái quỷ gì đó phá đám, hỏng hết đại sự thì có lẽ công đức của giáo chủ đã viên mãn.

Một tên nói:

– Chính thế! Lần trước bị lão tặc trọc làm hỏng chuyện nhưng hình như tiểu quỷ đen thui là đồ đệ của lão thì phải.

Gã kia đáp:

– Không phải. Nghe tiểu quỷ nói thì nó là đồ đệ của lão Bao Đả Thắng gì đó.

Một tên nói:

– Giáo chủ chỉ cần dùng tới con gái thôi, không biết chúng ta nên xử trí tiểu tử nọ ra sao?

Một tên mặt đầy thịt trông chẳng khác gì hung thần ác sát nhăn răng ra cười xen lời:

– Ai bảo tiểu quỷ không có chỗ dùng nào? Da thịt của tiểu quỷ rất săn chắc, đem nướng uống rượu, hắc hắc, thể nào cũng tăng thêm hàng mười năm công lực là ít.

Những tên ngồi quanh đó nghe nói đều vỗ tay khen hay. Một gã hỏi:

– Giáo chủ trở về chưa?

Một tên đáp:

– Chưa! Nghe nói lão Thông Thiên Hiếu mời giáo chủ nán lại chơi ít lâu, nhanh nhất cũng phải mấy ngày nữa mới về tới.

Một tên hỏi:

– Còn thiếu bao nhiêu nữa mới đủ số một trăm vật tế phẩm?

Tên kia đáp:

– Gần đủ rồi! Sáng mai tới lượt hai bạn. Nếu may mắn chop được hai tế vật thích nghi là đầy đủ.

Một tên khác nói:

– Chọn lựa được một mống trong hàng trăm kẻ đã khó rồi, vậy ngày mai làm sao bắt nổi hai mạng?

Một tên hỏi:

– Hiện để tiểu quỷ nọ ở đâu?

Một tên mặt núng nính đáp:

– Mổ nốt nó ở trong nhà bếp, chuẩn bị nướng ăn.

Một tên nói:

– Chúng ta tới đó xem sao.

Một tên khác nói:

– Tiểu quỷ ấy thì có gì đáng xem. Đi ngắm con nhỏ kia thú hơn. Con nhỏ ấy xinh đẹp thật.

Mấy tên kia nghe nói đi ngấm nghĩa cô bé nọ đều tán thành ngay. Thế rồi chúng kéo nhau ra khỏi phòng, bước dọc theo hành lang tiến thẳng về phía trước!

Liều Tôn Trung thấy bọn chúng tranh nhau đi ngấm nhìn thiếu nữ nọ, chàng liền nhẹ nhàng nhảy lên mái ngói, theo dõi ở phía xa.

Bọn người nọ đi khỏi không lâu, bỗng có tiếng tù và “tu tu”, văng vẳng vọng tới.

Một tên trong bọn thất kinh la lớn:

– Có thích khách! Có gian tế!

Tiếng la của tên nọ vừa nổi lên, bọn chúng không hẹn mà cùng quay phắt người lại chạy thẳng về phía có tiếng tù và .

Liều Tôn Trung rất đỗi ngạc nhiên nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ lão sư ca đã tới nơi?”

Bấy giờ dưới mặt đất đèn đuốc được thắp sáng như ban ngày. Trên mái ngói có mấy bóng đen lao vút lên.

Liều Tôn Trung sợ lộ liễu thân hình khẽ nhún chân lên một ngọn cây, núp sau những cành lá um tùm rồi mắt nhìn xuống.

Chỉ thấy dưới ánh lửa bập bùng có một người tay cầm lá cờ đen ba góc trên có thêu chiếc đầu lâu trắng hếu, phát động chỉ huy lòng kiếm, trông tình hình cực kỳ khẩn trương.

Bọn giáo chúng vẫn theo hàng ngũ chỉnh tề không hề hỗn loạn. Chúng cứ mười lăm người một đội, chia đường tuần sát đi tới đi lui như là thao diễn một trận thức gì vậy.

Liều Tôn Trung thấy thế cũng phải khen ngợi thầm. Một tên dường như là lãnh đội tiến tới trước mặt gã cầm lá cờ tam giác, cung kính nói:

– Bẩm doanh trưởng, đã lục soát khắp bốn phía mà không phát hiện được tung tích lạ.

Gã tay cầm lá cờ ba góc hơi trầm ngâm. Bấy giờ chợt bên dãy trong phòng mé hữu có hai lão già bước ra.

Bọn giáo đồ vừa trông thấy đều cung kính thốt:

– Ngao hộ giáo, Kha hộ giáo!

Hai lão già nọ chỉ khẽ ầm ừ. Một lão liền quay sang hỏi gã tay cầm lá cờ tam giác:

– Sao ngươi lại biết có gian tế trà trộn trong này?

Gã nọ vội đáp:

– Chiếc then sắt ngoài cửa bị ai tiện đứt lìa, cho nên giáo đồ mới biết được điều ấy!

Ngao hộ giáo với Kha hộ giáo nghe nói đều có vẻ sửng sốt. Ngao hộ giáo nói:

– Chiếc then đó được chế tạo bằng thép ròng, những binh khí thường làm sao chặt đứt nổi?

Bỗng thấy Vu hộ giáo từ phía Tây vội vã đi tới. Gã tay cầm lá cờ tam giác cung kính nói:

Hộ giáo đã xem xét hết, không thấy có sự gì phát sinh chứ?

Vu hộ giáo đưa tay lau mồ hôi trán, đáp:

– Kỳ quái thật. Con nhỏ với tiểu quỷ vẫn còn nguyên chỗ cũ. Vậy không biết gian tế xâm nhập nơi đây với dụng ý gì? Có lẽ không phải gian tế cũng nên?

Hộ giáo nói câu ấy thật ra là để an ủi mình, vì lão muốn chứng thực thêm không hề có gian tế trà trộn vào. Một khi có kẻ gian xâm nhập thực thì lão không tránh khỏi bị liên can lớn lao.

Gã cầm cờ tam giác hỏi:

– Chiếc then cửa bị tiện đứt, nếu không phải do gian tế thì còn ai vào đó nữa? Nếu hấn không xâm nhập nơi đây để cứu người thì không biết hấn thuộc đường lộ nào?

Liều Tồn Trung ẩn núp trên ngọn cây, nghe lão Vu hộ giáo nói đã xem xét thiếu nữ nọ với thằng nhỏ mặt đen đang bị giam cầm rồi, đoán chắc đối phương không quay trở lại đó lục soát nữa. Chàng không bỏ lỡ cơ hội liền nhẹ nhàng nhảy xuống dưới đất, quanh ra bên ngoài hành lang, tuy có gặp mấy đội giáo chúng Cô Lôu nhưng chàng đều thoát được hết.

Suốt dọc đường, Liều Tồn Trung dùng thuật xà hình lướt vào phía sau một hòn giả sơn, vừa may thấy một tên giáo đồ vừa đi ngang qua, chàng nhanh nhẹn giơ ngón tay điểm vào á huyết gã, lôi vào trong xó tối, khề quát bảo:

– Hề ta nói câu nào, ngươi hãy ra hiệu bằng cách gật đầu hay lắc đầu. Nếu không, ta sẽ khiến ngươi vĩnh viễn bị cầm hòng.

Liều Tồn Trung hơi vận sức vào ngón tay, tên giáo đồ nọ cảm thấy trong cơ thể như có hàng ngàn vạn con rắn cắn xé, đau đớn không sao chịu nổi, nước mắt nước mũi tuôn ra ròng ròng.

Vì gã bị điểm vào huyết cam, không sao thốt được thành tiếng, chỉ có cách giãy giụa, chân tay co quắp.

Liễu Tồn Trung sợ gần đó có người đi tuần tra, liền dùng “Truyền âm nhập mật” quát hỏi:

– Thiếu nữ với thằng nhỏ mặt đen vừa bắt về bị giam ở chỗ nào người có biết không?

Tên giáo đồ nọ gật đầu.

Chàng lại quát tiếp:

– Muốn toàn mạng, mau dẫn ta đi tới đó ngay.

Tên giáo đồ vội vã gật đầu, ánh mắt lộ đầy vẻ cầu khẩn, môi mấp máy, ra dấu khẩn cầu Liễu Tồn Trung giải huyết đạo cho mình.

Liễu Tồn Trung hiểu ý, nói:

– Được rồi. Nhưng người không được thừa cơ phản trắc đấy nhé? Bằng không thì đừng có trách ta xuống tay ác độc.

Chàng thuận tay vỗ một cái, giải huyết đạo cho tên nọ, miệng hối thúc:

– Đi!

Tên giáo đồ ấy thấy Liễu Tồn Trung thủ pháp nhậm lệ, hai lượt thấy chàng xâm nhập tổng đàn thần không biết, quỷ chẳng hay, tự biết có phản kháng cũng chỉ nhận thêm đau khổ vào thân, vội hỏi:

– Ngài muốn gặp ai trước? Thiếu nữ nọ hay là thằng nhỏ mặt đen?

Liễu Tồn Trung sợ mấy tên giáo đồ kia đem nướng thằng nhỏ mặt đen để nhậu nhẹt thực, liền nói:

– Tới chỗ thằng nhỏ mặt đen trước.

Tên giáo đồ nọ vội tuân lệnh, đi trước dẫn đường vòng qua hòn giả sơn tới một nơi hai bên đường có trồng những hàng liễu thẳng tắp, khoảng cách nhau không xa, trên đỉnh đầu cây nào cũng treo một ngọn đèn dầu tỏa ánh sáng lấp lánh.

Vòng quanh mấy lượt, tên giáo đồ liền đứng dừng lại trước một căn phòng hình chữ nhật nói:

– Lão nhân gia... đại hiệp... đã tới nơi rồi đấy.

Liễu Tồn Trung ngấm nhìn căn nhà nọ, thấy cánh cửa khóa chặt, liền hỏi:

– Sao không thấy ai giữ cửa hả? Thằng nhỏ mặt đen ở trong này ư?

Tên giáo đồ đáp:

– Đây là Vu hộ giáo đã dặn bảo như vậy. Vị ấy nói nếu phái người canh cửa không những vô ích, mà còn gây sự chú ý của gian tế. Chi bằng cứ để tự nhiên, đó là kế hư hư thực thực. Thằng nhỏ nọ quả đang ở trong căn nhà này.

Liễu Tồn Trung gật đầu nói:

– Được rồi. Hiện phải phiền phức túc hạ chút nhé.

Dứt lời, chàng giơ ngón tay điểm vào á huyết với nhuyển ma huyết gã nọ tiếp: Sau một giờ đồng hồ, túc hạ sẽ khôi phục lại sự hoạt động như cũ.

Chàng khẽ nhún chân vượt qua cửa sổ vào trong nhà, chỉ thấy trên xà ngang có treo mấy ngọn đèn dầu lớn. Trên vách tường có treo một dọc nồi mếu, dao thớt, chậu nước, những vật dụng dùng cho nhà bếp. Thằng nhỏ mặt đen bị trót chặt chân tay về phía sau, vút ở phía góc tường. Hai con mắt đen láy của nó không ngớt chuyển động lộ đầy vẻ khiếp sợ.

Vừa thấy Liễu Tồn Trung từ ngoài cửa sổ nhảy vào nó liền trở mặt nói:

– Này, gã kia muốn tới tìm cái chết hay sao? Mau thả gia gia ra. Nếu ghẹo tới sư phụ gia gia, vị ấy sẽ dùng búa tiện bay đầu bọn người, bấy giờ đừng có trách gia gia không báo trước.

Liễu Tồn Trung thấy thằng nhỏ mặt đen vừa chất phác vừa ngang tàng liền khen ngợi thầm, bước tới gần khẽ nói:

– Tiểu bằng hữu đừng có nói lớn.

Thằng nhỏ mặt đen giương mắt nói:

– Gia gia là tiểu bằng hữu, còn ngươi là đại bằng hữu ?

Liễu Tồn Trung cười đáp:

– Mỗ lớn tuổi hơn tiểu bằng hữu thì dĩ nhiên phải là đại bằng hữu rồi.

Da mặt thằng nhỏ đen bóng như gương, nó toét miệng cười, nói:

– Trông bạn cũng chẳng lớn hơn gia gia là bao, đừng có lên mặt. Sư phụ của gia gia còn lớn hơn bạn nhiều.

Liễu Tồn Trung hỏi:

– Sư phụ của tiểu bằng hữu có phải là Bao Đả Thắng không?

Thằng nhỏ mặt đen ngạc nhiên trở mặt lên hỏi:

– Sao bạn lại biết được?

Liều Tôn Trung cười đáp:

– Điều gì mờ cũng hay biết hết. Mỗ là thần tiên trên trời xuống. Bao Đả Thắng chỉ là nửa sư phụ của tiểu bằng hữu còn nửa sư phụ nữa tên là Y Bất Tử phải không?

Thằng nhỏ mặt đen càng kinh ngạc thêm liền thoáng nói:

– Linh thực ! Linh thực ! Vị ca ca đây là thần tiên thật ư ? Thế thần tiên ca ca là thần tiên tốt hay thần tiên xấu?

Liều Tôn Trung mỉm cười hỏi:

– Tiểu bằng hữu nói như vậy có ý nghĩa gì? Thần tiên dĩ nhiên phải tốt chứ đâu có thể xấu xa được.

Thằng nhỏ mặt đen hậm hực nói:

– Sao lại không có ? Bọn bắt trói tôi ở đây xấu xa chết đi được. Nếu ca ca là người cùng bọn với chúng thì chỉ là thần tiên xấu.

Liều Tôn Trung cười ha hả đáp:

– Sao tiểu bằng hữu lại hồ đồ như vậy? Nếu mỗ là người đồng bọn của chúng thì sao lại phải vào đây bằng...

Thằng nhỏ mặt đen vốn định giơ tay lên vỗ đầu, ngật một nỗi hai tay bị trói chặt, không sao cử động được đành gật gù nói:

– Đúng rồi, huynh đệ nhảy từ phía cửa sổ vào, nếu vậy huynh đệ phải là thần tiên tốt.

Liều Tôn Trung hỏi:

– Tiểu huynh đệ tên là gì? phải chăng người ta vẫn thường gọi là Tiểu Hắc?

Thằng nhỏ mặt đen đáp:

– Đúng, đúng? Tên tôi là Tiểu Hắc. Linh lắm! Linh lắm.

Bỗng nghe thấy ngoài cửa có tiếng động lách cách. Liều Tôn Trung vội nhảy tới nép sát cánh cửa. Chỉ nghe thấy có tiếng người nói vọng tới:

– Vu hộ giáo mới tra xét nơi đây không lâu. Tên tiểu quỷ vẫn bị trói gô nằm trong đó.

Một tên nói:

– Thế mà lão già hủ lậu nọ lại bảo gian tế rất có thể quay lại đây.

Tên cát tiếng trước nói:

– Như thế có phải lão định đem hai chúng ta ra tiêu khiển cho vui không? Bạn xem, cánh cửa vẫn khóa chặt thì làm gì có gian tế được.

Tiếp theo đó liền nghe tiếng chìa khóa rón ràng, cánh cửa liền mở ra. Liễu Tôn Trung lách mình sang bên. Hai gã mặc áo có thêu chiếc đầu lâu trắng hếu lớn bước tiến vào.

Liễu Tôn Trung nhanh nhẹn giương ngón tay điểm ra liên tiếp. Hai gã nọ không lúp la lên một tiếng nào đã ngã lăn quay ra đất.

Liễu Tôn Trung vươn tay xách một tên lên, khế quát hỏi:

– Thiếu nữ nọ các người giam cầm ở đâu? Sao, không chịu khai phải không?

– Năm ngón tay chàng hơi dùng sức, chỉ thấy trán gã nọ vãi mồ hôi hột trông bộ dạng rất đau đớn, nhưng vì á huyết đã bị điểm, nên không sao phát khóc được thành tiếng.

Liễu Tôn Trung khế quát tiếp:

– Nếu biết điều, mau dẫn gia gia tới gặp nàng nọ. Bằng không sẽ cho người phải chịu khổ sở như thế này mãi mãi.

Chàng lại hơi vận sức vào bàn tay, những giọt mồ hôi bằng hột đậu từ trên gã nọ vã như tắm, lăn dài xuống hai bên má, đau đớn cực độ, vội gật đầu lia lịa.

Liễu Tôn Trung vỗ một cái giải huyết cho gã, rồi chàng cúi trối cho Tiểu Hắc, nói:

– Đi thôi.

Tên giáo đồ nọ không dám phản kháng, vội riu riu bước ra khỏi cửa trước.

Tiểu Hắc le lưỡi nói:

– Ca ca có bản lĩnh kinh người thật.

Liễu Tôn Trung cười đáp:

– Ban nãy mô cũng làm thế, biện pháp này rất linh nghiệm.

Tiểu Hắc hỏi:

– Trò chơi này kể cũng lý thú, thế nào ca ca cũng phải truyền thụ cho Tiểu Hắc mới được.

Liễu Tôn Trung nói:

– Nếu lúc nào rỗi rảnh tại hạ sẽ dạy cho tiểu huynh đệ nhiều trò chơi vui lắm.

Tiểu Hắc vỗ tay cười thích thú nói:

– Nếu vậy người là hảo ca ca của Tiểu Hắc. Đừng quên lời hứa đấy nhé?

Bây giờ tay chân đã hoạt động được như thường, nó rất lấy làm hứng liền đi tới cạnh tên giáo đồ đang nằm tới đất nhỏ luôn một bãi nước miếng lên mặt gã:

– Đồ chó đẻ ? Cho người ném mùi lợi hại của gia gia này.

Dứt lời nó lôi xềnh xệch gã nọ vào góc tường. Chỗ đó nguyên nó vừa bị trói, dây gai vẫn còn vút ngổ ngang dưới đất. Tiểu Hắc cúi xuống nhặt dây thừng lên trói gô tên giáo đồ lại giống hệt mình ban nãy. Xong xuôi nó vung chân đá vào mông dít gã nọ lia lịa.

Thấy Liễu Tôn Trung đã uy hiếp tên giáo đồ nọ đi ra bên ngoài, nó vội chạy theo kêu gọi:

– Ca ca đợi Tiểu Hắc với.

Liễu Tôn Trung vội suýt một tiếng nói:

– Đừng có la lớn.

Đoạn hai người đi theo sau tên giáo đồ, đi vòng qua một cái sân. Nơi đây chỉ cách gian nhà bếp mấy khúc quanh, phía đối diện có mấy căn phòng rất thanh nhã.

Tên giáo đồ vừa dừng chân trước cửa căn phòng thứ hai giơ tay ra chỉ nói:

– Ở trong này.

Liễu Tôn Trung lại điểm vào huyệt đạo của gã, vận sức vào năm ngón tay bẻ gãy ống khóa, lách mình vào bên trong.

Chỉ thấy cô nương nọ đang ngồi ủ rũ cạnh bàn cúi đầu trầm tư.

Vừa nhác thấy Liễu Tôn Trung bước vào, ánh mắt nàng lộ đầy vẻ kinh ngạc lẫn mừng rỡ.

Nguyên từ khi Trần cô nương gặp gỡ Liễu Tôn Trung thứ nhất ở Thanh Sơn Cơ Thái Bạch lâu đã mang một ấn tượng rất sâu sắc, cảm thấy thanh niên nọ mặt mũi chính khí, đầy cương nghị, nên vẫn luôn tưởng nhớ tới không quên. Lần này đang bị giam cầm bỗng được tái ngộ với chàng, nàng không tránh được sự hớn hở lộ ra ngoài mặt. Nàng tuy biết rõ thanh niên này là Liễu Tôn Trung danh tiếng lừng lẫy trên giang hồ, khổ một mối chưa bao giờ tiếp chuyện với chàng. Tâm lý của các thiếu nữ thường bền lên hồ thẹn, cho nên nàng chỉ ngước mắt lên ngó chàng, lòng như mở hội mà không biết ăn nói ra sao.

Liễu Tồn Trung là người thật thà chất phác, không hiểu được tâm lý thiếu nữ. Thấy nàng không bị trối, liền nói.

– Cô nương, xin theo tại hạ rời khỏi nơi đây ngay.

Trần cô nương vừa mừng rỡ, vừa hổ thẹn, nhưng vừa may Tiểu Hắc đã vào tới nơi, kêu gọi:

– Cô cô! Cô cô? Vội ca ca đây tới cứu chúng ta đấy. Đi thôi! Đi thôi!

Trần cô nương đôi mắt chứa vẻ cảm kích vô hạn liếc nhìn Liễu Tồn Trung nhoẻn miệng cười.

Bỗng nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng ồn ào, đồng thời có người la lớn:

– Bắt gian tể! Bắt gian tể!

Chỉ thấy mấy tên giáo đồ Cô Lôu giáo xông vào trong phòng, bên ngoài đèn đuốc sáng như ban ngày, chiêm trống khua vang inh ỏi.

Liễu Tồn Trung tiến lên đứng chặn trước mặt mọi người. Hơn mười binh khí lập tức nhắm người chàng chém tới.

Liễu Tồn Trung ung dung quay lại nói với Tiểu Hắc:

– Tiểu bằng hữu là đồ đệ của Bao Đả Thắng nay đã có cơ hội hiển lộng thần oai bảo vệ cô nương rồi đấy.

Tiểu Hắc đáp:

– Ca ca cứ yên tâm. Hễ một tên xông tới sẽ mất mạng một tên, hai tên xông tới Tiểu Hắc cho về châu cả hai. Nay xem ra chúng kéo tới đây rất đông, ca ca có nắm được phần thắng không?

Liễu Tồn Trung cười đáp:

– Cái bọn vô dụng này thì có nghĩa lý gì đâu.

Chỉ nghe thấy những tiếng loảng xoảng liên tiếp, mười mấy binh khí chém tới đã bị rút la liệt khắp mặt đất Tiếp theo đó tiếng kêu “ôi chà” nổi lên không ngớt.

Già nửa số Cô Lôu giáo đã bị đá văng ra khỏi cửa. Những tên còn lại thấy Liễu Tồn Trung dũng mãnh như vị thiên thần khiếp hãi hai chân mềm nhũn hô lên một tiếng kéo nhau ù té chạy.

Bên ngoài bỗng có người quát bảo:

– Tên nọ lợi hại lắm ư?

Tiếng nói chưa dứt Liễu Tồn Trung ngược mắt nhìn, thấy bên ngoài phòng một nhân vật xuất hiện. Chàng đã nhận ra được ngay người đó chính là Vu hộ giáo

Vu hộ giáo thấy một thanh niên đứng chặn trước cửa phòng, tuy trông tướng mạo rất anh tuấn tinh hoa nội tiềm nhưng vẫn không tin chàng nọ có thể đơn thân độc mã xâm nhập tổng đàn Cô Lâu giáo. Trong lòng rất thắc mắc cười hắc hắc nói:

– Tiểu tử kia, lão tử không tin ngươi tuyển được bao nhiêu hỏa hầu. Tiểu tử xâm nhập chốn này bằng cách nào ?

Bây giờ ngoài cửa có rất nhiều giáo chúng Cô Lâu giáo ùn ùn kéo tới binh khí tuốt trần chia nhau canh giữ bốn phương tám hướng, đề phòng địch nhân tẩu thoát.

Liễu Tồn Trung ung dung đáp:

– Lão tử muốn tới thì tới muốn đi thì đi, không ai lý tới được !

Vu hộ giáo trợn trừng mắt, tóc tai dựng ngược, giận dữ quát lớn:

– Nói láo lếu! Tiểu tử mi sao dám hỗn hào tự xưng lão tử trước mặt lão gia?

Liễu Tồn Trung nhếch mép cười đáp:

– Lão tử cứ thích xưng hô như thế thì sao?

Vu hộ giáo cười gằn nói:

– Nếu vậy nhà ngươi không muốn sống nữa rồi. Đừng trách Vu hộ giáo này nhé.

Tay áo lão liền phát ra, năm ngón tay như móc câu thộp vèo tới trước mặt Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung hơi nghiêng người sang bên hữu chưởng võ ngang ra tấn công vào Diên khiên huyết ở đầu vai Vu hộ giáo.

Chiêu thức này rất thông thường. Chỉ thấy Vu hộ giáo nhếch mép cười khinh miệt, hơi nghiêng vai bên tả, vận sức chịu đựng thế chưởng của Liễu Tồn Trung, nghĩ thầm:

“Tiểu tử ngươi không biết sống chết là gì, dám đem một chút tài mọn ra múa rìu qua mắt thợ...”

Lão chưa nghĩ tới, đã nghe thấy bốp một tiếng, Vu hộ giáo toàn thân chấn động lão đảo lui về phía sau liên tiếp mãi tới sát cạnh cửa mới đứng lại được, mặt xanh như chàm đỏ, lộ đầy vẻ kinh hãi.

Lão không ngờ Liễu Tồn Trung có sức mạnh đến thế. Tiểu Hắc khoái trá vỗ tai cười nói:

– Hay lắm! Chiêu thức này gọi là “Diêm vương đuổi quỷ”. Ca ca, hãy sử dụng chiêu Thần hoàng bắt ma, tóm cổ tên ác ma này cho Tiểu Hắc.

Liễu Tồn Trung cười đáp:

– Ác ma này có thể chịu đựng nổi năm thành công lực của mỡ, kể cũng là tay rất khá.

Câu nói này lọt vào tai Vu hộ giáo khiến lão giận dữ suýt vỡ lồng ngực, hai mắt như đổ lửa. Lão cho rằng Liễu Tồn Trung cố ý hạ nhục mình trước mặt mọi người.

Kỳ thật Liễu Tồn Trung bảo mới xử năm thành công lực, đối phương cũng chịu đựng không nổi.

Dù sao Vu hộ giáo cũng là người giàu kinh nghiệm trải qua nhiều phong ba bão táp, vừa giao tiếp một chưởng cũng đủ biết Liễu Tồn Trung có sức mạnh như thiên thần liền nghĩ bụng:

“Chẳng trách tiểu tử ngươi mục hạ vô nhân. Thì ra ngươi chỉ có sức mạnh trời sinh. Nếu thế lão tử không giao đấu bằng nội công với ngươi nữa”.

Nghĩ đoạn, lão thủng thẳng thò tay xuống cạnh người rút đôi thiết chử tỏa ánh sáng lấp lánh, một đầu to tròn, một đầu nhọn hoắt. Bên đầu nhọn có tỏa ra lam quang.

Trần cô nương bỗng ghé sát vào tai Tiểu Hắc khẽ nói mấy câu, Tiểu Học liền la lớn:

– Ca ca, võ khí của lão này có độc đấy, phải cẩn.

Liễu Tồn Trung quay đầu lại nhìn, thì thấy Trần cô nương đưa mắt nhìn lại, bốn mắt chạm nhau. Trần cô nương bẽn lẽn, vội cúi đầu xuống Liễu Tồn Trung mỉm cười:

– Tiểu bằng hữu chớ lo ngại. Hễ vật gì càng có độc thì mỡ lại càng hoan nghênh.

Chỉ thấy Trần cô nương mặt lộ đầy vẻ lo âu, ghé sát vào tai Tiểu Hắc nói một hồi. Tiểu Hắc lại cao giọng tiếp:

– Ca ca nghe đây, kiêu...

Hình như nó quên mất câu dưới, vội quay đầu lại nhìn cô cô, Trần cô nương lại rỏ tai nói với nó giây lát.

Tiểu Hắc gật gù đáp:

– Ca ca nghe đây, kiêu... kiêu binh sẽ thảm bại, chớ nên khinh thường.

Liễu Tồn Trung đáp:

– Tiểu bằng hữu, mỗ nhớ rồi, cứ yên tâm.

Vu hộ giáo cười hắc hắc, xen lời:

– Tiểu tử người thỉnh con nhỏ hư thối kia làm quân sư phải chăng? Chẳng trách cứ lén lút nhỏ to mãi. Các người ráng đợi lát nữa tha hồ mà âu yếm tâm sự.

Khóe mắt đen láy long lanh của Trần cô nương không ngớt liếc nhìn về phía Liễu Tồn Trung đầy vẻ quan hoài.

Tiểu Hắc nói:

– Cô cô, công phu của ca ca đây rất cao siêu đừng hải sợ gì cả. Ca ca là bằng hữu của sư phụ, sư phụ nói phạm là bằng hữu của lão nhân gia đều võ công cao siêu hết.

Trần cô nương bẽn lén cúi đầu xuống ửng hồng đôi má trông cực kỳ diễm lệ. Vu hộ giáo bỗng quát lớn:

– Tiểu tử mau rút binh khí ra.

Liễu Tồn Trung thần nhiên thốt:

– Lão tử bình sinh đối địch không bao giờ dùng binh khí.

Vu hộ giáo cười nham hiểm nói:

– Đây là tiểu tử người muốn thế, chết cũng chẳng tránh ai được.

Chiếc thiết chử bên tay hữu lão lập tức vung thẳng về phía trước.

Liễu Tồn Trung cảm thấy ngọn thiết chử nọ mang theo một luồng kinh phong ôn nhu lấn át tới, chàng không dám kinh thường khẽ hít một hơi ngậm vận cương khí Thiên Nhân kinh giải bảo vệ khắp toàn thân, hơi bước sang bên nửa bước tránh né.

Chiếc thiết chử của Vu hộ giá chẳng khác quỷ mị đã thừa thế quét ngang tới. Thời gian của thế quét ấy thật đúng lúc như một cái bẫy giăng sẵn, dồn Liễu Tồn Trung vào tròng.

Trần cô nương đứng cạnh đó xem thái độ đầy vẻ hoảng hốt lo âu người hơi run lên lấy bầy.

Liễu Tồn Trung không ngờ thiết chử của Vu hộ giáo lại thần diệu đến thế, giật nảy mình vội nhảy lùi về phía sau.

Điều khiến chàng kinh ngạc nhất là quyền chưởng công phu của lão ta chỉ vào hạng bình thường, nhưng khi vận dụng thiết chử thì oai

lực bỗng tăng lên thập bội. Đồng thời điều khó ước lượng nhất là thiết chữ lại kèm theo một luồng kinh khí âm nhu, vượt lên hẳn các loại võ học đương thời.

Cũng may công lực của Liễu Tồn Trung lúc này đã tinh tiến vượt bậc, ứng biến thần tốc, trong võ lâm ít có người sánh kịp.

Khi Trung Đình huyết của chàng sắp bị thiết chữ đánh trúng, chàng bỗng ngửa người, uốn mình, lộn về phía sau hơn trượng, nhẹ nhàng như thiết lá rụng, tư thức đẹp không thể tưởng tượng được, không phát ra một tí tiếng động nào.

Thân thủ ấy của thành thật phi phạm, không những bọn giáo đồ đứng vây bọc ngoài cửa không sao nhìn được, phải buột miệng tấm tắc khen ngợi, mà ngay cả Vu hộ giáo cũng phải cất tiếng khen:

– Hảo công phu! Quý tính đại danh các hạ là chi?

Tiểu Hắc cười hí hí, xen lời:

– Sao? Bây giờ không còn là tiểu tử mà được đổi thành các hạ rồi à?

Câu nói này của Tiểu Hắc khiến Trần cô nương cũng phải tủm tỉm cười.

Lúc này nàng đã cảm thấy nhẹ nhõm hẳn như vừa trút được một tảng đá nặng ngàn cân, mặt tươi như hoa nở khiến ai trông thấy cũng phải say đắm.

Vu hộ giáo kiêu ngạo nói:

– Những kẻ được lão tử xưng các hạ trong võ lâm này cũng chẳng có mấy tay.

Tiểu Hắc trề môi nói:

– Lão chỉ nói phét tự lên mặt đề cao mình.

Liễu Tồn Trung thủng thẳng nói:

– Các hạ hay tiểu tử cũng thẳng có gì là quan trọng. Thôi được để lão tử xưng tên cho người có chết cũng yên tâm nhắm mắt. Lão tử họ Liễu tên Tồn Trung người đã nghe thấy bao giờ thưa?

Ba chữ “Liễu Tồn Trung” vừa thoát khỏi miệng chàng khiến khắp đương trường lập tức tiếng ồn ào nổi lên vang động.

Nguyên mấy năm gần đây tên tuổi của Liễu Tồn Trung vang rền khắp võ lâm. Những sự tích kể về chàng lưu truyền lan rộng khắp giang hồ. Tuy Trần cô nương đã sớm nhận ra được thanh niên này chính là

Liễu Tồn Trung nhưng khi được nghe chàng đích miệng nói ra, trong nội tâm nàng không tránh khỏi sự hoan hỉ vô tận, tim đập liên hồi.

Tiểu Hắc cũng cao hứng khôn tả, nhảy nhót la lớn:

– Chà chà! Thì ra Liễu đại ca, thế mà khiến cho Tiểu Hắc này kiếm khổ sở muốn chết được.

Liễu Tồn Trung cười hỏi:

– Tiểu huynh đệ kiếm mỗ làm chi?

Tiểu Hắc đáp:

– Tiểu đệ nghe giang hồ loan truyền: đại ca là một người rất tốt, là một hán tử đầu đội trời chân đạp đất, cho nên muốn được gần gũi.

Vu hộ giáo thấy thanh niên trước mặt chính là Liễu Tồn Trung danh lừng lẫy, thật là người có tên như cây có bóng. Lão thâm liếm nét cuồng ngạo, khen ngợi:

– Danh bất hư truyền.

Liễu Tồn Trung nói:

– Quá khen! Quá khen!

Vu hộ giáo chậm rãi tiếp:

– Tuy nhiên các hạ tới được nhưng khó có đường lui.

Liễu Tồn Trung mỉm cười đáp:

– Cứ chờ xem sẽ rõ.

Bỗng phía ngoài có tiếng tù và vọng tới, chỉ trong nháy mắt trong nhà đã có thêm năm sáu lão già xuất hiện. Mặt người nào người nấy đầy lộ vẻ kiêu ngạo, chẳng nói chẳng rằng bao vây Liễu Tồn Trung vào giữa.

– Vu mỗ xin giới thiệu cùng chư vị, vị thanh niên huynh đệ đây chính là Liễu Tồn Trung đại danh vang lừng võ lâm, đệ nhất cao thủ của giới thanh niên trên giang hồ.

Năm sáu lão già nọ nghe nói gian tể nguyên là Liễu Tồn Trung, trong một thoáng những nét kiêu ngạo đều tiêu tan hẳn thay vào thần sắc đầy khẩn trương căng thẳng.

Thì ra gần đây trên giang hồ eo người đồn đại: Hỏa Thần giáo chủ đã xuống hàn đàm vớt được cuốn Bối Diệp kinh, đồng thời giao đấu với Liễu Tồn Trung kịch liệt dưới đáy đầm. Ba chục năm gần đây, theo truyền thuyết người đủ tư cách so tài với Hỏa Thần giáo chỉ có một vị duy nhất là Bát Long Tôn Giả. Sau khi Bát Long Tôn Giả qua đời trong

giang hồ không còn nghe thấy ai nhắc nhở đến cái tên Hỏa Thần giáo chủ nữa. Đến sự tích Liễu Tồn Trung hai phen đánh bại Mạc Nam lão ma thì một sớm một chiều đã vang rền khắp thiên hạ theo dật Liễu Tồn Trung trở thành một vị thiên thần... Một vị thiên thần vô định, chưa bao giờ nếm mùi thất bại.

Vu hộ giáo chủ tuy ngoài mặt giới thiệu Liễu Tồn Trung với năm sáu lão già nọ, nhưng ai nấy đều rõ đó là lão ngấm cảnh cáo cho mọi người sớm phòng bị nhân tài trước mắt chính là khắc tinh của mình, để mọi người cẩn thận đối phó.

Năm, sáu lão già nọ hội ý ngay, nhưng không biểu lộ sắc thái gì ra ngoài mặt miệng chỉ đồng thanh đáp:

– Hạnh hội! Hạnh hội! .

Vu hộ giáo lại giới thiệu:

– Sáu vị đây đều là các nhân vật hộ giáo trong Cô Lôu giáo chúng tôi Hắc Hà lục... lục xú.

Vu hộ giáo nói tới chữ Xú tựa hồ như khó mở miệng, Liễu Tồn Trung đưa mắt liếc nhìn, quả nhiên thấy sáu lão già nọ mặt mũi xấu xí không thể tưởng tượng được. Có người mũi dẹp lép như là được dán lên một miếng da, có người môi sứt răng lộ, có người không lông mày, có người một bên má trương phình lên, có người nửa bên má lại hõm sâu xuống, có người hai cánh tay ngắn ngủn, hai chân lại dài ngoằng thật kỳ hình quái trạng không sao kể xiết. Đồng thời cả cái tên của họ cũng rất cổ quái.

Tuy vậy Liễu Tồn Trung cũng không có hứng thú bởi tên tuổi của Hắc Hà lục xú này trên giang hồ chưa nghe thấy ai nhắc nhở tới.

Liễu Tồn Trung rất xem thường nên miệng chàng vẫn thốt:

– Ngưỡng mộ đã lâu! Ngưỡng mộ đã lâu!

Vu hộ giáo nói:

– Vu mỗ đã nói rồi. Liễu đại hiệp đây là Thiên Sơn Bắc Đẩu của võ lâm đương kim. Chúng ta bất tất phải khách khí, cứ việc rút binh khí ra cẩn thận lãnh giáo.

Hắc Hà Lục xú đồng thanh đáp:

– Đúng đúng. Nếu không rút binh khí chẳng hóa ra xem thường Liễu đại hiệp

Dứt lời, ai nấy vội thò tay xuống ngang hông rút món binh khí ngoại môn dị hình ra.

Trần cô nương đứng lặng lẽ quan sát rồi khẽ ghé lại tai Tiểu Hắc thủ thủ mấy câu. Tiểu Hắc liền nói lớn:

– Liễu đại ca, binh khí của sáu lão xấu xí này rất tà môn. Cô Lâu giáo là...

Nó quên mất đoạn dưới, lại ngừng mắt lên nhìn cô cô. Trần cô nương lại ghé sát vào tai nó thì thầm. Tiểu Hắc mới tiếp:

– Đúng rồi Cô Lâu giáo là thuộc Âm không thể ly khai... ly khai gì nhỉ?

Trần cô nương lại ghé vào tai nó nhắc lại. Tiểu Hắc gãi đầu gãi tai tiếp:

– Cô cô cứ nói đi.

Trần cô nương lén liếc nhìn Liễu Tồn Trung thấy chàng đang tụ hội tinh thần đề phòng Hắc Hà lục xú đột kích, môi nàng điểm nụ cười ngọt ngào ghé vào tai Tiểu Hắc nhắc lại một lượt nữa. Tiểu Hắc thộn mặt nói:

– Cô cô định đùa giỡn Tiểu Hắc hay sao thế ? Những danh từ ấy không biết là loại học vấn gì mà khó nhớ muốn chết được.

Trần cô nương lại thì thầm một hồi. Tiểu Hắc nói:

– Nếu nói sai thì đừng có trách Tiểu Hắc đấy nhé, những câu này khó đọc thấy mồ. Trước đây ở trong tiêu cục cô cô dạy Tiểu Hắc đọc những thi từ quý quái gì đó làm cho Tiểu Hắc khó học đến nỗi đầu chỉ muốn vỡ toang. Cái loại này còn khó đọc hơn thi từ gấp bội.

Chỉ thấy Tiểu Hắc cao giọng nói:

– Liễu đại ca nghe cho rõ. Cô Lâu giáo là thuộc Âm không thể ly khai... ly khai. Còn Ly Tồn Côn, phương vương lại... không thể hãm vào... Đoài chấn Khảm Khai... không bốn phương vị. Xong rồi có sai gì không ?

Câu sau cùng, nó quay đầu lại hỏi cô cô. Chỉ thấy Trần cô nương khẽ gật đầu môi điểm nụ cười tươi như hoa nở.

Liễu Tồn Trung thấy Tiểu Hắc đem tương khắc phương vị Thái dương, Thiếu âm, Thái âm, Thiếu dương ra chỉ điểm liền đưa mắt nhìn, quả thấy Hắc Hà lục xú đã chiếm cung Ly Tồn. Chàng lập tức xoay người chiếm lấy cung Càn.

Vu hộ giáo cười khảnh khách nói:

– Tiểu quỷ ai dạy ngươi thế ? Mau ra đây!

Tiểu Hắc cười hi hí, đáp:

– Sư phụ dạy dỗ rất thần bí, dù lão có rập đầu lay ba lễ, sư phụ cũng cũng không cho lão kiến diện.

Bấy giờ lại một lão trong Hắc Hà lục Xú lướt tới chiếm cung Càn. Trần cô nương lại ghé vào tai Tiểu Hắc nói mấy câu.

Tiểu Hắc vươn cổ lấy giọng nói:

– Liễu đại ca cứ đứng vững ở cung Càn, phương vị Càn là đầu não của Thái Dương, đại ca có chắc đứng vững được ở đó không?

Bỗng nghe vù một tiếng, một chiếc đoản thoa ba mũi xẹt ngay tới, chỉ cách đầu Tiểu Hắc hai tấc, lướt vèo qua cấm pháp vào vách tường, đuôi thoa rung động không ngớt.

Nguyên Nhất Xú trong Hắc Hà lục Xú, thừa lúc Liễu Tồn Trung không để ý, liền vung đâm tới, định đẩy Liễu Tồn Trung ra khỏi cung Càn, ngờ đâu bị Liễu Tồn Trung vung chưởng gạt bắn đi.

Tiểu Hắc kinh hãi rụt cổ kêu la:

– Ối cha mẹ ôi, nguy hiểm thật!

Liễu Tồn Trung nói:

– Đại ca chắc chắn sẽ đứng vững được ở cung này, có gì nguy hiểm đâu!

Tiểu Hắc đáp:

– Tiểu đệ không nói đại ca mà là nói tên vô dụng này.

Vừa nói nó vừa vỗ vào đầu nó khiến Trần cô nương phải phì cười.

Vu hộ giáo liền quát bảo: Tất cả hãy tiến lên. Cây thiết chứ kềm theo một đạo nhu kinh từ cung Đoài vượt lên phối hợp với Nhất Xú ở cung Ly, còn cung Chấn thì liên kết với cung Khảm, Cấn hợp tác với cung Tốn.

Họ như đèn kéo quân từ bốn phương tám hướng ủa vào tấn công Liễu Tồn Trung như vũ bão thanh thế kinh người.

Trần cô nương lộ vẻ lo âu, Tiểu Hắc vội hỏi:

– Đại ca có đối phó nổi không?

Liễu Tồn Trung cười đáp:

– Đại ca đã bảo đối phó được là được, tiểu huynh đệ có tin không?

Tiểu Hắc nói:

– Tin chớ, tin trăm phần trăm.

Liều Tồn Trung nói:

– Đại ca muốn nhờ tiểu huynh đệ giúp, tiểu huynh đệ có chấp thuận không?

Tiểu Hắc đáp:

– Chấp thuận chứ, trợ giúp như thế nào?

Liều Tồn Trung nói:

Tiểu huynh đệ hợp tác với cô nương chuẩn bị sẵn để trói người.

Tiểu Hắc ngạc nhiên hỏi: Trói ai?

Liều Tồn Trung đáp:

– Mỗ cũng không biết trói ai, chỉ biết là có kẻ sắp bị trói thôi. Hề mỗ ném tên nào tới, tiểu huynh đệ hãy trói lại giùm mỗ.

Tiểu Hắc thất kinh, hỏi:

– Kẻ đó không bị chết thì làm sao chịu để cho Tiểu Hắc trói?

Liều Tồn Trung đáp:

– Kẻ nào mà mỗ ném cho tiểu huynh đệ, dù có sống cũng chẳng khác chết là bao. Cứ yên tâm. Này đón lấy.

Chợt Liều Tồn Trung từ cung Càn lách tới cung Ly nhanh như quỷ mị. Binh khí của bọn Hắc Hà lục tấn công vào cung Càn bỗng thấy Liều Tồn Trung biến mất.

Liền đó chỉ nghe một tiếng hự. Nhất Xú đứng ở cung Ly như con diều đứt dây bị ném bay tới trước mặt Tiểu Hắc, mình mẩy cứng đờ bất động.

Trần cô nương đã cầm sẵn dây thừng, liền đưa cho Tiểu Hắc, mỗi người một đầu, trói gô đối phương lại.

Chuyện trên chỉ xảy ra trong thời gian chớp nhoáng. Liều Tồn Trung đang thủ ở cung Ly đột nhiên chuyển sang cung Cấn. Một xú ở phương vị này chẳng khác gì lão trước bị ném tung ra bên ngoài, Tiểu Hắc lại nhảy tới trói giật cánh khuỷu.

Kinh khí lại đan nhau đâm chém tới cung Cấn, Liều Tồn Trung đã sớm giải quyết nhất xú ở cung Tốn. Động tác của chàng nhanh nhẹn không thể tưởng tượng được đến nỗi không một ai nhìn thấy rõ.

Vu hộ giáo càng đấu càng kinh hãi chợt dạ nghĩ thầm:

“Không biết y dùng thân pháp gì thế, sao nhanh nhẹn tới mức đó được.”

Nguyên Liễu Tồn Trung chỉ dùng thức thứ hai Tổn Thượng ích Hạ trong chiêu duy nhất Phân Cung Quái Tượng của Thiên Nhân kinh giải lấy nội công tâm pháp làm chủ. Phân Cung Quái Tượng là một chiêu võ học phát huy nội công tâm pháp đã đạt tới cảnh giới thiên hạ vô song. Liễu Tồn Trung biết rõ Hắc Hà lục xú cùng Vu hộ giáo đều thuộc hạng đệ nhất hảo thủ, hơn nữa binh khí của họ rất quái dị, võ học tầm thường sao có thể đương đầu nổi. Cho nên vừa giao thủ chàng lợi dụng ngay công phu hạ bàn như một bóng u linh lướt tới điểm vào huyết đạo của họ.

Sự việc trên xảy ra trong chớp nhoáng. Hắc Hà lục xú đã có năm bị chế phục, chỉ còn lại một xú với Vu hộ giáo đang hoảng hốt, chân tay cuống quýt.

Bên ngoài tuy còn nhiều người nhưng đều vây bọc xung quanh để hư trương thanh thế, chứ không dám xông vào.

Thì ra Vu hộ giáo thường ngày rất tự phụ, hễ lúc y ra tay giao đấu đều không cho phép giáo chúng tham chiếu để tránh bị tổn thương đến thân phận.

Bấy giờ Vu hộ giáo chỉ biết vũ lộng thiết chử để bảo vệ lấy toàn thân. Thiết chử của lão rất tà môn, Liễu Tồn Trung không sao dám sơ ý. Tổn Thượng ích Hạ tuy chỉ là một thức, nhưng khi vận dụng lại phản phúc tương sinh biến hóa, diệu dụng vô cùng.

Vu hộ giáo chỉ cảm thấy trước sau tả hữu đều là bóng dáng Liễu Tồn Trung. Lão càng giao đấu, trong lòng càng khiếp đảm, múa tít thiết chử kín mít gió tạt không thấu, lui từng bước một ra cửa.

Chỉ nghe thấy một tiếng hự, nhất Xú còn lại trong Hắc Hà lục Xú lại bị chế phục.

Vu hộ giáo chân tay vừa luống cuống lập tức bị điểm trúng Nhuyễn Ma huyết, choang, thiết chử rời khỏi tay rơi xuống đất.

Liễu Tồn Trung không dám trù trừ, vội quát bảo:

– Tiểu Hắc, mau bảo vệ cô nương chạy theo mõ.

Tiểu Hắc tiếc rẻ nói:

– Thế không kết liễu mấy lão quái xú này ư?

Liễu Tồn Trung thúc giục:

– Mau lên. Nếu chậm thì thoát thân không kịp đâu.

Dứt lời, chàng vung chân đá tung Vu Hộ giáo với nhất Xú bắn ra ngoài cửa.

Bọn giáo chúng đang vây bọc bên ngoài, thấy hộ giáo bị đối phương đã bắn ra đang giật mình kinh ngạc, Liễu Tồn Trung đã như con mãnh hổ xổ lông đâm bổ tới.

Chúng thất kinh kêu la inh ỏi bỏ chạy vắt giò lên cổ, chỉ tiếc cha mẹ không sinh thêm hai chiếc chân nữa.

Tiểu Hắc với Trần cô nương theo sát sau lưng Liễu Tồn Trung xuyên qua các trang viện tiến ra dãy đường trồng liễu chạy thẳng về phía cánh cửa vòng cung.

Vừa thoát ra bên ngoài, phía sau bỗng có tiếng thét vang inh ỏi.

Có mấy bóng đen như từ trên trời rơi xuống lao như bay theo. Liễu Tồn Trung vội nói:

– Tiểu Hắc hãy bảo vệ cô nương chạy trước, mỗ đoạn hậu cho.

Tiểu Hắc tuân lời bảo vệ Trần cô nương men theo đường hầm mò mẫm tiến về phía trước.

Chỉ nghe thấy phía sau có những tiếng kêu rú ối cha lia lịa, không cần hỏi cũng biết đại ca đang thanh toán bọn truy binh đuổi theo ở phía sau.

Tiểu Hắc khẽ hỏi:

– Cô nương, chúng ta có nên đợi Liễu đại ca không? Chỉ một mình vị ấy có ứng phó nổi chăng?

Trần cô nương đáp:

– Liễu đại ca có thừa sức diệt trừ bọn chúng, bất tất phải đợi chờ. Nếu chúng ta dừng bước ở đây trái lại còn làm cho Liễu đại ca phải vướng víu.

Tiểu Hắc nói:

– Chính thế.

Rồi hai người theo vách tường bước thấp bước cao đi quanh co khúc khuỷu một đoạn đường dài, phía sau vẫn nghe văng vẳng có tiếng giao chiến nhưng đã cách rất xa.

Trong đường hầm tối như bưng, không nhìn rõ lối đi Tiểu Hắc hơi sồn lòng, khẽ hỏi:

– Cô cô có sợ không?

Trần cô nương đáp:

Không sợ.

– Tiểu Hắc nói:

– Cô cô gan quá, không sợ cả bóng tối.

Trần cô nương đáp:

– Bóng tối thì có gì là đáng sợ. Tối tăm hay sáng sủa chỉ là vấn đề của thị giác, nếu mình quang minh chính đại thì nhìn vật gì tình hình nào cũng thấy quang minh hết.

Tiểu Hắc nói:

– Đạo lý của cô nương, Tiểu Hắc nghe không hiểu chút nào.

Trần cô nương chép miệng:

– Tiếc thay Tiểu Hắc không được đọc sách nhiều. Bằng không sẽ hiểu rõ đạo lý ấy ngay.

Trong lúc nói chuyện hai người lại đi thêm được quãng đường nữa.

Tiểu Hắc bỗng cảm thấy cử động của cô nương có chút khác lạ, nó vội ngừng bước nói:

– Sao cô cô không đi tiếp nữa?

Trần cô nương nghiêng tai nghe ngóng khẽ đáp:

– Đừng lớn tiếng, cô nương cảm thấy dường như phía trước có người mai phục.

Tiểu Hắc thất kinh hỏi:

– Cô cô không nhìn lầm đấy chứ? Sao Tiểu Hắc không thấy gì?

Trần cô nương khẽ kéo tay áo Tiểu Hắc thấp giọng nói:

– Phục xuống chờ động dậy, phía trước quả có người thật.

Tiểu Hắc bán tín bán nghi nhưng cũng tuân theo, vội phục người xuống trở mắt lên nhìn về phía trước mặt. Không lâu sau quả nhiên nghe thấy phía đó có tiếng động nhưng thanh âm rất nhỏ. Bây giờ đường hầm yên tĩnh nên hai người mới nghe thấy tiếng động trên.

Bỗng đằng trước có người khẽ nói:

– Có nhận được tin tức gì không?

Có người nói:

– Vừa nhận được xong. Gian tế nguyên là Liễu Tồn Trung.

– Liễu Tồn Trung? Ồi chà? Rồi sao nữa?

Giọng nói của gã nọ vô cùng kinh hãi. Tiểu Hắc ghé sát vào tai Trần cô nương thì thầm Liễu đại ca ghê thật. Hễ ai nghe nhắc đến tên vị ấy cũng đều vỡ mật bay hồn.

Trần cô nương khẽ đáp:

– Đừng lên tiếng nữa, để nghe xem chúng nói những gì?

Lại nghe thấy người ở đằng trước tiếp:

– Hắc Hà lục Xú với Vu hộ giáo đều bị điểm trúng huyết đạo. Tế phẩm của giáo chủ cùng tên tiểu quỷ nọ đều được cứu thoát.

Ngừng giây lát, lại có tiếng người nói:

– Hồng bát ! Tên Liễu Tồn Trung lợi hại thật. Du Hồn đội cũng bị y hủy diệt toàn bộ.

Một tên hỏi

– Hiện giờ Liễu Tồn Trung ở đâu?

Tên khác đáp:

– Vừa thoát ra khỏi vòng cung.Ồ! Không phải e ngại nữa, cứu binh của chúng ta đã tới kìa, có Cả vu hộ giáo với Hắc Hà lục Xú nữa, có lẽ huyết đạo của họ đã được hóa giải rồi.

Giây lát sau lại nghe có người nói:

– Chúng ta hãy châm đuốc chặn lấy tên tiểu quỷ.

Tiểu Hắc nghe nói giật nảy mình. Trần cô nương khẽ ghé tai nó thì thầm: Chớ sợ. Theo cô cô tới đây.

Tiểu Hắc thấy Trần cô nương nắm tay mình kéo đi men theo vách đá lui về phía sau mấy trượng núp vào một cái khe vừa lọt hai người.

Chỉ thấy phía trước có ánh lửa lóe lên, có mấy người chia làm hai bên lục soát.

Tiểu Hắc hồi hộp khôn tả ngửng đầu lên nhìn cô cô. Tuy không thấy rõ mặt Trần cô nương nhưng nó cũng cảm thấy nàng trấn tĩnh lạ thường. Nó rất thắc mắc nghĩ bụng:

– Cô cô thực là kỳ quái. Việc nhỏ thì sợ hãi mà việc lớn thì xem thường như thế.

Bỗng nghe thấy phía trước mặt có người la lớn:

–Ồ, đây rồi.

Tiếng hô ấy nổi lên khiến suýt tí nữa tim của Tiểu Hắc bắn ra khỏi lồng ngực, trán vã mồ hôi. Nó ghé vào tai cô nương khẽ giọng nói:

– Cô cô ! Hồng bát, bọn chúng phát hiện được mình rồi.

Trần cô nương trầm tĩnh đáp:

– Đừng hốt hoảng, thưa chắc bọn chúng đã trông thấy mình đâu. Đó là kẻ dụ binh đấy, đứng yên đừng động dậy.

Một tên cất tiếng hỏi:

– Ở đâu? Bạn đã trông thấy gì?

Giây lát sau lại nghe thấy một tên khê đáp:

– Đó là kế dụ binh của mõ, nếu tên tiểu tứ núp trong xó tối tất nhiên nó sẽ hốt hoảng gây ra tiếng động.

– Lạ thật sao không thấy động tĩnh gì cả nhỉ. Chẳng lẽ tình báo sai chẳng?

– Làm sao sai được, cứ lục soát tiếp đi. Nó có bay trên trời cũng không thoát.

Tiểu Hắc nghe thấy tiếng chân nhẹ nổi lên từ từ bước tới gần, trong lòng hồi hộp cực độ người run lên bần bật.

Bỗng nghe thấy có người khê í một tiếng hạ giọng hỏi:

– Này phía trước có bóng đen di động. Người có trông thấy không?

Một tên đáp:

– Không sai. Có người tới đấy. Chín phần mười là tế phẩm của giáo chủ rồi.

Tiếng nói im bật, đoạn có những âm thanh sột soạt của kẻ ẩn núp, ánh lửa cũng tắt ngấm. Trong đường hầm lại hồi phục cảnh tối om như mực, giơ tay không trông thấy năm ngón.

Tiểu Hắc thì thầm:

– Cô cô có phải chúng lại dùng kế dụ binh đấy không ?

Trần cô nương đáp:

– Không phải. Lần này có bóng đen thật đấy.

Tiểu Hắc hỏi:

– Ai thế?

Trần cô nương đáp:

– Nhiều phần là Liễu đại ca.

Lúc Trần cô nương nói ba tiếng Liễu đại ca, Tiểu Hắc không nhìn thấy thần sắc của nàng. Nhưng giọng nói khác hẳn, chứa đầy sự hoan hỉ mừng rỡ cùng hồ thẹn.

Tiểu Hắc khê nói:

– Tại sao cô cô biết bóng đen mà chúng nói đó là Liễu đại ca?

Trần cô nương đáp:

– Theo thời gian mà suy đoán thì có lẽ là vị ấy.

Chúng vừa nói Liễu đại ca hủy cả Du hồn đội, lại bảo Vu hộ giáo với Hắc Hà lục xú đã được giải khai huyết đạo đuổi theo. Bọn Vu hộ giáo với Hắc Hà lục xú lần này cảm hận, truy kích tất phải hung hãn vô cùng. Tuy Liễu đại ca công lực thâm hậu bộ pháp thần kỳ nhưng cũng không thể giải quyết chúng trong một thời gian ngắn được. Hiện tại có lẽ vị ấy đã giải quyết xong rồi.

Tiểu Hắc nói:

– Tiểu Hắc chỉ lo Liễu đại ca không địch nổi, bị đánh bại thôi.

Trần cô nương đáp:

– Không thể như thế. Nếu Liễu đại ca bị đánh bại đằng sau ắt phải có kẻ địch đuổi theo chứ đâu lại trầm tĩnh thế này. Dĩ nhiên Liễu đại ca đã đắc thủ.

Tiểu Hắc đang bán tín bán nghi bỗng nghe thấy tiếng vạt áo phàn phật gió kèm theo tiếng võ khí rộn rang. Tiếp theo đó lại có tiếng rú ối chà vang lên, hiển nhiên có người trúng thương ngã xuống đất.

Tiểu Hắc thò đầu ra xem chỉ thấy có đến hơn mười bóng đen ngã la liệt trên mặt đất. Một bóng đen ở giữa nhanh như gió lốc lại đánh ngã thêm mấy tên nữa.

Tiểu Hắc cố giương mắt nhìn, quả nhiên đã nhận ra bóng dáng Liễu đại ca liền cả mừng kêu gọi:

– Liễu đại ca! Liễu đại ca! Tiểu Hắc ở đây!

Liền nghe Liễu Tồn Trung cười đáp:

– Mổ đã sớm biết tiểu huynh đệ ẩn núp ở đó rồi.

Tiểu Hắc kéo Trần cô nương chui ra khỏi hốc đá, hỏi:

– Sao đại ca biết được?

Liều Tồn Trung đáp:

– Vì đại ca nhìn thấy.

Tiểu Hắc kinh ngạc nói:

– Tối tăm như thế này, làm sao đại ca trông thấy được?

Liều Tồn Trung cười lớn đáp:

– Không những trông thấy, mà nghe thấy có tiếng nói nữa.

Tiểu Hắc càng kinh ngạc thêm, hỏi:

– Đại ca nghe thấy những gì?

Liều Tồn Trung đáp:

– Tiểu huynh đệ nhất như thỏ để cứ sợ hãi thấp thỏm hoài, còn Trần cô nương thì rất trấn tĩnh bảo dùng kế dụ binh phải không?

Tiểu Hắc vỗ đầu thở dài nói:

– Linh thật! Linh thật, sao không có điều gì mà giấu được đại ca hết. Đại ca quả nhiên là một vị thần tiên.

Liễu Tồn Trung cười nói:

– Trên đời này làm gì có thần tiên ăn cơm? Mỗ đã sớm đứng đằng sau lưng các người, nói gì mỗ đều nghe rõ hết.

Tiểu Hắc kinh ngạc hỏi:

– Đại ca sớm đứng ở sau lưng chúng tôi ?

Liễu Tồn Trung mỉm cười đánh đá lửa lên đáp:

– Tiểu huynh đệ lại đây xem xem.

Tiểu Hắc không biết Liễu đại ca gọi mình tới để làm gì, liền chạy luôn lại.

Liễu Tồn Trung đã chiếu ánh đuốc vào bên cạnh hõm núi mà hai người vừa núp, bất giác nó giật nảy mình khiếp sợ. Thì ra cách đó không xa có hai tên Cô Lâu giáo đồ tay cầm binh khí đang rón rén mò tới, xem tư thế của chúng chẳng khác gì đang săn bắt con thú, giờ đứng yên bất động.

Tiểu Hắc buột miệng thốt:

– Ôi cha, nơi đây cũng có hai tên, đại ca làm sao mà biết được?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Cũng may mỗ tới kịp thời điểm vào hai huyết đạo của hai tên ấy, bằng không tiểu huynh đệ với cô nương đâu còn tính mạng.

Tiểu Hắc nhìn tư thế cùng khoảng cách của hai tên giáo đồ, thất kinh đến lè dài lưỡi, mãi mãi không rút vào được. Liễu Tồn Trung tiếp:

– Rất có thể ngoài cửa đường hầm còn nhiều phiền phức, tuy nhiên cũng chẳng đáng lo ngại.

Tiểu Hắc hỏi:

– Toàn bộ Cô Lâu giáo chúng đã bị hủy diệt chưa?

Liễu Tồn Trung lắc đầu đáp:

– Thần lực của Cô Lâu giáo không phải ở nơi đây. Bằng không đêm nay chúng ta có thoát thân nổi chẳng cũng khó mà đoán trước được.

Tiểu Hắc trở mặt lên không nói được câu nào, Liễu Tồn Trung thủng thẳng tiếp:

– Phần lớn nhân vật phân cấp ở nơi đây đều theo giáo chủ tối Đông Doanh chưa về, và đó là một sự may mắn và cơ hội hiếm có cho chúng ta.

Tiểu Hắc hỏi.

– Cơ hội gì?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Tổng đàn bí mật của Cô Lô giáo đặt tại nơi đây. Chúng ta thừa dịp này nhổ sạch tận cội rễ khiến Cô Lô giáo chủ mất căn cứ địa, sau mới tính kế diệt trừ. Như thế chẳng phải cơ hội tốt là gì?

Tiểu Hắc vỗ tay nói:

– Hay lắm! Có việc gì hữu ích cho Tiểu Hắc này không?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Hiện tại chưa cần dùng tới sức tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ chỉ cần bảo vệ cô cô ra khỏi đường hầm này, tìm một nơi kín đáo ẩn núp đợi chờ mồi là được.

Tiểu Hắc tuân lời ngay. Liễu Tồn Trung đi trước dẫn đường Tiểu Hắc với Trần cô nương theo sát phía sau men theo vách tường hầm quanh co khúc khuỷu tiến thẳng về phía trước, chỉ thấy trên mặt đất xác chết nằm ngổn ngang, chúng đều bị Liễu Tồn Trung hạ sát.

Sắp tới cửa đường hầm Liễu Tồn Trung thổi tắt lửa. Tiểu Hắc chỉ thấy kinh phong lồng lộng theo đó có những tiếng rú kêu liên hồi, binh khí rơi loảng xoảng xuống mặt đá. Giây lát thì im bật rồi ánh lửa lại bùng lên như cũ.

Chỉ thấy Liễu Tồn Trung cầm bó đuốc quay trở lại.

Tiểu Hắc liền hỏi:

– Liễu đại ca chuyện gì thế?

Liễu Tồn Trung đáp:

– Gần đây có một bọn địch mai phục. Đối phương định bụng ta ở sáng chúng ở tối chiếm lấy tiện nghi, không ngờ mồi lại thổi tắt lửa, khiến tình hình đổi ngược, mình ở trong tối còn chúng ở ngoài sáng.

Tiểu Hắc thắc mắc nói:

– Hễ dập tắt lửa thì mọi người đều ở trong tối hết.

Liễu Tồn Trung cười đáp:

– Tuy lửa được dập tắt nhưng hai mắt của mỗ chẳng khác nào hai ngọn đuốc có thể nhìn thấy rõ, bọn chúng chẳng khác gì kẻ mù lòa, cho nên có thể gọi là: đổi khách làm chủ.

Tiểu Hắc liền hỏi:

– Thế Liễu đại ca đã giải quyết chúng hết rồi ư ?

Liều Tồn Trung giờ cao bó đuốc đáp:

– Tiểu huynh đệ hãy xem kìa.

Tiểu Hắc tiến lên hai bước nhìn xuống đất thấy có đến hơn mười tử thi nằm dọc ngang, tên nào tên ấy thiên linh cái đều bị đánh vỡ toang. Tiểu Hắc lè dài lưỡi nói:

– Nhanh thật! Chỉ trong nháy mắt mà Liễu đại ca đã giết được nhiều tên như vậy?

Liều Tồn Trung đáp:

– Bọn này trở thành kẻ đui mù cho nên mỗ chỉ cần trở bàn tay là xong.

Ra khỏi đường hầm, một làn gió đêm thoang thoảng lùa tới đem theo khí lạnh. Bấy giờ trời đã sắp sáng và suốt đêm Trần cô nương đã cảm thấy mệt mỏi.

Liều Tồn Trung chỉ về phía lùm cây um tùm ở ven đường nói:

– Hai người hãy ẩn phục tại đây đợi chờ. Mỗ quay trở lại phóng hỏa sào huyết Cô Lô giáo.

Tiểu Hắc liền gật đầu tuân lời, đưa Trần cô nương đi vào trong bụi cỏ.

Chỉ thấy trong một thoáng bóng dáng Liều Tồn Trung đã biến mất, Tiểu Hắc khẽ nói:

– Vị Liễu đại ca này đã từng cứu cô cô một lần rồi, có phải không?

Trần cô nương khẽ gật đầu. Bấy giờ góc trời đã ẩn hiện thực quang. Ánh trăng treo trên ngọn núi. Ngó thấy ánh mắt Trần cô nương lóe ra những tia sáng long lanh. Tiểu Hắc nói tiếp:

– Tuy Liễu đại ca đã cứu cô cô một lần, nhưng vị ấy còn chưa biết danh tánh cô cô, phải không? Cho nên cứ thấy gọi cô nương này, cô nương nọ. Chắc Liễu đại ca cũng không biết nốt.

Trần cô nương chỉ nhoẻn miệng cười không đáp, Tiểu Hắc cao hứng nói tiếp:

– Cô cô đoán Liễu đại ca chừng bao nhiêu tuổi?

Trần cô nương bẽn lễn đáp:

– Làm sao cô biết được!

Tiểu Hắc vỗ tay nói:

– Tiểu Hắc xem thì Liễu đại ca lớn tuổi hơn cô cô nên gọi cô cô là muội muội, còn cô cô gọi vị ấy là ca ca.

Trần cô nương nghe nói hổ thẹn đến ửng hồng đôi má từ từ cúi xuống không đáp.

Tiểu Hắc đang định tìm đề tài gì khiến cô cô không buồn ngủ nữa, bỗng nghe thấy tiếng kêu lách cách vọng tới, liền ngừng đầu lên nhìn. Chỉ thấy gần đó khói nồng bốc mù mịt lửa sáng rực trời, trước mắt nó bỗng hoa lên. Liễu đại ca đã quay trở lại, xa xa có tiếng người vọng tới vang động khắp một vùng.

Liễu Tôn Trung thúc giục:

– Đi ngay thôi! Mỡ đã nổi lửa năm sáu nơi trong sào huyết của chúng, nhân lúc này đào tẩu là thượng sách.

Ba người đưa nhau ra khỏi con đường nhỏ tối tăm.

Bấy giờ vùng đông đã ló dạng, cảnh vật ở trước mắt sáng tỏ dần.

Tiểu Hắc quay đầu nhìn, đã không còn trông thấy ánh lửa nữa, đoán đã đi được khá xa, nó liền hỏi:

– Liễu đại ca, chúng ta định đi đâu thế ?

Liễu Tôn Trung chỉ về phía trước, đáp:

– Qua eo núi kia sẽ tính sau.

Ba người qua sườn núi, bên kia có nhà của nông dân. Tiểu Hắc bẽn lễn nói:

– Liễu đại ca hãy vào đây xin bát nước trà nóng, rồi sẽ đi tiếp sau.

Liễu Tôn Trung không trả lời, cứ tiếp tục đi thẳng.

Tiểu Hắc làm mặt xấu, đành lủi thủi theo sau, quay đầu lại nói với cô cô:

– Cô cô khát nước quá. Cô cô có khát không?

Trần cô nương đáp:

– Nơi đây còn trong phạm vi Cô Lôu giáo, ráng theo Liễu đại ca đi đi.

Thế rồi ba người lại tiếp tục đi thêm một quãng đường dài. Tới cạnh một rừng cây Liễu Tôn Trung giơ tay chỉ, nói :

– Tiểu Hắc mỗi một lần phải không? Hãy ngồi xuống gốc cây này nghỉ ngơi đi.

Tiểu Hắc cả mừng nói:

– Đại ca thật tốt bụng.

Đoạn nó kéo Trần cô nương ngồi bệt xuống gốc cây. Trần cô nương do dự không dám ngồi, Liễu Tồn Trung ngược nhìn nàng không biết giải quyết làm sao.

Tiểu Hắc nói:

– Cô cô sợ bẩn không dám ngồi chứ gì?

Dứt lời nó chui vào trong bụi cây nhặt mấy phiến đá lớn lót xuống dưới đất nói:

– Cô cô hãy ngồi xuống đây nghỉ ngơi cho khỏe đi.

Trần cô nương long lanh làn thu thủy liếc nhìn Liễu Tồn Trung có ý mời chàng cùng ngồi.

Liễu Tồn Trung hiểu ý, cười ha hả, nói:

Tại hạ thân là khiếu hóa tử, bất cứ chỗ nào cũng ngồi được. Cô nương chớ khách khí, cứ ngồi xuống nghỉ ngơi đi.

Tiểu Hắc nói:

– Liễu đại ca, cô cô không phải tên cô nương, mà tên là Anh Tử, Tổng tiêu đầu đặt như vậy, và các tiêu sư thúc cũng đều gọi là Anh Tử tiểu thư. Tiểu Hắc gọi cô cô còn Liễu đại ca muốn gọi là cô nương hay Anh Tử tiểu thư cũng được.

Liễu Tồn Trung chấp tay nói:

– Thì ra là Anh Tử tiểu thư. Thứ cho tại hạ có nhiều bất kính.

Anh Tử ửng hồng đôi má hỏ thẹn muôn vàn, nhoẻn miệng cười, đáp:

– Dạ, không dám! Không dám!

Tiểu Hắc hí hí xen lời:

– Sao lại không dám? Liễu đại ca nói mà cô cô không dám nghe hay sao? Người nhà với nhau cả có gì mà phải khách khí.

Anh Tử đưa mắt khẽ nguyệt Tiểu Hắc một cái, mặt càng đỏ bừng như đóa hải đường mới nở thật mỹ lệ đáng yêu. Liễu Tồn Trung cũng phải tấm tắc khen ngợi thắm, giây lát sau chàng mới nói:

– Tại hạ họ Liễu, tên là Tồn Trung.

Anh Tử vội nghiêng mình hành lễ. Tiểu Hắc nói:

– Liễu đại ca không nói, cô cô cũng biết đại ca là Liễu Tồn Trung.
Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi:

– Làm sao mà Anh Tử tiểu thư biết được?

Anh Tử càng bẽn lẽn thêm, cúi đầu mân mê tà áo, Tiểu Hắc đáp:

– Tiểu Hắc nghĩ thế. Từ đáy lòng cô cô đã sớm biết điều ấy từ lâu.

Chỉ thấy bàn chân xinh xắn của Anh Tử khẽ khều Tiểu Hắc ngăm trách nó ăn nói quá lộ liễu.

Liễu Tồn Trung nói:

– Vì sao tiểu thư lại bị Cô Lâu giáo bắt cóc?

Anh Tử nhìn sang Tiểu Hắc, Tiểu Hắc đáp:

– Tiểu Hắc với cô cô đi tìm sư phụ Bao Đả Thắng. Cái địa phương Ngao Sơn Trở Vũ Nham thật quý quái, tìm mãi cũng chẳng thấy đâu.

Nguyên lúc Tiểu Hắc lén trốn xuống núi, vì vội vã nên không chú ý đến đường lối, nên càng lúc càng lạc lõng, đi càng xa Trở Vũ Nham.

Hôm đó Tiểu Hắc với cô cô đang quanh quẩn trong khu núi hàng nửa ngày mà không thấy đường ra, miệng khát bụng đói, mình mẩy rã rời...

Tiểu Hắc kể tới đó, quay đầu lại nhìn cô cô, tiếp:

– Bấy giờ cô cô không kêu đói, nhưng Tiểu Hắc biết bụng cô cô đã đói như cồn, vì bấy giờ bụng của Tiểu Hắc cứ sôi lên sùng sục.

Anh Tử khẽ nguyệt Tiểu Hắc một cái rồi lại cúi đầu xuống. Tiểu Hắc kể tiếp:

– Tiểu Hắc nói: Cô cô, Tiểu Hắc đói bụng quá, tìm chút gì ăn đi. Cô cô đáp. Nơi đây có vật gì ăn mà tìm. Tiểu Hắc nói: Một vùng núi lớn rộng như thế này, những loại hươu nai chồn thỏ thiếu gì. Thế rồi Tiểu Hắc bảo cô cô ngồi dưới bụi tùng còn mình kiếm mấy khối đá núp vào sau bụi cỏ, nhắm cho thật chính xác ném chết một con thỏ, lột da nhóm lửa nướng chín.

Tiểu Hắc kể một cách say mê, mũi như ngửi thấy mùi thơm của thịt thỏ thui, le lưỡi liếm mép, tiếp:

– Giữa lúc thịt thỏ chín mùi, Tiểu Hắc định xé cho cô cô ăn thì bỗng nghe từ phía xa xa có người khen ngợi: Thơm thật! Có người nói: mùi thịt rừng, không ngờ ở nơi đây lại có tay hảo thủ bắt thú rừng nướng ăn thơm ngon như thế. Có người nói: Mùi thơm bốc ra từ bụi tùng đằng kia đấy. Bấy giờ sắc mặt cô cô rất nghiêm giọng nói:

– Hình như bọn người đang nói chuyện không phải những kẻ tốt lành. Đừng ăn nữa, mau tìm chỗ ẩn nấp đi.

Tiểu Hắc gạt đầu, thuận tay cầm con thỏ lên. Cô cô liền nói:

– Bỏ con thỏ xuống trốn đi đã.

Tiểu Hắc đáp:

– Đang đói bụng, vừa núp vừa ăn có hơn không?

Cô cô nói:

– Dem cả con thỏ đi thì làm sao mà trốn thoát được? Mục đích của bọn người nọ là muốn ăn thịt thỏ. Không tìm thấy, đời nào chúng chịu bỏ qua. Vậy chúng ta làm sao có thể thoát thân được.

Tiểu Hắc nghe cô cô nói rất hữu lý, liền buông con thỏ xuống. Hai người kéo nhau ẩn núp sau một bụi cỏ.

Giây lát sau, liền thấy một bọn người kéo tới. Những người này tướng mạo cùng y phục rất kỳ dị, đều mũ áo rộng tay màu xanh, đỉnh đầu kết một cái búi tóc, dùng vải xanh cột lại, từ sau ót vòng qua hai bên tai, không mặc quần chỉ đóng một cái khố xanh, đi giày rơm, mặt mũi người nào người nấy rất nhơ bẩn.

Liều Tồn Trung nghe Tiểu Hắc tả hình dung tướng mạo, hình dáng của bọn người liền xen lời nói:

– Thế tai họ có đeo vòng đồng không?

Tiểu Hắc suy nghĩ giây lát, đáp:

– Dường như không. À, phải rồi, có. Tai họ không đeo vòng đồng nhưng cổ chân người nào cũng có cả.

Liều Tồn Trung nói:

– Bọn người nọ là dân Mèo còn gọi là La Quỷ, một giống người hung ác nhất trong những bộ lạc Mèo.

Chỉ thấy Anh Tử khẽ gạt đầu, tỏ vẻ đồng ý. Liều Tồn Trung nói:

– Thế Anh Tử tiểu thư biết rõ về họ?

Anh Tử mỉm cười đáp:

– Tiểu muội có được đọc qua những cuốn sách nói về những bộ lạc Mèo nơi sơn dã, nên cũng ghi nhớ được đôi chút.

Liều Tồn Trung khen ngợi:

– Anh Tử tiểu thư học vấn uyên bác quá, thật là một tài nữ.

Tiểu Hắc xen lời:

– Cô cô là thầy dạy học của Tiểu Hắc.

Liều Tồn Trung nói:

– Những bộ lạc Mèo thường ẩn cư ở nơi thâm sơn cùng cốc, trong những hang động giống như sào huyết của loài dã thú. Được chia ra những loại như, Bạch Miêu, Hắc Miêu, Hoa Miêu, Quả Quả Miêu, Hàng Trư Miêu, La Quỷ Miêu. Người La Quỷ thường mặc y phục màu xanh, thạo Hán ngữ. Bọn mà hai người gặp đúng là giống La Quỷ không còn nghi ngờ gì nữa.

Tiểu Hắc nói:

– Đúng vậy, sao cô cô cũng nói họ là người La Quỷ. Bọn La Quỷ vừa tới nơi, đưa mắt nhìn dáo dác bốn xung quanh, trông bộ dạng rất dữ dằn khiến Tiểu Hắc hãi sợ vô cùng. Chỉ thấy trong bọn La Quỷ ấy một người lớn tuổi nhất bọn được các người cùng gọi là Khẳng Khẳng.

Liều Tồn Trung mỉm cười, quay sang hỏi Anh Tử:

– Tiểu thư có biết Khẳng Khẳng là gì không?

Anh Tử đáp:

– Nếu giải nghĩa ra chữ Hán thì dường như là đội trưởng, không biết đúng hay sai?

Liều Tồn Trung vỗ tay khen ngợi:

– Tiểu thư thật là người tài cao học rộng. Kẻ này xin bội phục! Bội phục!

Tiểu Hắc cười hí hí nói:

– Không phục cũng chẳng được. Cô cô là thầy học của Tiểu Hắc cơ mà?

Anh Tử quay sang nguyền Tiểu Hắc một cái. Liều Tồn Trung cười nói:

– Dĩ nhiên rồi, Anh Tử tiểu thư không những là thầy của Tiểu Hắc mà cả họ Liều này cũng phải tôn lên làm thầy nốt. Anh Tử tiểu thư có bằng lòng thân nhận tại hạ làm đệ tử không?

Chỉ thấy Anh Tử bẽn lễn nhoẻn miệng cười, cúi đầu không đáp. Liều Tồn Trung liền hỏi:

– Tiểu Hắc, gã được gọi là Khẳng Khẳng hành động ra sao?

Tiểu Hắc đáp:

– Bọn chúng nói lú lo những gì một hồi. Tiểu Hắc nghe không hiểu. Cũng may bọn chúng lại xen cả tiếng Hán nên mới nghe eâu được

câu chẳng. Gã được gọi là Khẳng Khẳng nói bi bô một tràng rồi lại dùng tiếng Hán tiếp: Thịt thỏ ngon ngậy thế này mà không có người, tội gì chúng ta không ăn.

Một tên La Quỷ người nhỏ thó, chiếc áo xanh phủ đến tận đầu gối, chân đeo vòng đồng to khác thường nói:

– Thịt có độc, có độc? Hoa Miêu phóng độc.

Gã Khẳng Khẳng trở mắt lên nhìn con thỏ, rồi lại ngược mắt lên nhìn gã nọ hỏi:

– Sao ngươi biết?

Bọn chúng lại lú lo một hồi. Tiểu Hắc chẳng hiểu gì ráo. Nhưng gã La Quỷ nhỏ thó gật đầu lia lia nói:

– Đúng, đúng. Lần trước giáo chủ phái người thương lượng với chúng cùng chung hưởng phú quý, chúng không chịu, làm tổn thương hòa khí. Con thỏ này đúng là của bọn Hoa Miêu để lại rồi.

Chỉ thấy gã Khẳng Khẳng cười hắc một hồi, thò tay vào trong người móc ra một nhánh trúc đè lên con thỏ, chỉ trong nháy mắt lại giờ nhánh trúc lên trên không ngấm nghĩa một lúc, nói:

– Không có độc.

Gã La Quỷ nhỏ thó đưa tay lên sờ búi tóc, hoài nghi nói:

– Nếu vậy con thỏ này không phải của bọn Hoa Miêu.

Gã Khẳng Khẳng cầm con thỏ lên xé ra một miếng bỏ vào miệng nhai tóp tép khen ngợi: Thơm quá Thơm quá!

Tiểu Hắc kể tới đó, ứa nước rãi ra hậm hực tiếp:

– Tổ tông mười tám đời nhà nó. Tiểu Hắc tức giận đến lộn ruột loay hoay mãi mới nướng được con thỏ lại phải giương mắt lên ngấm nhìn tên nọ xơi ngon lành.

Liều Tồn Trung cảm thấy hứng thú liền hỏi:

– Sau rồi thế nào?

Tiểu Hắc kể tiếp:

– Gã Khẳng Khẳng ăn xong con thỏ giơ tay lên lau mép quay đầu lại nói: Này ngươi có nói hay không? Y Bất Tử ở đâu? Tiểu Hắc giật nảy mình. Y Bất Tử chả là nửa sư phụ của mình thì còn ai vào đó nữa? Tiểu Hắc khẽ rẽ bụi cỏ nhìn ra ngoài, phát giác trong bọn La Quỷ có một người Hán. Người nọ chân tay bị trói chặt hai mắt lờ đờ như cá chết, không còn vẻ tinh anh nữa.

Liều Tôn Trung cười nói:

– Dĩ nhiên rồi, bị người bắt trói thì còn gì hứng thú nữa.

Tiểu Hắc nói:

– Không phải vì nguyên nhân ấy. Cô cô, bây giờ Tiểu Hắc chẳng đã chỉ cho cô cô xem là gì? Tinh thần của người nọ có điểm rất đặc biệt phải không?

Liều Tôn Trung nhìn Anh Tử ra chiều dò hỏi. Anh Tử mỉm cười nhìn lại, khẽ gật đầu. Tiểu Hắc nói:

– Liều đại ca, Tiểu Hắc không nói láo đâu. Chỉ thấy gã Khẳng Khẳng mặt lộ vẻ giận dữ quát hỏi tiếp:

– Người có nói hay không?

Người Hán nọ thề thào đáp:

– Tôi không biết y.

Gã Khẳng Khẳng quát lớn:

– Nói bậy. Người là người Hán, Y Bất Tử cũng là người Hán sao lại bảo không biết?

Một tên La Quỷ khác nói:

– Y Bất Tử tiếng tăm lừng lẫy, đâu có lý người lại không biết.

Tiểu Hắc nghe bọn chúng tra hỏi đại hán nọ về sư phụ, tưởng bọn chúng là bằng hữu của sư phụ, định bước ra tiếp chuyện, nhưng cô cô vội kéo lại.

Kể tới đó Tiểu Hắc ngược nhìn Anh Tử rồi mới nói tiếp:

– Tiểu Hắc không rõ vì sao cô cô lại kéo mình lại như vậy, liền nghe cô rĩ tai nói: “Đừng động đây. Bọn La Quỷ này không phải hạng người tốt đâu”. Bỗng nghe tiếng người Hán nọ nói:

– Tuy Y Bất Tử tiếng tăm lừng lẫy, nhưng tôi không quen biết y.

Gã Khẳng Khẳng nói:

– Không quen biết y cũng không sao. Người phải dẫn chúng ta đi tìm y.

Liều đại ca thấy như thế có vô lý không? Người Hán nọ không quen biết sư phụ Tiểu Hắc thì làm sao biết đi đâu mà tìm?

Liều Tôn Trung nói:

– Người Miêu văn hóa thấp kém, ý nghĩ đâu có sâu sắc như chúng ta. Sau rồi thế nào nữa?

Tiểu Hắc kể tiếp:

– Người Hán nọ bảo không biết sự phụ của Tiểu Hắc ở đâu, vô hình chung đã chọc giận bọn La Quỷ. Chúng quát tháo om sòm. Gã Khẳng Khẳng sai thuộc hạ lôi xềnh xệch người nọ xuống dưới sơn cốc. Tiểu Hắc thấy bọn chúng đi xa rồi mới cùng cô cô chui ra khỏi bụi cỏ, rón rén men theo sơn cốc ấy rất sâu. Dưới đáy cốc toàn những tảng đá kỳ hình quái trạng, những cây cổ thụ chọc trời, âm phong lồng lộng. Tiểu Hắc đỡ cô cô bước thấp bước cao len lỏi xuống bên dưới.

Không biết đi được bao lâu, sơn cốc ấy rộng lớn ra, khỏi cốc khẩu lại men theo sơn cước, mãi chiều tối mới trông thấy xa xa những túp lều của bọn La Quỷ.

Hai người liền chuẩn bị nghỉ chân. Bấy giờ bụng của Tiểu Hắc đói cồn cào, hai chân nặng hình chịch như cột hai khối đá ngàn cân. Thấy đối phương dừng lại nghỉ ngơi ở phía trước. Tiểu Hắc bỗng thở phào nhẹ nhõm nghĩ bụng: tốt quá, nếu chúng còn đi tiếp chắt lão tử mệt đứt hơi mất. Thế rồi Tiểu Hắc với cô cô chọn một nơi kín đáo ẩn núp. Tiểu Hắc khẽ nói:

– Cô cô cứ nghỉ ngơi ở đây, để Tiểu Hắc đi kiếm chút gì ăn nhé?

Tiểu Hắc chui vào trong rừng, bấy giờ không bắt thỏ nữa, mình có bắt được cũng không dám nướng ăn, sợ chúng người thấy mùi thơm mò tới làm phiền phức, có nước tìm trái cây rừng hái ăn. Tiểu Hắc hái được mười mấy trái chín mọng, cởi áo ngoài ra gói lại đem về cho cô cô ăn.

Sáng hôm sau chừng nửa ngày, xuyên qua một tòa núi cao, bên một sơn cước có mấy căn nhà trúc được dựng sơ sài. Vượt qua những ngôi nhà ấy rồi tiến vào trong một sơn cốc.

Bấy giờ trời đã tối. Dưới sơn cốc thấp thoáng ánh lửa.

Liều Tồn Trung nghe tới đó, quay sang hỏi Anh Tử:

– Anh Tử tiểu thư, phải chăng dưới sơn cốc có nhiều hang động?

Anh Tử gật đầu đáp:

– Đúng thế.

Liều Tồn Trung nói:

– Nếu vậy sơn cốc ấy chính là sào huyệt của bọn La Quỷ nọ.

Tiểu Học nói:

– Chính thế. Nơi đó là sào huyệt của bọn chúng. Sao Liều đại ca biết được?

Liều Tồn Trung đáp:

– Lúc mỗ ở trong Cái Bang có được bang chủ lão nhân gia kể cho hay! Thủ lãnh của bọn La Quỷ là một nữ nhân họ Từ tên là Hỉ Phượng, có biệt hiệu Thiên Diện Yêu Hồ.

Anh Tử bản tính trầm mặc, ít khi lên tiếng nói bỗng nhiên xen lời:

– Từ Hỉ Phượng, cái tên này dường như là của người Hán?

Liều Tồn Trung đáp:

– Đúng vậy! Thiên Diện Yêu Hồ Từ Hỉ Phượng là người Hán, chứ không phải người Miêu.

Anh Tử hỏi:

– Đã là người Hán sao lại làm thủ lãnh của bọn người La Quỷ? .

Liều Tồn Trung đáp:

– Trước đây tại hạ nghe bang chủ cho biết: Từ Hỉ Phượng có một lai lịch khác thường. Trượng phu của Hỉ Phượng nguyên là bạn thân của Ngũ Châu tri phủ. Năm nọ quan tri phủ ẩn tho, trượng phu dẫn Hỉ Phượng vào trong phủ dự tiệc bị thuộc hạ Lưu Dự trông thấy. Bấy giờ Lưu Dự tay nắm binh quyền nguyên là kẻ háo sắc, nghe nói Vệ Môn Ngũ Châu có một thiếu phụ mỹ lệ liền phái người tới dò xét, được biết nàng nọ là vợ của người bạn thân tri phủ, trong lòng có chút hy vọng. Bấy giờ Lưu Dự đang đắc thế, dưới trướng có nhiều mưu sĩ tề tập.

Ngừng giây lát Liều Tồn Trung kể tiếp:

– Bọn mưu sĩ ấy vẫn được Lưu Dự dùm bọc liền hiến kế tâng công:

– Tướng quân muốn chiếm được nàng nọ dễ như trở bàn tay.

Lưu Dự hỏi:

– Người mau nói ra đi, sao lại dễ như trở bàn tay?

Mưu sĩ nọ đáp:

– Thuộc hạ đã ngấm ngầm điều tra, trượng phu của nàng nọ tên Hồng Linh Phong vẫn thiện dụng đao, văn võ toàn tài, và là kẻ trứ danh của vùng Vũ Châu nên mới được tri phủ ở đây tiếp đãi như bậc thượng khách. Tướng quân chỉ cần phái người tới Vũ Châu bảo mượn người ấy tới giùm, thuộc hạ sẽ có diệu kế.

Lưu Dự cả mừng liền sai người viết thư đoạn đóng ấn, quát thuộc hạ đi ngày đêm tới Vũ Châu trình văn thư lên. Ngũ Châu tri phủ thấy Tướng quân chỉ đích danh mượn người đâu dám chậm trễ vội cho mời Linh Phong tới bảo y theo người nọ đến Lương Châu. Nghe Lưu tướng

quân sai khiến, Hồng Linh Phong cũng không dám khước từ, liền trở về nhà từ biệt vợ con, theo gã đưa thư đến Lương Châu. Đến nơi Linh Phong vội vào tham kiến Lưu Dự. Lưu Dự rất hoan hỉ, bày tiệc khoản đãi. Hồng Linh Phong liền mở lời:

– Không biết Tướng quân cho đòi tiểu nhân tới có điều chi sai khiến?

Lưu Dự đáp:.

– Không có gì, không có gì. Điều này, điều này...

Gã mưu sĩ nọ xen lời:

– Lưu tướng quân tay nắm binh quyền, bảo vệ xã tắc Đại Tống thanh oai lừng lẫy xa gần, tứ di báỉ phục, người Kim không dám dòm ngó. Lương Châu là địa phương sản xuất nhưng thi nhân trứ danh, văn sĩ tề tựu. Tuy Lưu tướng quân bận bịu việc quốc sự nhưng cũng rất ưa chuộng ngâm nga thi phú. Nghe đồn tiên sinh danh trọng tao đàn trấn át Vũ Châu vì vậy tướng quân mới thỉnh tiên sinh tới chỗ này chủ trì Tao Đàn thịnh sự. Rất mong tiên sinh vui lòng chấp thuận.

Lưu Dự gật đầu đáp:

– Đúng vậy, đúng vậy, Lưu mỗ tuy cũng am tường chút thi thư, nhưng vì quân vụ bề bộn, không được rỗi rảnh, cho nên mới mời tiên sinh thay mặt chủ trì thịnh sự Tao Đàn. Tiên sinh chớ nên khước từ.

Hồng Linh Phong vội bái tạ nói:

– Đa tạ tướng quân để mắt tới kẻ hèn này, tiểu sinh thật cảm kích bất tận.

Thế rồi chủ khách nâng ly chúc tụng vui vẻ chia tay. Mấy hôm sau, quả nhiên có rất nhiều tác phẩm thi ca được gửi tới thư phòng Hồng Linh nhờ chàng ta góp. Hồng Linh Phong không suy nghĩ, phê phán từng bài một rất chững. Lưu Dự khen ngợi không tiếc lời, luôn bày tiệc tùng khoản đãi.

Như thế kéo dài được nửa tháng. Linh Phong rất nhớ nhung người đẹp ở quê nhà, nhưng lại không dám đề cập chuyện ấy với Lưu Dự.

Một hôm có một vị đồng liêu trong phủ Tướng quân đi qua thư phòng Linh Phong trông thấy chàng ta phục xuống bàn ngâm vịnh liền bước vào trong phòng.

Linh Phong vội bưng trà khoản đãi, hàn huyên giây lát mưu sĩ nọ nói:

Gần đây Lưu Chi Ngang có làm một đạo Phong Đài ca, tiên sinh nhận thấy thế nào?

Linh Phong đáp:

– Phong Đài Ca của Lưu Chi Ngang tuy hoàn hảo nhưng y chịu khuất phục cam tâm làm ưng khuyến cho người Kim thật là hữu tài vô hạnh. Dù ca từ có hay hơn nữa cũng chỉ bằng vô dụng.

Mưu sĩ nọ tiếp:

– Ca từ Phong Đài ca của tên Lưu Chi Ngang ra sao, tiên sinh có nhớ không?

Linh Phong đáp:

– Thơ của tên đó rất hay, tại hạ còn nhớ được.

Bàn tới thi từ ca phú thật gãi đúng chỗ ngứa của Linh Phong. Y liền lấy bút chép lại bài Phong Đài ca.

Mưu sĩ nọ cầm lên xem, cả mừng nói:

– Đạo thi ca này kể cũng rất hay nhưng bút tích của tiên sinh lại còn tài hoa hơn.

Đoạn y ngâm nga:

“Lư hoàn hứng vong chuyển thuần qua

Loạn thiên ngân phá Hán sơn hà

Trường lăng ngọa lão Hàm Dương nguyệt

Bài thượng do truyền hệ trúc ca.”

Tạm Dịch:

“Truyện đời chớp mắt đã trôi qua

Sơn hà Hàn mất, tiếng ve xa

Riêng lão Trường Lăng đêm khó ngủ

Trăng sông, sông lớn rộn cầm ca.”

Ngâm xong, y vỗ tay khen ngợi:

– Chữ đẹp thật! Chữ đẹp thật? Chẳng khác gì rồng bay phượng múa.

Y thuận tay nhét vào trong lòng, chứ không trả lại

Linh Phong thấy mưu sĩ nọ cất mảnh giấy ấy đi cho là y quá cao hứng, muốn giữ bài thơ lại để xem, cho nên không tiện mở miệng đòi.

Hai người lại bàn luận đến chuyện gần đây của Tao Đàn rồi mưu sĩ mới vui vẻ cáo biệt.

Ngờ đâu mấy ngày hôm sau Hồng Linh Phong đang ở trong thư phòng làm thơ đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, có người bên ngoài cất tiếng hỏi:

– Hồng tiên sinh ở trong phòng phải không?

Hồng Linh Phong liền mở cửa ra xem, thấy đó là một sai nha ở trong phủ tướng quân liền hỏi:

– Có chuyện gì thế?

Sai nha nọ đáp:

– Lưu tướng quân có việc mời tiên sinh cùng đi.

Hồng Linh Phong hỏi tiếp:

– Đi đâu?

Sai nha đáp:

– Ở Long Hồ doanh.

Hồng Linh Phong rất thắc mắc. Long Hồ doanh là nơi dùng để tra xét phạm nhân sao Lưu Dự tướng quân lại tiếp mình ở chốn đó.

Tên sai nha thấy Linh Phong do dự liền nói:

– Hiện tướng quân đang ở Long Hồ doanh đợi chờ, tiên sinh cứ tới đó sẽ rõ ngay.

Hồng Linh Phong không biết tính sao đành theo tên nọ tới Long Hồ doanh.

Tiểu Hắc hỏi:

– Chắc Lưu Dự tướng quân định mời Hồng Linh Phong tới ngâm thơ.

Liều Tồn Trung đáp:

– Long Hồ doanh có phải là chốn để ngâm thơ đâu? Thì ra đó là cạm bẫy. Khi Hồng Linh Phong tới Long Hồ doanh liền thấy Lưu Dự ngồi giữa sảnh đường, hai bên có những tên đao phủ sắp hàng ngang không khí nghiêm trọng.

Hồng Linh Phong có bao giờ trông thấy cảnh tượng ấy, khiếp sợ điếng hồn, vội tiến lên tham kiến.

Ngờ đâu Lưu Dự bỗng trợn trừng mắt vỗ mạnh xuống bàn quát bảo:

– Bắt nó cho ta!

Bọn đao phủ hai bên tuân lệnh xông ra đá đổ Hồng Linh Phong xuống đất.

Hồng Linh Phong là một trí giả, đời nào chịu thọ nhục liền cứng cỏi nói:

– Hồng mỗ không hề phạm tội, vì sao tướng quân lại đối xử như vậy?

Lưu Dự quát lớn:

– Người còn dám chối tội ư?

Hồng Linh Phong hỏi lại:

– Hồng mỗ không biết mình đã phạm tội gì, xin tướng quân cho biết nguyên do?

Lưu Dự vứt một miếng giấy xuống đất, quát tháo:

– Người xem đó sẽ biết.

Hồng Linh Phong cầm lên xem nhận ngay ra chính mảnh giấy ấy mình đã đích tay đề thơ trước đây, liền nói:

Đây là bài Phong Đài ca của Lưu Tử Ngang.

Lưu Dự hỏi:

– Có phải do người viết ra đấy không?

Hồng Linh Phong nói:

– Chính thế.

Lưu Dự quắc mắt tiếp:

– Người hãy đọc lên cho ta nghe.

Hồng Linh Phong liền cầm bài thơ lên đọc:

“Lưu hạng hưng vong chuyển thuận qua,

Loạn thiên ngâm phá Hán sơn hà”

Y mới đọc tới đó, sau bình phong một mưu sĩ bỗng bước ra cười nói:

– Đủ rồi, đủ rồi, không cần phải đọc tiếp nữa.

Khải bẩm tướng quân, chỉ hai câu này đã bao hàm đầy ý nghĩa vu khống tướng quân rồi.

Lưu Dự vỗ tay mạnh xuống bàn, thóa mạ:

– Bẩm tướng quân đối đãi với người không bạc, sao người dám vu khống ta?

Hồng Linh Phong ngạc nhiên hỏi:

– Hồng mỗ có vu khống tướng quân bao giờ đâu?

Nguyên Lưu Dự không hiểu biết lắm về thi từ, nên nghe hỏi liền ngăn người ra nhìn tên mưu sĩ. Mưu sĩ nọ liền nói:

– Hồng tiên sinh dám đề bút châm tướng quân, sao miệng lại không dám thừa nhận?

Hồng Linh Phong hỏi lại:

– Xin cho biết châm ở chỗ nào?

Tên mưu sĩ đáp:

– Lưu hạng hưng vong chuyển thuận qua, chữ Lưu ấy nghĩa là để ám chỉ Lưu tướng quân. Loạn thiên ngâm phá Hán sơn hà, câu này rõ ràng ám chỉ Lưu tướng quân nuôi dưỡng ý chí phá hoại sơn hà Đại Tống, có phải không ?

Hồng Linh Phong giận quá hóa cười, nói:

– Túc hạ đoạn chương thủ nghĩa, đảo ngược ý nghĩa chính của bài văn, không sợ nhân sĩ trong thiên hạ chê cười cho ư? Dù bài thơ ấy là do phản thần Lưu Tử Ngang làm ra hay Hồng mỗ sáng tác đều không có ý gì là châm biếm tướng quân.

Mưu sĩ nọ nói:

– Từ xưa tới nay không biết có bao nhiêu thi phẩm nổi tiếng mà túc hạ không sao lục, lại chọn tác phẩm của Lưu Tử Ngang. Đủ thấy tâm ý của túc hạ như thế nào rồi.

Hồng Linh Phong nói:

– Túc hạ có thể rõ hơn vấn đề ấy cho kẻ ngu muội này được thấu suốt?

Mưu sĩ nọ nói:

– Lưu Tử Ngang chính là một kẻ loạn thần. Y lại cùng họ với Lưu tướng quân. Nay túc hạ bỗng sao lục tác phẩm của y, thì không phải cố ý ám chỉ Lưu tướng quân còn gì nữa?.

Lưu Dự bỗng vỗ bàn thét lớn:

– Nói nhiều cũng thừa. Bay đâu? Dem tên này giam vào ngục, rồi sẽ thủng thảng tra hỏi sau.

Ngoài hành lang có mấy tên đại hán chạy vào gõ Hồng Linh Phong lại lôi xềnh xệch ra bên ngoài.

Tiểu Hắc xen lời hỏi:

– Liễu đại ca, thế bài thơ của Hồng Linh Phong thật châm biếm Lưu tướng quân không?

Anh Tử mỉm cười, nói:

– Đó chỉ vì Lưu Dự có ý định hãm hại Hồng Linh Phong, nên mượn bài thơ ấy để lấy cớ mà thôi.

Liều Tôn Trung tiếp:

– Ban đầu Hồng Linh Phong không rõ vì sao Lưu tướng quân lại đối xử với mình như vậy, sau ở trong ngục tra khảo quá đau đớn y liền thừa nhận đoạn thơ ấy mình quả có ý ám chỉ Lưu Dự. Sau có người ăn mặc mộc mạc quê mùa tự xưng là người đồng hương của Hồng Linh Phong ở Vũ Châu tới vào ngục thăm. Vừa gặp Hồng Linh Phong liền an ủi một hồi sau đó mới hỏi:

– Phu nhân của riêng tiên sinh phải chăng họ Từ ?

Hồng Linh Phong đáp:

– Chính thế. Vì sao các hạ lại biết được?

Người nọ nói:

– Phải chăng phu nhân họ Từ, tên là Hỉ Phượng?

Hồng Linh Phong thất kinh hỏi:

– Vì sao túc hạ lại biết rõ đến thế ?

Người nọ thủng thẳng đáp:

– Nếu vậy thì sự việc rất dễ giải quyết. Tuy tiên sinh đang ở chốn nguy hiểm mà vẫn vững như bàn thạch. Có thể cứu được! Có thể cứu được!

Hồng Linh Phong thấy gã nhà quê nọ ăn nói chẳng ra đầu đuôi gì cả liền hỏi:

– Túc hạ biết rõ tên của tiện nội rồi lại bảo có thể cứu được như vậy có nghĩa lý gì?

Người nọ nói:

– Cởi chuông phải chính người cột chuông.

Đoạn y nhìn dáo dác sang hai bên một lượt, đoạn mới ghé sát tai Hồng Linh Phong nói:

– Sở dĩ Hồng tiên sinh bị tù tội nguyên do cũng vì tôn phu nhân mà ra. Bây giờ tôn phu nhân cũng đang nóng lòng chờ đợi, vậy tiên sinh hãy viết một lá thư thỉnh tôn phu nhân lập tức tới tương hội thì sẽ được rõ mọi chuyện.

Hồng Linh Phong do dự không đáp. Người nọ lại thúc giục:

– Tiên sinh còn lo ngại gì nữa?

Hồng Linh Phong khẽ hỏi:

– Vì sao tức hạ lại biết được chuyện này?

Người nọ bật cười đáp:

– Tiên sinh e ngại cũng phải. Bỉ nhân vốn có một người bà con giữ chức quản sự ở Hình phòng, cho nên mới biết được rõ ràng như thế. Bỉ nhân kính trọng tiên sinh là bậc trí giả, cho nên mới mạo hiểm tới đây thông báo. Bây giờ ngôn đã tận, tại hạ xin cáo từ.

Dứt lời, y quay người bước đi. Linh Phong vội gọi giật lại:

– Tức hạ, khoan đã! Tại hạ xin nghe theo lời giáo huấn. Nhưng tiếc thay nơi đây không có bút nghiên thì làm sao viết được?

Người nông dân nọ cười nói:

– Bỉ nhân tới đây đã sớm dự bị sẵn cả.

Dứt lời, y thò tay vào trong người lấy bộ văn phòng tứ bảo ra, để ở trước mặt Hồng Linh Phong, nói:

– Tiên sinh hãy viết thư ngay đi. Bỉ nhân sẽ lập tức chuyển tới tay phu nhân càng nhanh càng tốt.

Hồng Linh Phong không còn tự chủ được, vội đề bút viết một phong thư nhờ người nọ đem về Vũ Châu, còn mình thì ngày đêm ngóng chờ tin tức.

Tiểu Hắc nghe tới đó liền hỏi:

– Rồi Hỉ Phượng có tới không?

Liều Tồn Trung đáp:

– Đâu có lý lại không tới. Hà! Tuy nhiên, thà chẳng tới còn hơn?

Tiểu Hắc ngạc nhiên hỏi:

– Sao thế?

Liều Tồn Trung đáp:

– Vì Từ Hỉ Phượng đẹp tuyệt trần. Lưu Dự là một kẻ háo sắc, phạm gặp phụ nữ xinh đẹp đều không bao giờ bỏ qua, nên lão liên giờ luôn nàng ở trong phủ.

Tiểu Hắc hỏi:

– Thế nàng ta có gặp trượng phu không?

Có gặp một lần. Nhưng Lưu Dự muốn chiếm được nàng ta, nên đem sinh mạng trượng phu của nàng làm điều kiện trao đổi. Vì tội danh của trượng phu Hỉ Phượng là một trọng tội âm mưu tạo phản.

Tiểu Hắc le lưỡi nói:

– Sao chỉ một đoạn thơ mà cũng ghép vào tội tạo phản được?

Liều Tồn Trung đáp:

– Đó gọi là: muốn khép tội cho người thì chẳng lo không có cách.

Nghe nói Từ Hỉ Phượng là nữ tử phi thường. Nàng ta đã tính toán dù sao mình cũng đã lọt vào tay Lưu Dự có cưỡng lại cũng vô phương, liền quyết định ngộ biến tòng quyền, trước hết cứu tính mạng trượng phu, sau sẽ tính kế thoát thân. Cho nên liền chấp thuận điều kiện trên. Nhưng nàng yêu sách Lưu Dự trước hết thả trượng phu ra rồi mới chịu chiều lòng lão.

Lưu Dự cả mừng. Hai người sai áp giải Hồng Linh Phong ra cho vợ chồng gặp gỡ nhau, rồi công nhiên dặn bảo bọn thuộc hạ tống Hồng Linh Phong về Vũ Châu. Tiểu Hắc nói:

– Hồng Linh Phong mất vợ mà khỏi bị toi mạng, thế là tốt rồi.

Liều Tồn Trung:

– Làm gì có chuyện dễ dàng như thế. Nguyên Lưu Dự vốn là một người nổi tiếng lòng dạ nham hiểm. Y sợ Hồng Linh Phong tuyên dương câu chuyện xấu xa ấy ra bên ngoài, đã sớm căn dặn thuộc hạ giết chết Hồng Linh Phong ở dọc đường để diệt khẩu. Từ Hỉ Phượng tưởng trượng phu đã an toàn trở về nhà, tối hôm ấy liền tắm rửa sạch, tô điểm son phấn, ăn mặc chỉnh tề, nhưng trong người đã ngấm giấu một ngọn truy thủ, rồi được một bọn nữ tì tiền hô hậu ủng tới tân phòng của Lưu Dự.

Nàng ta thừa lúc Lưu Dự nửa tỉnh nửa say lén móc ngọn truy thủ ra định giết chết hắn. Ngờ đâu mình Lưu Dự mặc một chiếc áo giáp bằng lông sư tử vàng rất mềm và rất bền bỉ, truy thủ không sao đâm lọt. Trái lại nàng ta bị Lưu Dự vung chưởng đánh ngã, rồi gọi người bắt đem ra ngoài dùng côn đánh cho tới chết rồi vứt xác ngoài đồng hoang.

Tiểu Hắc nghe tới đó, hít một hơi vào lồng ngực nói:

– Nếu thế thì Từ Hỉ Phượng chả chết rồi là gì. Sao lại còn làm thủ lãnh bọn La Quỷ được?

Liều Tồn Trung nói:

– Nhưng may thay nàng ta chưa tuyệt, vì thật ra Hỉ Phượng chẳng bị đánh bất tỉnh nhân sự hẳn. Vì đêm hôm ấy là ngày đại hỉ của Lưu Dự nên người nào người nấy đều cao hứng uống rượu say túy lúy, cho nên chẳng tên nào xem xét kỹ Từ Hỉ Phượng chết thực chưa đã cuốn tròn xác nàng lại vứt ra ngoài đồng hoang.

Bấy giờ trời sắp sáng. Dưới ánh trăng tàn héo hắt, bỗng thấy một lão nhân mặc áo xanh, đầu kết búi tóc, chân dận giày cỏ từ trong rừng đi ra.

Lão nhân chợt phát giác thi thể Từ Hỉ Phượng bị ném ở bờ ruộng, suối tóc đen mượt như nhung phủ lòa xòa trên gương mặt đẹp tuyệt trần. Ông ta vội giơ tay ra điểm mấy cái, miệng lâm râm nói những gì không rõ.

Tiểu Hắc xen lời hỏi:

– Vị lão nhân ấy là ai thế ?

Anh Tử liền đáp:

– Cứ xem cách ăn mặc của ông ta, chín phần mười là người La Quỷ.

Liều Tồn Trung nói:

– Đúng thế. Vị lão nhân nọ nguyên là thủ lĩnh của La Quỷ, tên là Ma Ma. Tuy nhiên không rõ vì sao hôm ấy Ma Ma lại xuất hiện ở nơi đó? Ma Ma sau khi biết Từ Hỉ Phượng chưa chết, liền lăm bắm một hồi rồi với tay xuống ngang hông lấy chiếc hồ lô, đổ ra hai viên dược hoàn màu xanh, cạy răng nàng ra nhét vào, đoạn giơ tay ra điểm lên Huyền Khiêu huyết trên vai nàng nọ.

Hỉ Phượng đột nhiên há to miệng, dược hoàn liền trôi luôn xuống cổ họng. Ma Ma không chút chậm trễ với tay bỗng Từ Hỉ Phượng lên, thừa tối trời tiến thẳng về phía trước.

Tiểu Hắc hỏi:

– Thế rồi Ma Ma cứu Từ Hỉ Phượng rồi nhường ngôi vị thủ lĩnh cho nàng ta phải không?

Liều Tồn Trung đáp:

– Ma Ma cứu Hỉ Phượng về khu Miêu tộc thân nàng làm đồ đệ, truyền thụ võ học. Chưa hết lão còn đem cả thuật Hóa thân tuyệt kỹ cùng cách sử dụng võ độc tối bá đạo của La Quỷ truyền thụ hết cho nàng. Lúc Ma Ma lâm chung liền chỉ định Từ Hỉ Phượng được thừa kế địa vị thủ lĩnh La Quỷ.

Liều Tồn Trung kể xong thân thế của Từ Hỉ Phượng, Tiểu Hắc cùng Anh Tử không ngớt chép miệng than thở. Liều Tồn Trung nói:

– Tiểu Hắc hãy kể tiếp đi. Huynh đệ với Anh Tử tiểu thư ngấm ngầm theo dõi bọn La Quỷ Khẳng Khẳng tiến vào trong một sơn cốc. Sơn cốc này có lẽ là cứ địa của Từ Hỉ Phượng phát hiệu lệnh. Sở dĩ

Khảng Khảng tra hỏi chỗ ở của Y Bất Tử lão huynh, ắt là y phụng lệnh Từ Hỉ Phượng. Bên trong dĩ nhiên phải có nguyên do gì.

Tiểu Hắc nói:

– Đại ca đoán không sai chút nào. Lúc tiểu đệ với cô cô tiến vào trong sơn cốc, liền thấy có rất nhiều sơn động. Chúng tôi ẩn phục cho tới nửa đêm mới lén bò ra, tránh khỏi các hang động, men theo vách núi tới gần, thấy hang động đều có thấp một ngọn đèn dầu.

Cũng may ánh lửa không dọi ra được xa, cho nên tiểu đệ với cô cô bò đi mà không bị bọn La Quỷ phát hiện, chợt thấy một tên La Quỷ xách đèn đi tới. Cô cô khế kéo tay áo tiểu đệ rồi chỉ về phía trước. Tiểu đệ biết rõ dụng ý của cô cô, bọn mình dò theo sau lưng tên La Quỷ nọ. Tiểu đệ cũng cho là phải, vì chúng tôi đang lạc lõng trong thâm cốc, không biết đường biết lối đi bừa thì mò mẫm đến bao giờ?

Nghĩ đoạn, tiểu đệ liền ngấm ngấm theo sau tên La Quỷ nọ. Chỉ thấy gã xách đèn lồng, hết quanh phải lại sang trái, sau cùng tới trước cửa hang động lớn.

Hang ấy được kiến tạo rất đặc biệt, phía ngoài cửa có treo một chiếc đầu lâu lớn, hai mắt ánh ra những tia sáng xanh lè nom rất rùng rợn. Tên La Quỷ nọ ung dung đi thẳng qua mặt hai tên La Quỷ giữ cửa động.

Tiểu đệ biết hang động này chính là Tổng Bộ của Từ Hỉ Phượng nhưng trước cửa có người thủ giữ, nên không biết phải làm sao.

Giây lát sau, bỗng cô cô kéo tay áo tiểu đệ rỏ tai nói:

– Chúng ta cứ ẩn phục ở đây, đừng động dậy đợi chờ cơ hội.

Tiểu đệ không biết đó là chờ cơ hội gì, bất quá biết rõ bình thường cô cô rất ít khi lên tiếng, nhưng hễ nói câu nào đều bao hàm thâm ý. Cô cô bảo đợi cơ hội xem ra thế nào cũng có nguyên do huyền diệu.

Vì vậy tiểu đệ phục người xuống bất động. Khoảng thời gian cạn chén trà chỉ thấy hai tên La Quỷ giữ cửa bỗng vươn vai ngáp dài rồi nhắm nghiền mắt lại, ngủ gà ngủ gật. Cô cô khế nói:

– Chúng ta mau nhanh nhẹn lên vào bên trong đi.

Tiểu đệ vừa lấy làm cao hứng, vừa cảm phục sát đất. Bấy giờ không những cô cô đoán biết trước thế nào tên La Quỷ nọ cũng ngủ gật, mà còn rất gan trấn tĩnh vô cùng không hề sợ nguy hiểm.

Tình thật mà nói, tiểu đệ nghe cô cô bảo lên vào bên trong cũng có chút sồn lòng, nhưng thấy cô cô không sợ Tiểu Hắc đâu dám nhút nhát.

Thế rồi hai người lén lút lách mình bò qua cửa động quả nhiên rất thuận lợi. Hai tên La Quỷ ngáy khò khò không hề phát giác.

Vừa tiến vào sơn động liền thấy mắt sáng hẳn, bên trong còn lại một vùng trời đất khác, phẳng phất như lạc chân vào một thế giới xa lạ.

Những gian phòng ở bên trong tối đen, thông đạo ngang dọc, tiểu đệ đi loạn xà ngầu cho tới khi cô cô chạy theo nắm kéo lại, khẽ nói:

– Đừng xông xáo bừa bãi, mau tới chỗ này ẩn phục.

Tiểu đệ ngừng đầu lên nhìn, thấy nơi cô cô chỉ chính là một khúc quanh. Chỗ đó có một cây cổ thụ khoảng một người ôm.

Liều Tôn Trung lấy lạt lạp hỏi:

– Trong hang động mà cũng có cổ thụ ư ?

Tiểu Hắc đang gỡ đầu gỡ tai, không đáp lại được ngược mắt nhìn cô cô. Anh Tử nói:

– Ở bên ngoài hang động nhìn vào thì không thể biết rõ được. Nguyên phía ngoài hang động là một dãy núi dài san sát, bên trong có nhiều tiểu sơn cốc. Từ Hỉ Phụng lợi dụng tiểu sơn cốc ấy làm sào huyệt. Nơi đó tuy lớn, nhưng cũng rất sâu đến ngàn trượng, ở trên đỉnh cốc nhìn xuống không trông thấy đáy. Vì vậy, dưới cốc cây cối mọc um tùm, mây khói nhơn nhơ, quả thật là một sào huyệt cực kỳ bí mật.

Liều Tôn Trung thở dài, nói:

– Chẳng trách hành tung của bọn La Quỷ ở Miêu khu lại bí mật đến thế. Sau rồi thế nào nữa?

Câu này là chàng hỏi Tiểu Hắc. Thành nhỏ kể tiếp:

– Tiểu đệ thấy nơi cô cô chỉ là cây cổ thụ khoảng một người ôm, là một nơi ẩn núp rất tốt, liền cùng cô cô rón rén tới núp ở phía sau thân cây. Những con đường nơi đó yên tĩnh như tờ, không một bóng người, đỉnh cốc tuy có ánh trăng sao, nhưng bì bóng cây che kín nên bốn bề tối tăm một cách đáng sợ. Tiểu đệ khẽ nói:

– Cô cô, ẩn núp ở chỗ này thì lợi ích gì đâu. Chi bằng cứ xông xáo bừa, họa may sẽ phát hiện được sự bí mật.

Cô cô suýt một tiếng thăm:

– Đừng lên tiếng nữa. Sự tình đêm nay có vẻ đặc biệt, thế nào cũng có nguyên do khác thường.

Tiểu đệ không biết nguyên do khác thường là điều gì, đành nhẫn nại núp sau thân cây bất động, chờ đợi.

Giây lát sau, bỗng từ một thông đạo lấp lánh ánh sáng. Vòng sáng mỗi lúc một lớn đồng thời còn văng vẳng nghe thấy tiếng bước chân người. Không lâu sau đã lơ mờ trông thấy bóng dáng của hai tên La Quỷ, một tên cầm đèn lồng, từ thông đạo bên cạnh quẹo tới. Một tên La Quỷ nói:

– Tuy bắt được một tên nhưng y nhất định không quen biết Y Bất Tử, nên không thể bắt được lão.

Tên cầm đèn lồng nói:

– Nếu không tìm thấy Y Bất Tử hóa ra lão Vu bà vô phương cứu chữa ư?

Tên La Quỷ này khi nói tới câu Vu bà rất khê giọng, dường như sợ người ta nghe thấy. Xem ra lão Vu bà này ắt phải húy kỵ, mà hai tên La Quỷ này rất chán ghét, cho nên mới nói lên cho hả dạ.

Tên La Quỷ nói trước tiếp:

– Vì vậy, giáo chủ mới hạ lệnh cho pháp sư phải lâm thời khai đàn tế trong ngày.

Câu này gã nói rất khê, dường như sợ lớn tiếng thì sẽ đắc tội. Bấy giờ hai tên La Quỷ đã đi sát qua cây cổ thụ rồi quẹo sang một thông đạo khác. Cô cô khê kéo tay áo tiểu đệ rí tai nói:

– Chẳng trách nơi đây tĩnh mịch đến thế. Thì ra đêm nay tế trùng.

Tiểu đệ hỏi:

– Tế trùng là gì?

Tiểu Hắc kể tới đó, Anh Tử liền quay đầu lại nói với Liễu Tồn Trung:

– Trùng độc là một học vấn tối cao thâm của La Quỷ. Phóng trùng, thâm trùng, dưỡng trùng, tế trùng bốn loại, mỗi loại đều có một bí pháp riêng. Chỉ nói về trùng thôi đã chia ra những loại như chữa người giết người, cầu hồn nhiếp phách người, mê hoặc tâm khiến người. Lần tế trùng này là chữa người.

Liễu Tồn Trung nói:

– Tuy tại hạ đã từng được nghe nói về trùng độc của La Quỷ, nhưng vẫn mù tịt vấn đề này. Nếu nó đã có thể chữa được người, hà tất còn phải khó nhọc đi tìm Y Bất Tử làm chi?

Anh Tử đáp:

– Theo tình hình tối hôm đó tế trùng tuy có thể chữa người, nhưng thập phần mạo hiểm. Nếu không tới lúc bất đắc dĩ thì chẳng dám cử hành.

Liều Tôn Trung hỏi:

– Tế trùng theo hình thức nào?

Tiểu Hắc nói:

– Đáng sợ lắm. Cho tới bây giờ nghĩ lại, tiểu đệ còn thấy rợn tóc gáy. Đêm ấy tiểu đệ với cô cô ngấm ngầm đi theo sau lưng hai tên La Quỷ nọ. Tên La Quỷ cầm đèn lồng bỗng nhiên chuyển sang một thông đạo khác.

Liều Tôn Trung hỏi:

– Trong hang động ấy có kiến tạo nhiều thông đạo như thế để làm gì?

Tiểu Hắc đáp:

– Tiểu đệ cũng không rõ.

Anh Tử nói:

– Theo hình trạng kiến tạo của những thông đạo ấy có điểm tà môn, chỉ tiếc tiểu muội cũng không rõ được dùng để làm gì.

Tiểu Hắc tiếp:

– Sau khi tên La Quỷ nọ chuyển sang một thông đạo khác thì quanh đó liền tối tăm hắc. Chúng tôi theo dõi ở phía xa phát giác đã tới gần cốc khẩu. Phía tiếp giáp với cốc khẩu chợt xuất hiện một vách núi chắn ngang eo tới ngàn trượng, bên cạnh đó có một con đường nhỏ thông qua. Tiểu đệ với cô cô không dám xông pha bừa liên ẩn phục trên vách núi thò đầu nhìn ra. Chỉ thấy ở đằng xa có rất nhiều bóng đen đứng nghiêm trang như tượng gỗ. Trên những nhánh cây có treo rất nhiều ngọn đèn dầu.

Dưới ánh đèn tiểu đệ trông thấy một chiếc đàn gỗ. Đại khái chiếc một đàn ấy được dựng bằng cành cây vuông vức khoảng trên dưới hai trượng cao chừng năm thước. Trung ương đàn có một vị La Quỷ đầu bù tóc rối, mình mặc áo xanh cổ đeo một chuỗi xương đầu trắng.

Trên đàn có rất nhiều đôi bạch lạp. Đối diện đàn là một chiếc giường gỗ trên có một bà lão nằm yên bất động.

Liều Tôn Trung kêu ồ một tiếng nói:

– Bọn La Quỷ gọi cái gì lão Vu bà, xem ra là lão bà này lâm trọng bệnh, pháp sư khai đàn tế cổ trùng để chữa bệnh cho y thị phải không?

Câu này là nàng hỏi Anh Tử. Nàng gật đầu đáp:

– Đúng vậy. Bấy giờ khoảng cách khá xa, ánh đèn dầu trên cây lại yếu ớt, nên chúng tôi không rõ. Trên đàn tế hình như có để chồng chất rất nhiều loại vật phẩm để tế cổ trùng.

Liều Tôn Trung hỏi:

– Nghi thức tế eo trùng như thế nào? Tiểu thư có thể mô tả cho tại hạ rõ không?

Anh Tử đáp:

– Đại khái dùng thuật thôi miên lợi dụng cổ trùng chuyển dương khí của một người lành mạnh sang người có bệnh để bảo trì nguyên khí cho bệnh nhân.

Liều Tôn Trung thất kinh nói:

– Nếu vậy đâu phải dùng thuốc để trị bệnh, mà phải hại đến mấy mạng của người khác mới có thể chữa được cho một người ư?

Tiểu Hắc đáp

– Đúng vậy. Tiểu đệ thấy hai bên đàn tế có một số người mắt bị phủ vải kín mít, đứng như phỗng đá, sau lưng mỗi người đều có một tên La Quỷ canh chừng, tay cầm một lá cờ xanh, thỉnh thoảng lại phát vào người trùm mặt một cái.

Bấy giờ tiểu đệ với cô cô phục bên vách núi thấy tình cảnh trên, trong lòng khiếp sợ, không biết những người bị bịt mắt ấy là ai? Tiểu đệ ngừng đầu lên nhìn cô cô xem cô cô có sợ không, thì lúc đó cô cô ghé sát vào tiểu đệ nói:

– Chúng ta hãy tới gần xem sao.

Tiểu đệ giật mình thất kinh hỏi:

– Cô cô không sợ ư?

Cô cô khẽ đáp:

– Tiểu Hắc theo Bao Đả Thắng học nghề có học hỏi được cách đả huyết không?

Tiểu đệ không biết cô cô hỏi để làm gì liền đáp:

– Có học được đôi chút. Tiểu đệ có am hiểu những nơi như Kỳ môn huyết, á huyết, Nhuyễn ma huyết.

Cô cô gật đầu, nói:

– Đủ rồi. Cô cô xem con thông lộ ở vách núi này không lâu nữa thể nào cũng có La Quỷ ra vào. Chúng ta cẩn thận phục ở đây, tới lúc bọn La Quỷ đi ngang qua Tiểu Hắc lấy tay trái điểm luôn vào á huyết của chúng, còn tay phải điểm vào nhuyển ma huyết.

Tiểu Hắc hỏi:

– Dạ, thế bọn chúng nhiều người đi qua thì sao?

Cô cô đáp:

– Chúng ta chỉ chọn những tên lẻ loi hạ thủ. Nếu có nhiều tên đi qua, chúng ta cứ lạng lẽ ẩn phục bất động.

Tiểu đệ nói:

– Điểm xong huyết đạo rồi làm sao?

Cô cô đáp:

– Sau khi điểm xong hai tên La Quỷ, chúng ta sẽ cỡi y phục của chúng mặc vào mới có thể trà trộn được.

Tiểu đệ nói: .

Không được. Mặt mũi cô cô trắng trẻo xinh đẹp như vậy chúng sẽ nhận ra ngay

Cô cô nói:

– Điểm này cô cô đã nghĩ tới rồi. Nếu như ban ngày hoặc địa phương nào sáng sủa thì không che nổi mắt bọn chúng, nhưng nơi đây rất tối tăm, chúng ta đi men theo những gốc cây có treo đèn dầu kia, trong nhất thời chúng khó lòng nhận được.

Tiểu Hắc nói:

– Có nắm chắc thành công không Nếu bị chúng bắt được chẳng phải chuyện đùa đâu.

Cô cô đáp:

– Cứ yên tâm. Có kinh mà vô hiểm, chỉ cần trấn tĩnh là vô sự.

Nó hướng vào Liễu Tôn Trung nói:

– Liễu đại ca, tiểu đệ rất tin tưởng cô cô, hễ cô cô nói là trúng phóc, chưa bao giờ sơ sẩy cho nên tiểu đệ gật đầu vâng lời ngay. Khoảng cạn chén trà vừa may có một tên La Quỷ đơn độc tiến về phía đàn tế, tay cầm đèn lồng, hai mắt nhìn xuống đất. Cô cô lén giơ tay về phía gã. Tiểu đệ hội ý đợi gã đi ngang qua mình liền vung tay điểm, nhuyển ma huyết với á huyết tên nọ lập tức bị điểm trúng. Gã không kêu được một tiếng ngã lăn ra đất. Kể cũng rất lý thú, rất lý thú.

Tiểu Hắc nói tới đó bất giác vỗ tay cười lớn. Bình sinh nó chưa từng điếm qua huyết đạo của ai bao giờ, lần ấy mới thử thách đầu tiên đã đắc thủ, thử hỏi nó không mừng rỡ sao được?

Tiểu Hắc khoái trá nói tiếp:

– Tình thực mà nói lúc tiểu đệ vung tay điếm ra trong lòng rất sợ hãi, chỉ e không linh nghiệm bị tên La Quỷ la lớn thì nguy to. Mắt thấy tên La Quỷ mềm nhũn ngã lăn ra đất, ánh mắt lộ đầy vẻ kinh hoàng trông thật đáng thương, cô cô liền tới gần nói:

– Điếm thêm nữa đi, điếm mạnh vào.

Tiểu đệ ngạc nhiên hỏi:

– Tên này đã không cục cựa được còn điếm nữa làm gì?

Cô cô đáp:

– Kinh lực của Tiểu Hắc không đủ, y sẽ khôi phục lại rất chóng. Điếm mạnh thêm chút nữa sẽ không sợ y khôi phục được ngay.

Tiểu đệ nghĩ lại cũng phải, liền ra sức điếm mạnh cho gã hai chỉ nữa. Chỉ nghe thấy gã ư một tiếng rồi không thấy phản ứng gì nữa.

Tiếp đó không lâu tiểu đệ với cô cô thò đầu nhìn về phía trước, lại thấy một tên La Quỷ cầm đèn lồng đơn độc queo tới. Cô cô đưa mắt ra hiệu, tiểu đệ nhanh nhẹn ẩn phục chỗ cũ chờ gã nọ tới gần vung tay điếm với vỗ như trước, lần này cũng đắc thủ dễ dàng.

Chúng tôi nhanh nhẹn cởi chiếc áo xanh của hai tên La Quỷ mặc vào rồi cầm đèn lồng bước ra khỏi vách núi. Cô cô đi trước tiểu đệ đi sau.

Chỉ thấy cô cô cúi đầu, lăm lũi tiến thẳng về phía đàn tể. Vừa đi ngang qua đàn tể bỗng một tên La Quỷ từ trong bóng tối tiến ra lú lo hỏi cô cô một tràng. Cô cô chỉ đáp gọn câu nhi nhô gì đó, tên La Quỷ liền quay đầu trở về chỗ cũ.

Gã đi xa rồi, tiểu đệ thấy xung quanh không có bóng người liền khẽ hỏi:

– Cô cô, vừa rồi tên La Quỷ nọ hỏi gì thế ?

Cô cô đáp:

– Tên La Quỷ nọ nói hòa thượng đả thương lão Vu bà xem ra đêm nay không tới.

Tiểu đệ hỏi:

– Thế cô cô trả lời ra sao?

Cô cô đáp:

– Ta không biết bão hòa thượng đó là ai, và cũng không biết sao đả thương lão Vu bà nên chỉ hàm hồ ậm ừ một câu lấy lệ.

Liễu Tồn Trung hỏi Anh Tử:

– Anh Tử tiểu thư hiểu biết ngôn ngữ bọn La Quỷ ư ?

Anh Tử đáp:

– Cũng hiểu được chút ít. Trước đây tiểu muội có nghiên cứu Kiến trung phong thổ ký và cũng được học hỏi một vị La Quỷ.

Liễu Tồn Trung đối với học thức đa phương của Anh Tử, chàng rất lấy làm bội phục. Nghe câu hỏi nọ của gã La Quỷ, sự tình đã sáng tỏ đôi chút.

Đêm ấy bọn La Quỷ khai đàn tế cổ trùng là để chữa trị cho lão Vu bà, mà lão Vu bà thì bị một hòa thượng đả thương. Nhưng lão Vu bà là ai, hòa thượng đó là ai?

Tiểu Hắc kể tiếp:

– Sau khi cô cô rời khỏi tên La Quỷ nọ, chúng tôi tiến về một dãy hang động ở mé phải. Cách đó không xa có một cây đại thụ dưới gốc có tên La Quỷ ngồi chồm hổm ngòm ngoàm nhậu rượu thịt chuyện trò rất lớn.

Chúng toàn dùng Hán ngữ, tuy không lưu loát lắm nhưng cũng có thể nghe hiểu được.

Liễu Tồn Trung hỏi:

– Hai tên La Quỷ đó nói những gì?

Tiểu Hắc đáp:

– Chúng vừa nhậu nhẹt vừa chuyện trò. Một tên hỏi: Sao? Chỉ có một hòa thượng thôi ư ? Một tên hòa thượng mà đánh bại nổi lão Vu bà, Người đừng phỉnh gạt mỗ. Tên kia đáp: Phỉnh gạt cái cóc chết. Nếu không phải đích mắt mỗ trông thấy, thì chính mỗ cũng không tin. Tên trước lại hỏi: Người bảo hôm ấy người có mặt tại đương trường Thế đối phương tới tất cả bao nhiêu tên? Gã sau đáp: Chỉ có một mình hòa thượng nọ. Tên trước hỏi: Hòa thượng nọ hình dáng như thế nào? Tên kia đáp: Hòa thượng ấy mặt đỏ gay, người đầy hơi men. Y tiến vào từ bao giờ không ai hay biết. Có người thấy y lão đảo chân nam đá chân xiêu từ dưới đáy cốc đi lên miệng kêu la om sòm: Thả người ra ! Kẻ đầu tiên phát hiện y là huynh đệ phụ trách tuần phòng sơn cốc, thấy một hòa thượng say mềm xăm xăm bước tới, huynh đệ tuần tra giật mình

thất kinh, hoài nghi mắt mình hoa nhìn lầm. Đang định quát hỏi thì hòa thượng đã nhường mắt ti hí cất tiếng nói: Này thả người ra ! Thả người ra! Đừng chọc ghẹo tửu gia kéo cởi bỏ mặt Phật thì khốn. Huynh đệ tuần phòng thấy hòa thượng nọ nhiều phần say rượu, liền tiến tới nắm lấy lão. Ngờ đâu sức hòa thượng nọ rất mạnh, chỉ khẽ lật cổ tay lên chộp liền xách huynh đệ nọ lên khỏi đầu, la lớn:

– Tửu gia bảo mi đừng cồ chọc ghẹo vào, mà mi vẫn còn cứng đầu cứng cổ.

Huynh đệ tuần phòng thấy vị lão hòa thượng xách lên, không sao cục cựa được. Tuy hòa thượng ấy không dùng sức nhưng xương cốt của y đã đau như nước mắt nước mũi nhỏ ra ròng ròng. Y lắp bắp cầu khẩn:

– Xin đại sư tha mạng cho.

Hòa thượng thóa mạ:

– Tha cái rắm. Tửu gia có lấy mạng của người bao giờ đâu, này ta hỏi người có chịu thả người hay không thì bảo?

Huynh đệ tuần phòng nghe hòa thượng nọ luôn miệng bảo thả người, xương cốt đau đớn như rấn cấn vội thốt:

– Dạ thả, thả người.

Hòa thượng cười hí hí nói:

– Thế mới được chứ. Hễ người thả người ra tửu gia sẽ tha người ngay.

Dứt lời chỉ nghe bốp mặt tiếng ném gã nọ xuống đất dít tê tái mắt nổ đom đóm.

Y lồm cồm bò dậy hai tay xoa dít, mắt lăm lét nhìn mặt lão hòa thượng nọ, mặt lệ đầy vẻ khiếp sợ.

Hòa thượng nọ nói:

– Này tên kia, sao người không đi thả người ra?

Huynh đệ nọ biết lão hòa thượng đang say sưa dừng lại trêu ghẹo liền đáp:

– Dạ dạ ! Thả người, đại sư muốn thả ai?

Hòa thượng nọ quát bảo:

– Cái cóc chết, tiểu tử ngươi vừa bảo thả người sao còn hỏi thôi gì nữa ?

Huynh đệ nọ biết không thể lý luận rồi hòa thượng được vội điệu giọng nài nỉ:

– Dưới cốc này rất nhiều người, làm sao biết được đại sư muốn thả ai?

Hòa thượng quát tháo:

– Nói láo! Dưới cốc này toàn là quỷ làm gì có bao nhiêu người nào ! Mau thả lão Bang chủ Cái Bang ngay.

Tiểu Hắc vừa đề cập tới lão bang chủ Cái Bang, Liễu Tồn Trung đã giật bắn người, thần sắc vô cùng khẩn trương, vội hỏi:

– Hòa thượng đòi thả Cái Bang bang chủ, vậy lão nhân gia bị giam giữ ở đó ư?

Tiểu Hắc đáp:

– Đại ca cứ nghe tiểu đệ tiếp đã. Gã tuần phòng nghe hòa thượng bảo muốn cứu lão bang chủ Cái Bang liền thất kinh nhưng ngoài mặt vẫn cố giữ vẻ thản nhiên vội đáp:

– Dạ dạ tiểu nhân xin đi thả ngay. Mời đại sư theo tới đây.

Thế rồi hòa thượng nọ theo sau gã tuần phòng xuống đáy cốc. Tới bên một cái đình lục giác tuần phòng nói:

– Đại sư muốn uống rượu không ? Để tiểu nhân mang tới nhé?

Hòa thượng cả mừng nói:

– Được ! Thế mới đúng ý của tửu gia chứ.

Đoạn gã tuần phòng mời hòa thượng nọ ngồi chờ ở trong đình rồi lặng lẽ rời khỏi nơi đó. Gã vội tới doanh tuần cốc báo cáo với trưởng doanh rồi hỏi:

– Khỏi bẩm trưởng doanh, việc này biết giải quyết ra sao?

Viên trưởng doanh đáp:

– Nếu đó là một hòa thượng say sưa thì trước hết cứ bắt giữ đã rồi sẽ tính sau. Xem ra có lẽ lão hòa thượng này vì say rượu nên té từ trên đỉnh xuống dưới cốc cũng nên?

Đoạn tên doanh trưởng liền vỗ tay sai tiểu quỷ đi lấy một bình rượu tới trao cho gã tuần cốc nói:

– Người hãy cầm bình rượu này đưa cho hòa thượng ấy uống. Ta sẽ tới đó ngay.

Gã tuần phòng cầm rượu tới đình lục giác nói:

– Đại sư, rượu đã đem tới đây.

Hòa thượng trợn mắt hỏi:

– Này, lão bang chủ đâu? Sao không thả ra đưa tới đây cùng nhậu nhẹt với mõ?

Gã tuần cốc đáp:

– Lão bang chủ nói thỉnh đại sư uống trước, hôm nay vị ấy trai giới.

Hòa thượng dí sát mũi ngửi mùi rượu trong bình một hồi rồi thò vào người móc ra một cái chén gỗ rót ra nửa ly rượu, bỗng ngưng thần chăm chú nhìn giầy lát rồi rung động cổ tay. Nửa ly rượu tung tóe khắp mặt sân đình. Gã tuần cốc thất kinh, kêu la đã thấy vũng rượu dưới đất có một con trùng rất lớn màu lục dài chừng nửa tấc bò lổm ngổm.

Gã tuần cốc thấy hòa thượng nọ đã phá được cổ trùng thuật của trưởng doanh, đang định co giò bỏ chạy, nhưng đã chậm trễ.

Hòa thượng nổi sùng vung chưởng vỗ luôn xuống thiên linh cái tên nọ nát bầy, miệng kêu la om sòm:

– Tên khốn kiếp nào muốn hạ độc tửu gia? Tửu gia điên lên thì đừng có trách.

Dứt lời hòa thượng lớn bước ra khỏi đình, lúc bấy giờ từ bốn phương tám hướng đều có huynh đệ tuần cốc xuất hiện. Doanh trưởng từ trong bụi cỏ tiến ra quát lớn:

– Hòa thượng điên rồi kia từ đâu tới? Sao dám xâm phạm La Quỷ cốc?

Hòa thượng nọ trợn mắt nói:

– La Quỷ cốc cái quái gì? Phải thả ngay người của Tửu gia ra ngay. Các người phải lập tức đưa bang chủ Cái Bang cho mõ, kéo Tửu gia này nổi giận thì khốn.

Bấy giờ dưới đáy cốc các huynh đệ tuần phòng ít ra cũng có tới sáu bảy chục người. Ai nấy đều binh khí tuốt trần, ở xa xa vây chặt hòa thượng vào giữa.

Hòa thượng đi sang Đông, bọn người nọ lại kéo sang Đông, hòa thượng bước sang Tây, cái vòng tròn đó lại di động sang Tây.

Liễu Tồn Trung nghe Tiểu Hắc kể tới đó, chàng ước đoán gã hòa thượng say sưa mà hai tên La Quỷ thuật lại chín phần mười là kiệt tác của Túy hòa thượng đẩy ra. Túy hòa thượng là một nhân vật trong nhóm Vũ Trụ Ngũ Kỳ mà giang hồ lưu truyền hai câu như sau:

“Đạo thiên, Phong cái, Túy hòa thượng,

Mạc Nam lão ma, Thiên diện hồ”

Thiên diện hồ chính là Từ Hỷ Phụng, thủ lĩnh của La Quỷ. Thân thế của y thị trên đây đã nói qua.

Túy hòa thượng là táng nhân coi lầu chuông ở Lâm Đà Tự trên Trường Bạch sơn, pháp hiệu của ông là Không Linh, còn tên tục gia là gì chính ông cũng quên bẵng mất. Ban đầu tới làm tri khách tăng ở Lâm Đà tự.

Ngôi chùa này là một thiền viện trứ danh trên Trường Bạch sơn, hương hỏa rất thịnh, mỗi ngày đều có thiện nam tín nữ lên núi dâng hương tấp nập.

Giữ nhiệm vụ tri khách tăng vốn rất bận bịu, nhưng Túy hòa thượng thường thường đều thừa dịp các du khách dâng hương hóa duyên cho ít bạc vụn, rồi trong nháy mắt chạy luôn xuống chân núi, vào những quán rượu nhậu nhẹt say túy lúy.

Các hòa thượng trong chùa không thấy ông ta chia nhau đi khắp nơi tìm kiếm, lần nào cũng gặp ông ta say túy lúy trong quán rượu, ngáy vang như sấm, gọi mãi vẫn không tỉnh, đành xúm nhau lại khiêng ông ta về núi.

Lâu ngày như thế các hòa thượng đều bực bội phàn nàn:

– Chúng ta đều bận bịu tiếp đãi các thí chủ thiện tín tới dâng hương mà lão này cứ suốt ngày xuống chân núi nhậu nhẹt, say sưa phá cả thanh giới.

Những lời phàn nàn trên lọt vào tai trụ trì. Một ngày nọ, trụ trì thấy quanh đó không có người, liền sai chú tiểu đi đòi Túy hòa thượng lên cảnh cáo:

– Lúc sư đệ mới vào chùa, lão nạp đã dặn bảo kỹ lưỡng. Nay sư đệ cứ suốt ngày rượu chè, lục căn không trong sạch thì làm sao được chính quả. Từ nay về sau đừng tái tạo nghiệp nữa, để tránh phiền hà các sư huynh.

Túy hòa thượng vâng vâng dạ dạ thụ giới, quả nhiên mấy hôm không xuống núi. Nhưng mười bữa nữa tháng, con trùng rượu trong bụng lại nổi lên phát tác không sao nhịn nổi liền thừa dịp trụ trì bận công quả lại lén xuống núi vào quán rượu. Ngờ đâu chủ quán không chịu tiếp mà khước từ:

– Xin đại sư thông cảm, tiền vốn của bọn tiểu nhân đều được quý tự giúp đỡ cho vay mượn. Hiền phương trượng của quý tự đã sớm truyền

lệnh xuống, không được bán rượu cho đại sư uống nữa nên tiểu nhân không dám trái lời.

Túy hòa thượng giận dữ nói:

– TỬu gia đâu có thiếu người bao giờ. Lần nào uống cũng trả đầy đủ, sao lại bảo không bán?

Gã bán rượu nói:

– Xin đại sư thương cho. Nếu đại sư cứ nhất định bắt bán thì chẳng khác gì đồ chén cơm của bọn tiểu nhân.

Túy hòa thượng vốn là một người ngang tàng chỉ thích trừng trị những kẻ cứng đầu chuyên hà hiếp người yếu đuối thấy bộ dạng của gã bán rượu rất cảm thương, mặt mày nhăn nhó, trong lòng cảm thấy bất nhẫn liền hỏi:

– Thế ngoài quán rượu của nhà ngươi, còn chỗ nào bán nữa không?

Gã bán rượu đáp:

– Dãy chân núi này tuy có đến mười quán rượu, nhưng cũng không ai bán cho đại sư đâu.

Túy hòa thượng hỏi:

– Vì sao thế?

Gã bán rượu nói:

– Suốt vùng sơn cốc này các tiệm rượu đều nhờ vào vốn của phương trượng quý tự. Vì vậy họ đều nhận được thông tri của phương trượng truyền xuống.

Túy hòa thượng bực bội nói:

– Con sâu rượu trong bụng tửu gia đang hoành hành đây. Mỗ không thích lý luận cái quái gì cả, chỉ biết làm sao tìm cho ra rượu giải khát mới xong.

Gã bán rượu thấy vẻ khổ sở của Túy hòa thượng trong lòng cũng bất nhẫn, ấp úng nói:

– Điều này, điều này...Gã dáo dác nhìn sang bên tả bên hữu rồi ngừng lại không nói tiếp nữa. Lão hòa thượng giận dữ quát bảo:

– Điều này điều nọ cái quái gì, có mau nói ra không?

Con sâu rượu phát tác, Túy hòa thượng chẳng còn biết đạo lý, giơ bàn tay to như nan quạt ra chụp lấy cổ tay tên bán rượu.

Gã nọ đau đớn, mắt nổ đom đóm, kêu la om sòm lắp bắp:

– Xin đại sư... buông tay... gãy xương tiểu nhân rồi.

Túy hòa thượng quát bảo:

– Câm mồm? Tửu gia chỉ mới thân mật với ngươi một phút, chứ có ra sức vặn đầu mà gãy được.

Tuy nói như vậy nhưng ông ta cũng buông tay ra.

Gã bán rượu lau mồ hôi trán, thở hắt ra nói:

– Sức đại sư mạnh mẽ thật?

Túy hòa thượng trừng mắt hỏi:

– Đừng có nói lời thôi nũa. Có phải vừa rồi ngươi nói điều này điều nọ là chỉ nơi bán rượu đấy không?

Gã bán rượu đáp:

– Đại sư hãy theo con đường này, quẹo qua phía trái. Nơi đó có một khu rừng tên là Báo tử lâm. Ngã ba đường ở Báo Tử lâm có một túp lều, trong đó có bán rượu. Túy hòa thượng cao hứng không tả, hớn hở nói:

– Có thể, bạn mới là tốt bụng chứ.

Nhưng ông ta bỗng sa sầm nét mặt, ánh mắt lộ đầy vẻ thất vọng nói:

– Thế chòi rượu ấy lấy tiền vốn ở đâu?

Gã bán rượu nọ đáp:

– Không giấu đại sư, chỉ có những quán rượu ở dãy chân núi này mới dám mượn tiền vốn của quý tự, còn Báo Tử lâm thì ngoài địa hạt của nhà chùa.

Túy hòa thượng cả mừng:

– Sao ngươi không nói sớm, mà lại còn làm cho sư phụ nổi giận.

Dứt lời, ông ta ra khỏi quán rượu, theo con đường nhỏ quẹo sang mé trái, quả nhiên thấy không xa có một khu rừng không lớn lắm, mà trông địa thế giống như một cái đầu báo phủ phục.

Túy hòa thượng thích chí nhoẻn. miệng khen ngợi:

– Thật danh bất hư truyền, quả nhiên giống hệt cái đầu báo.

Ông ta đi tới gần quan sát, liền thấy ở ngã ba đường có một cái chòi canh dựng bằng cành khô. Ở góc chòi có treo cờ bán rượu, gió núi thổi tung bay phất phới.

Túy hòa thượng cả mừng, ba chân bốn cẳng chạy tới nơi.

Diện tích của cái chòi ấy rất hẹp, chỉ có ba chiếc ghế ngồi được đóng bằng gỗ một cách thô sơ.

Túy hòa thượng ngồi xuống một chiếc ghế, quay lưng ra ngoài cửa. Ông ta tuy tính tình bừa bãi nhưng vẫn giữ chút ít cấm kỵ. Thấy nơi đó cách Lân Đà tự không xa, chỉ sợ các huynh đệ đi qua bắt gặp lại mang phiền phức vào người, nên mới chọn chỗ ngồi quay lưng ra bên ngoài nghĩ bụng:

“Hôm nay ta uống mẹ nó một bình rồi trở về chùa đánh một giấc cho khoái”.

Nhưng ông ta vừa chưa nóng đít, gã bán rượu đã từ phía sau chòi bước ra, thấy đó là một hòa thượng miệng niệm:

– A Di Đà Phật! Xin thỉnh đại sư.

Các cư dân suốt dãy Trường Bạch sơn vẫn thường kết giao với tăng nhân, nên hề gặp tăng nhân lai vãng thường quen niệm một câu A Di Đà Phật.

Túy hòa thượng tuy đặt chân vào chốn không môn, nhưng đối với giới luật của một nhà sư thì ít chú tâm đến, trong một ngày chẳng mấy khi niệm tới câu A Di Đà Phật. Nên vừa thấy gã bán rượu nói như trên liền đáp:

– Hà tất mời mọc gì cả, có gì ngon mau mang lên đây.

Gã bán rượu vâng vâng dạ dạ dọn lên một khay, trên để một đĩa hoa quả, một tô sơn trà đặt lên bàn nói:

– Thỉnh đại sư uống trà.

Túy hòa thượng hí mắt hỏi:

– Chòi này của bằng hữu bán rượu hay bán trà?

Người nọ đáp:

– Bán cả trà với rượu, vì đoán đại sư uống trà cho nên không dám đem rượu ra mời.

Túy hòa thượng quát tháo:

– Ai bảo tửu gia chỉ uống trà? Nếu tửu gia uống trà thì trong chùa không có hay sao, mà phải đem thân đi tận đây làm gì? Có rượu ngon, mau bưng một bình lớn ra đây. Tửu gia không uống thiếu đâu mà sợ.

